

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

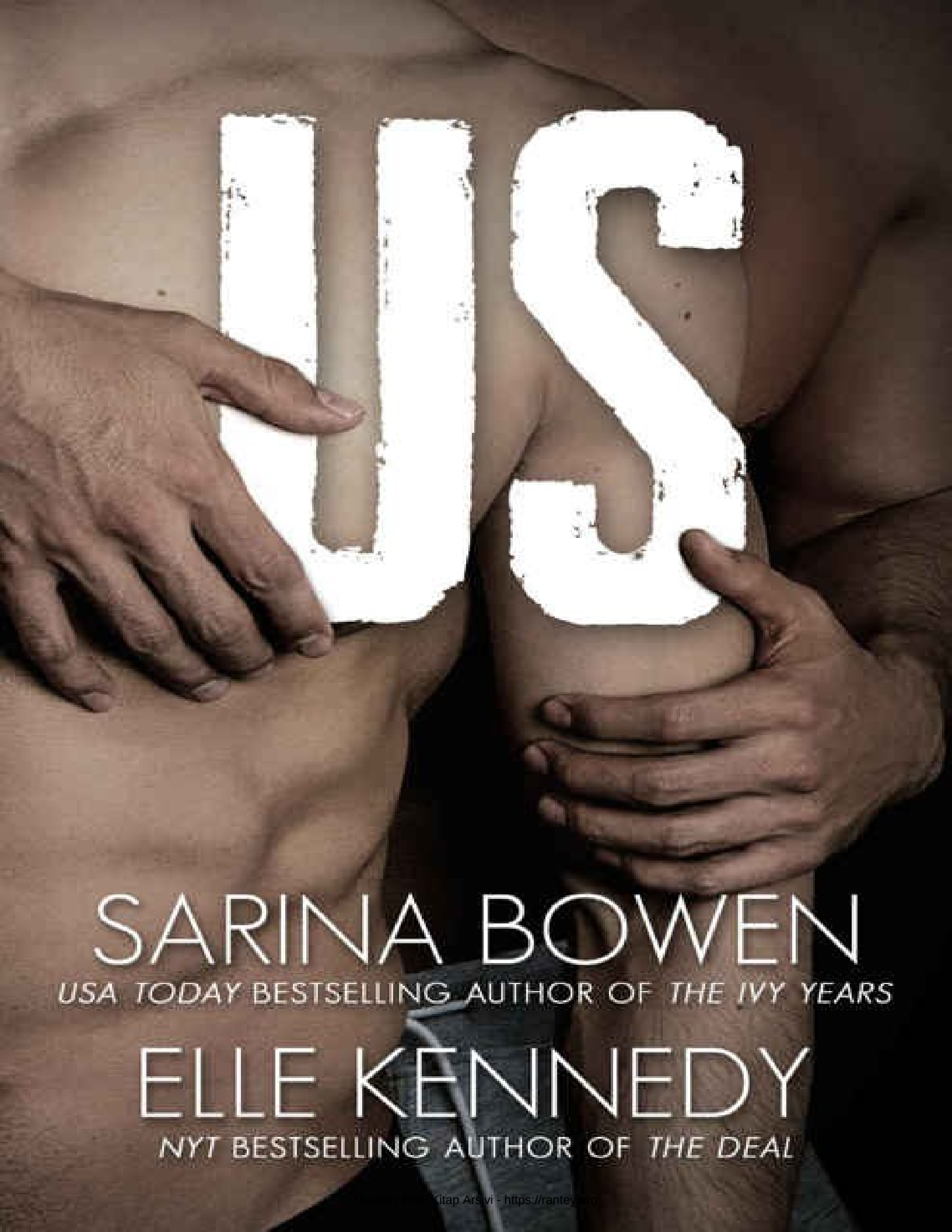
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

US

SARINA BOWEN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF *THE IVY YEARS*

ELLE KENNEDY

NYT BESTSELLING AUTHOR OF *THE DEAL*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ABD

SARINA BOWEN
ELLE KENNEDY

Telif Hakkı© 2016 Sarina Bowen ve Elle Kennedy

Kapak fotoğrafı Jackson Photographix, kapak tasarımı Shannon Lumetta

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap dosyası dağıtılamaz. Lütfen yazarların sıkı çalışmalarına saygı gösterin.

Yazarlar, kitapta kullanılan tüm markaların ticari marka isimlerini tanımaktadır ve her örnekte marka hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek kişiler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN: 978-1-942444-07-7

Dünyanın her yerindeki okuyucularımız için.

Bu yolculuğa başladığımızda eğlenceli olacağını biliyorduk.
Ama bunun aynı zamanda müthiş bir başarı olacağını hiç
düşünmemiştik. Çok teşekkür ederiz!

Sevgiler,

ELLE G SARINA

BÖLÜM 1

VANCOUVER GÜZEL BİR ŞEHİR, ama oradan ayrılmak için sabırsızlanıyorum.

Programımızdaki en uzun yolculuğu yeni bitirdik ve eve dönmek için sabırsızlanıyorum. Rıhtıma bakan şık bir otel odasında dururken, üzerimdeki gömleğin kağıt mendilini silkeliyorum. köşedeki butikten aldım. Uzun süredir bavulumla yaşadığım için temiz çamaşırım kalmadı. Ama bu harika bir gömlek ve bir yardım yemeğindeki imza günümünden dönerken vitrinin önünden geçerken bana baktı.

Düğmelerini açtım ve . Otel aynasında üzerime oturup oturmadığını kontrol ettim ve iyi görünüyordu. Hatta harika. Pamuk ince bir dokuma ve kumaşın üzerinde kireç yeşili kareli bir desen var. Çok İngiliz ve canlı renk bana her zaman Şubat olmayacağını hatırlatıyor.

Artık kıyafet yönetmeliğimde takım elbise ve kravat üç ya da dört haftada bir kez, gardırobuma daha fazla dikkat etmek zorunda kaldım. Kolejdeyken yılda belki üç kez takım elbise giyerdim. Ama bu hiç de zor değil çünkü kıyafetleri seviyorum. Otel aynası da beni beğendiğini söylüyor.

Ben seksi bir orospu çocuğuyum. Keşke değer verdiğim tek kişi burada olsaydı da bunu takdir etseydi.

Dün gece Vancouver'ı yerle bir ettik ve bunun sebebinin ben olduğumu söylemek övünmek olmaz. İki gol ve bir asist -şimdiye kadarki en iyi performansım. Manşetlere çıkacak türden bir çaylak sezonu geçiriyorum. Yine de şu anda tüm bunları Jamie ile televizyon karşısında bir gece geçirmek ve oral seks için takas edebilirim. *Yenildim*. Kırbaçlandım. Bitkinim.

Neyse ki, bu yolculuktan geriye kalan tek şey ekibin Jet.

Masadan telefonumu alıp açıyorum. Selfie kamerasıyla karın kaslarımın fotoğrafını , tişörtüm kaslarımı ortaya çıkaracak şekilde ayrılmış, elim kasıklarımın üzerinde. Jamie'nin ellerime karşı bir ilgisi olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Yemin ederim onları sikimden daha çok seviyor.

Resmi gönderiyorum. Yoruma gerek yok.

Otel odasına son bir kez baktım ama her şeyi paketlemiştim. Şarj kablolarını ve diş fırçalarını geride bırakmamayı aceleyle öğrendim. O kadar sık yola çıkıyoruz ki, toparlanmak benim yeni becerim haline geldi.

Telefonum bir mesajla titriyor. *Grrrr. Sadece eve git, mu? Fotoğrafa ihtiyacım yok. Zavallı yalnız aletim çok sert.*

Bu bana eski vodvil şakalarını hatırlattı. Ben de cevap veriyorum. *O mu?*

Çıplak duvarlarımıza çivi çakacak kadar sert, diye cevap veriyor. Bu doğru. Evimizi tam olarak dekore edemedik. İkimiz de çok çalışıyoruz ve hiç zamanımız olmadı.

Ama her zaman olduğu gibi, seks ev dekorasyonundan daha önceliklidir. *Göster bana,* Yalvarıyorum. Telefonumu tutmamın bir sebebi var. Jamie ve ben biraz özel fotoğraf çekmeyi severiz.

Yine de cevap vermiyor. Belki de evde değildir. Vancouver'da öğleden sonra, bu da Toronto'da daha geç olduğu anlamına geliyor... Kahretsin. Sürekli bu matematiği yapmaktan bıktım. Sadece eve gitmek istiyorum.

Bavulumu aldım ve aşağıya indim. Çocuklardan birkaçı lobide bekliyor, en az kadar eve gitmeye hevesliler. Durdukları yere doğru ilerliyorum.

"Tanrım," diyor Matt Eriksson ben yaklaşırken. "Karım daha iyi Eve gittiğimde çıplak olmalıyım. Ve çocuklar uyuyor olsa iyi olur. Küçük kulaklarında kulak tıkaçlarıyla."

İçten içe sekiz günün uzun bir süre olduğuna katılıyorum. Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum, çünkü takım arkadaşlarım harika çocuklar olsa da, bu tartışmalara katılmıyorum. Yalan söylemek ve evde beni bekleyen bir kız varmış gibi davranmak benim tarzım değil. Onlara kim olduğunu söylemeye de hazır değilim. Bu yüzden kendi tavsiyelerime uyuyorum.

Ancak Eriksson'un İskandinav yüz hatları bana doğru döndü ve yüzünde aptalca bir sırıtma belirdi. "Kahretsin, gözlerim! Sanırım kör oldum."

"Neden?" Gönülsüzce soruyorum. Eriksson her zaman bir şeyler hakkında şaka yapıyor.

"O gömlek! Tanrım."

"Cidden," diyor deneyimli Will Forsberg, bir eliyle gözlerini kapatırken gülerek. "Çok parlak."

Eriksson, "Bu çok geyce," diye düzeltiyor.

Bu yorum beni hiç şaşırtmadı. "Bu Tom Ford ve ," diye mırıldandım. "Yirmi dolarına bahse girerim ki hafta sonundan önce puck bunny bloglarında görünecek."

Forsberg "ilgi orospusu" diye suçluyor. Takımdaki diğer tüm oyuncularından daha fazla Forsberg medyanın ilgisini çekiyor. Kupam HockeyHotties.com'da görünmeye başladığında, rekabeti takdir etmedi.

Şaka yapıyor ama. Tüm pak tavşanlarını tutabilir.

"Sadece söylüyorum," diye bastırıyor Eriksson, "Church Street'teki barlarda bu gömlekle iyi iş çıkarabilirsin."

"Öyle mi?" Ben soruyorum. "Kişisel deneyimlerinden mi biliyorsun?"

Bu onu . Ama Blake Riley şu anda gözlerini kısarak göğsüme bakıyor. Dağınık kahverengi saçlı, filtresiz, iri bir köpek yavrusu gibi bir adam. "Neredeyse hipnotize edici gibi. "Yowza" diyor. Başka tarafa bakman için sana meydan okuyorum' diyor."

"Üzerinde 'Üç yüz dolar lütfen' yazıyor," diye düzeltiyorum. "Bu kadar iyi görünmek pahalıya mal oluyor."

Blake homurdanıyor ve Forsberg paramı geri istemem gerektiğini söylüyor. Sonra konu başka bir geyik muhabbetine ve otobüsün hiç gelmeyeceği ve hepimizin mavilikten öleceği spekülasyonuna geçiyor. Vancouver'da toplan.

Sonunda uçağa bindik. Tek başıma oturuyorum. Yolun yarısındayız. telefonum bir mesajla çaldığında havaalanına gidiyorum. Mesajlarımın hiçbirisi (özellikle fotoğraflar) ekranda görünmeyecek şekilde ayarladım. daha az giriş yaptım. Bu oldukça önemli bir önlem ve Jamie'nin az önce bana gönderdiği mesaj bunun nedenini kanıtlıyor. Parmak izimi doğruladığımda,

ekran iş için güvenli olmayan bir resimle doluyor. Aynı anda hem müstehcen hem de histerik. Jamie'nin sertleşmiş aleti dolduruyor. Sadece duvara doğru eğilmiş, pembe kafası muhtemelen çakmakta olduğu düz bir çiviye yaslanmış. Ve Jamie biraz kullanmış mutlu bir yüz için bir uygulama. Etkisi şaşırtıcı derecede dönüştürücü. Aleti... küçük bir ev onarımı yapan etkileyici, uzaylı bir yaratık gibi görünüyor.

Bir kahkaha attım. Bir de *tişörtümün* gey olduğunu sanıyorlardı. Sana eşcinselliği göstereceğim.

"Wesley?"

Blake bir şey söylemek için arkamdaki koltuktan kalkıyor ve ben de telefonumun menü düğmesine öyle bir basıyorum ki parmak eklemim çatlıyor.

"Öyle mi?" Ne gördüğünü merak ediyorum.

"Sana 2200 Lake Shore'da yaşamaktan hoşlanıp hoşlanmadığını sorduğumu hatırlıyor musun?"

"Emin misin?"

"Eşyalarım dün oraya taşındı. On beşinci kattaki yeni komşunuzum."

Ciddi misin?

"Bu harika, dostum," diye yalan söyledim. Bana burayı sevip sevmediğimi sorduğunda, ona tüm dezavantajları anlatmalıydım. *Metroya çok uzak.*

Rıhtımdaki soğuk rüzgar çok kötü. Blake'e karşı değilim ama komşuların beni tanımasına ihtiyacım yok. Radarın altında uçmak için çok çalışıyorum.

"Evet, manzara çok güzel, değil mi? Ben sadece gündüz gördüm ama geceleri ışıklar muhtemelen muhteşemdir."

",," diye itiraf ediyorum. Sanki umurumdaymış gibi. Şu anda istediğim tek şey erkek arkadaşımın yüzünü görmek. Ve eve, onun yanına dönene kadar hâlâ dört saatlik bir uçuşumuz var.

Blake, "Mahalledeki en iyi barları bulmama yardım edebilirsin," diye öneriyor. "İlk içkiyi ben ısmarlarım."

"Harika," diyorum.

Siktir, düşünüyorum.

Toronto'ya dönmek 18 yıl sürer.

İndiğimizde ve valizlerimizi saat yedi olmuştu. Jamie'yle biraz vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorum ama bir var. Yarın sabah saat altıda Quebec'teki büyükler takımıyla deplasmanda oynayacağı maç için yola çıkması gerekiyor.

On bir saatimiz var ve ben hala oraya varamadım.

Eve dönüş yolundaki her kırmızı ışık beni öfkeliyor. Ama sonunda kapalı otoparka giriyorum (binanın Blake'e övündüğüm bir özelliği, lanet olsun). Kocaman çantamı el arabasına atıyorum ve neyse ki araba hiç durmadan onuncu kattaki dairemize doğru tırmanıyor. Anahtarlarımı çıkarıp elimde hazır tutuyorum.

Sonunda, yirmi adım uzaktayım, sonra on. Sonra kapımızı açıyorum. "Hey bebeğim!" Her zaman yaptığım gibi sesleniyorum. "Başardım." Spor çantamı eşğin üzerinden sürüklüyorum, sonra takım elbisemi üstüne atıyorum, bunları kapının yanında bırakıyorum, çünkü şimdi tek ihtiyacım olan bir öpücük.

Ancak o zaman evimizin harika koktuğunu fark ediyorum. Jamie benim için yemek pişirmiş. Yine. O mükemmel bir adam, yemin ederim.

"Hey!" diye sesleniyor, yatak odamıza giden koridordan çıkarken. Kot pantolon giymiş ve sakalı dışında -ki bu pek alışıldık bir şey değil- başka bir şey giymemiş. "Seni tanıyor muyum?" Bana seksi bir gülümseme veriyor.

"Ben de aynı şeyi soracaktım." Kum sarısı sakalına bakıyorum. Jamie her zaman temiz traşlı olmuştur. Yani birbirimizi sakal bırakmadan önce de tanıyorduk. Farklı görünüyor. Belki daha yaşlı.

Ve çok . Cidden, o sakalı yüzümde hissetmek için sabırsızlanıyorum, belki taşaklarımda da... *Tanrım*. Kanım şimdiden güneye doğru akıyor ve ben eve geleli 15 saniye oldu.

Yine de bir süre odanın ortasında öylece kalakalıyorum, çünkü Jamie'yle birlikte çalışmaya başlamamızın üzerinden sekiz ay geçmiş olmasına rağmen, hala kendi talihim karşısında biraz afallamış durumdayım. "Merhaba," diyorum yine, aptalca.

İleriye doğru yürüyor, rahat yürüyüşü o kadar tanıdık ki kalbim biraz kırılıyor. Ellerini kasıklarımın üzerine koyuyor ve oradaki kasları sıkıyor. "Bu kadar uzun süre uzaklaşma. Bunu bir daha yaparsan, yoldayken otel odana gizlice girmek zorunda kalacağım."

"Söz mü?" Diye soruyorum ve ağzımdan çakıl taşı gibi çıkıyor. Artık o kadar yakın ki şampuanının ve beni beklerken içtiği biranın okyanus kokusunu alabiliyorum.

"Eğer kazanan bir piyango bileti ve bir gün izin alırsam, bunu yaparım" diyor. "Maçtan sonra otelde seks? Kulağa hoş geliyor."

Şimdi kanepemize olan mesafeyi ölçüyor ve önümüzdeki doksan saniye içinde çıkarmam gereken kat kat giysileri sayıyorum.

Ama Jamie ellerini omuzlarımdan çekti. "Ben çoktan yedim ama tabağın fırında. Birkaç dakika önce koydum. Tavuklu enchiladas. on beş dakika sürer."

"Teşekkürler." Midem gurulduyor ve o sırtıyor. Sanırım birden fazla şeye açım.

"Bira ister misin?"

Ben hiç. "Ben bakarım. . Bir sonraki bölümü başlat. Beklerken izleyebiliriz." Kendi kulaklarıma aşırı kibar geliyorum, ama bir yolculuktan sonra eve dönmek genellikle biraz garip hissettirir. Beklediğimi bilmediğim kısa ama garip bir yeniden giriş var.

Evli ekip arkadaşlarımla paylaştığı aile içi sohbetlere pek ihtiyacım yok. Ama paylaştığım biri olsaydım, sormak cazip gelirdi - bu hep böyle mi olacak? On yıldır birlikte olan erkekler de bunu hissediyor mu? Yoksa ilişkimizin yeniliği mi eve geldiğimde bir iki saatliğine işleri biraz garipleştirir mi?

Keşke bilseydim.

İlk durağım açık planlı mutfağımız oluyor ve iki bira alıp açtıktan sonra sehpanın üzerine bırakıyorum. Neredeyse altı aydır burada yaşıyoruz ve hala fazla mobilya yok. İkimiz de burayı gerçekten döşeyemeyecek kadar meşguldük. Ama gerçek ihtiyaçlarımız var: bir Dev bir deri kanepe, harika bir sehpa, bir halı ve büyük bir televizyon.

Bir de kaldırımdan kurtardığım ve Jamie'nin itirazlarına rağmen sakladığım sallanan bir koltuk var. Ona ölüm sandalyesi diyor. Jamie, kötü bir karması olduğu konusunda ısrar ederek ondan uzak duruyor.

Çocuğu Kaliforniya'dan çıkarabilirsiniz ama Kaliforniya'yı çocuktan çıkaramazsınız.

Üzerimi değiştirmem gerekiyor, bu yüzden yatak odamıza doğru bir adım atıyorum. Ama sonra ona bir soru sormak için duruyorum. "Hey, bu gömlek hakkında ne düşünüyorsun? Bugün aldım, çünkü temiz eşyalarım bitmişti."

Jamie kumandayı televizyona doğrultuyor. "Çok yeşil," diyor dönüp bakmadan.

"Hoşuma gitti."

"O zaman ben de." Dönüyor ve sakalı beni yine hazırlıksız yakalıyor. Ama gülümsemesi beni yatak odamıza doğru koşturuyor.

Yatak mükemmel bir şekilde hazırlanmıştı, ben de Jamie'nin yanına dönmek için aceleyle pantolonumu, yeşil gömleğimi ve kravatımı yorganın üzerine attım. Üzerime bir çift eşofman geçirip oturma odasına döndüğümde Jamie'yi kanepenin köşesine yan yatmış, bacaklarını minderlere uzatmış halde buluyorum. Sakinmiş gibi davranmaya zahmet etmedim. Tam önüne uzandım, başımı omzuna yasladım, sırtımı önüne dayadım.

"Kahretsin," diye yakınıyorum hatamı fark ettiğimde. "Biraları ulaşamayacağım bir yerde bırakmışım."

Eliyle karın kaslarımı sıkıştırıyor. "Git," diyor.

Şişelerimiz için iki elimle uzanıyorum ve o benim yere düşmemi engelliyor. Masa bizim için mükemmel bir şekilde konumlandırılmışken Otururken ayaklarımızı , bu küçük manevra sarılırken acil bira krizleri içindir. Bazen olur.

Şişesini başımın üzerinden geçiriyorum ve bir yudum aldığını duyuyorum. Banshee'nin -şu anki şovumuz- açılış jeneriği dönüyor. "Ben yokken beni aldatmadın, değil mi?" diye soruyorum.

"Bunu hayal bile edemezdim. Gerçi son bölüm bir uçurum değildi. Yani gerçekten sınanmadığımı söyleyebilirsiniz."

Biramın içine homurdanıyorum ve göğsünün katı sıcaklığına yaslanıyorum. Genelde bu diziye, tuhaf konusu ve çılgın dövüş sahneleriyle gerçekten bağlanırdım. Ama bu akşam yemeğim yeniden ısınırken erkeğimle kanepede ten tene olmak için sadece bir bahane. Sakalı kulağımı gıdıklıyor ve bu beklenmedik bir şey. Sakalı yüzüme de değsin diye başımı arkaya eğiyorum. Televizyonu hiç ve umurumda da değil.

Çenesini eğip sakalını yanağıma sürtüyor, sonra Dudaklarını boynumda gezdiriyor ve ardında ürperti bırakıyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor sessizce.

Biramı dökmek için dikkatlice ona doğru dönüyorum. "Harika görünüyorsun. J-Tim'in NSYNC'den ayrıldıktan sonra seksi olması gibi. Ama tartılmadan önce taşaklarımda hissetmek istiyorum."

Başını geriye doğru eğip aniden gülüyor ve işte o zaman yolculuk buzları kırılıyor. Yine sadece biz ve onun kolay gülüşü ve O hissettiğim rahatlık.

Yesss... Başımı eğiyorum ve sakalının hemen altından yalıyorum. Sonra tenini nazikçe emiyorum. Jamie gülmeyi kesiyor ve vücudunu benimkine yaslayarak rahatlıyor. Belden yukarımız ten tene ve onun kalp atışlarının benimkine değdiğini hissetmek beni minnettarlıkla ağlıyorum. Ağzına doğru dolambaçlı bir yol izleyerek burnumu yeni çıkan sakalına sokuyorum. Saçları beklediğimden daha yumuşak.

"Siktir. Öp beni artık," diye fısıldıyor.

Ben de öyle yaptım. Ağzımı onunkinin üzerine yerleştirirken sakalı yüzümü okşuyor, sanki ondan sekiz gün değil de sekiz aydır ayrıymışım gibi içine dalıyorum. Göğsünün derinliklerinden mutlu bir ses çıkarıyor. Onu iyice öpüyorum, tadına ve yüzümdeki nefesinin sıcaklığına yeniden alışıyorum.

İç çekiyor ve ben de dudaklarımı tembelce onunkilerin üzerinde gezdirerek işleri yavaşlatıyorum.

Şimdi delirmeyeceğiz, ama bu gariplikten değil. Aksine, ikimizin de elinde bira şişesi var, benim yemeğim fırında ve bütün gece bizim.

Bu benim mutlu düşüncem, tam da yabancı bir ses duyduğumda-biri kapıyı çalıyor. O kadar sıra dışı ki, ilk başta bunun arka plandaki TV programının bir parçası olduğunu düşündüm. Ama kapı çalındı. tekrar gelir. "Wesley! Seni çılgın piç. Aç , biram var!"

Jamie başını geri çekiyor, kaşları havaya kalkıyor. "Kim o?" diye sorar.

"Siktir," diye fısıldadım. "Bir saniye!" . Sonra ağzımı Jamie'nin kulağına . "Takım arkadaşım. Blake Riley. Üst kata taşındı."

Jamie beni biraz itti ve ayağa kalktı. Yarı vücudumu biraz daha az belli etmek için eşofmanımın içinde kendimi ayarlamam gerekiyor. Ön kapıya yaklaşıp kapıyı hafifçe aralıyorum. "Hey. Beni buldun."

Blake bana kocaman, aptalca bir sırıtiş atıyor ve yanımdan geçerek daireye giriyor. "Evet! Yeni oturma odamın her tarafına kutular yığdım. Tam bir felaket. Kız kardeşlerim çarşafaları bulup benim için yatağı yaptılar ama onun dışında cehennem gibi. Ben de bir hamburger yedim, altılı bira aldım ve seni görmeye geleyim dedim, ha?"

Bir an için onu dışarı atmayı düşündüm. Gerçekten düşünüyorum. Ama bunu kaba olmadan yapmanın bir yolu yok. Yani, burada eşofmanla duruyorum, elimde bir bira ve arkamda televizyon bangır bangır. Takım arkadaşıyla bira içmeye vakti olan bir adam gibi görünüyorum. Ve bu adam beni birkaç kez bira içmeye davet etti ve yolda olmadığımız sürece her zaman yalvardım.

"İçeri gel," diyorum, bu sestten nefret ederek. O zaten içeride, çünkü tek bir şey. O piç kurusu. Ve altmış saniye önce Jamie'nin dili ağzımdaydı.

Hay .

Blake rahatsızlığımı fark etmedi. Altılı paketi sehpanın üzerine koydu ve Jamie'nin oturduğu kanepeye oturdu.

Bir dakika önce. Jamie'nin birası mutfağımızı odanın geri kalanından ayıran barın ama ortadan kayboldu.

"Bir tane daha içmeye hazır mısınız?" Blake bir şişe kaparak soruyor. "Ben iyiyim," diyorum ve kendi şişemden bir yudum alıyorum.

Jamie koridordan yeniden beliriyor, üzerinde kaslı, altın rengi göğsünü görmemi engelleyen bir tişört var. "Merhaba," dedi.

"Ben Jamie."

"Ah, sen oda arkadaşısın!" Blake ayağa fırladı ve Jamie'nin elini büyük pençesinin içine almak için üzerine atladı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Sen koçsun, değil mi? Savunma mı? Gençler mi?"

"Ah, evet." Jamie'nin bakışları benimkilere yöneliyor, bir soru var.

Benim kafam karıştı. Oda arkadaşşımdan bahsettim.

Belki tüm sezon boyunca iki kişi, ama görünüşe göre Blake onlardan biriydi.

Takım arkadaşlarıma Jamie'den hiç bahsetmem, çünkü ne zaman durmam gerektiğini ya da ne kadar detayın çok fazla olduğunu anlamaya çalışmak zorunda kalmak istemem.

Ve onun hakkında asla yüzünüzce yalan söylemek istemiyorum. Bu benim tarzım değil.

Blake hızlı gülümseyen iri bir adam ve dürüst olmak gerekirse ben onun biraz yavaş olduğunu düşünmüşümdür. Bu yanlış olabilir. "Bira ister misin?" diye sordu şimdi. "Hey! *Banshee*'ye bayılırım! Hangisi bu?"

O
dört nala kanepeye dönüp oturuyor.

Ne yapacağımı tam olarak bilemediğim için onun tam karşısına oturdum.

Jamie mutfığa gidiyor ve ben bir dakika boyunca ekrana bakıp bu bölümde neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Hood bir şeyler çaldığı bir binadan kaçmaya çalışıyor. Renkli trans arkadaşı kulaklığında, oradan çıkmasına yardım etmeye çalışıyor.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ekranda ya da oturma odamda.

Jamie birkaç dakika sonra elinde erimiş peynirle kaplanmış bir tabakla dönüyor. Tabak sıcak olduğu için bir tepsi kullanıyor. ve mutfakta kendimi yakmakla ünlüyümdür. Bolca ekşi krema ve bir yığın doğranmış avokado gördüğümde de ağzım sulanıyor. Peçete ve çatal bıçak bile düşünmüş.

Vay canına.

Erkek arkadaşınızın size ev yapımı bir akşam yemeği getirmesi Tüm dünyadaki en iyi şey hakkında, Jamie'nin gözlerinin onu vermemesi gerektiğini sorması dışında, ya da belki de bu garip görünüyor? Çok mu evcimen?

Ayağa kalkıp elinden alıyorum, çünkü lanet olsun, burası benim evim ve burada istediğim her şeyi yapabilirim. "Teşekkür ederim. Harika görünüyor."

Bana dünyanın en hızlı göz kırpmasını yapıyor ve ben de bana getirdiği yemeği yemek için kanepeye oturuyorum. Ondan istediğim tek şey bu değil ama şimdilik idare eder.

BÖLÜM 2

JAMIE

KIZGIN DEĞİLİM. Hayır, hiç kızmadım. Yani, Wes'in başka ne yapması gerekiyordu? Takım arkadaşının suratına kapıyı mı çarpacaktı? Taş gibi olmuş aletini gösterip "Kusura bakma , erkek arkadaşımla yatmak üzereyim" mi diyecekti? Sekiz gündür görmediği erkek arkadaşı, onu bu boş dairede endişeyle bekleyen ve eve döndüğünde masada yemek olduğundan emin olan ve-

Tamam. Belki birazcık kızgınlığım.

Annem her zaman bir azizin sabrına sahip olduğumu söyler, ama şu anda kendimi pek de aziz gibi hissetmiyorum. Doğal rahat ve son derece sakin halim yerini derinlerde yatan bir rahatsızlık hissine bıraktı. Hatta kızgınlık.

Wes'i özledim. Yola her çıktığında onu ve bu gece yapmak istediğim tek şey sevdiğim adamla yeniden tanışmaktı, tercihen vahşi, terli seks şeklinde.

Sevdiğim adam. Şu anda bile bu cümle aklımdan neredeyse hiç çıkmıyor. Geçen yaz biseksüel olduğumu fark ettiğimde çıldırmamıştım, şimdi de çıldırmıyorum. Bu cümlede beni büyüleyen *erkek* kelimesi değil, *aşk*. Ryan Wesley hakkında hissettiklerim... sadece filmlerde var olduğunu düşündüğüm bir şeydi.

O benim diğer yarım. Birbirimizi sayamayacağım kadar çok yönden tamamlıyoruz. O aynı odadayken ona odaklanıyorum ve o gittiğinde onu özleyerek dolaşıyorum.

Annemin bir zamanlar seramik bir tabağa çizdiği eski bir söz vardır. *Aşk, dostluğun ateşe verilmesidir.* Şimdi anlıyorum.

Ama bu ona kızgın olmadığım anlamına gelmez.

Enchiladaları ağzına tikiştirirken onu izliyorum. Muhteşem gri gözleri televizyon ekranına sabitlenmiş, ama programa dikkatini vermediğini biliyorum. Geniş omuzlarındaki gerginlik başka biri tarafından fark edilemez ama ben bunu gün gibi görüyorum. sinirlerimin bir kısmı çözüldü.

O da en az senin kadar bundan nefret ediyor, diye fısıldıyor vicdanım.

Siktir git, vicdan. Burada acıma partisi yapıyorum.

Öte yandan Blake, hayatı çok seviyor. Özellikle belalı bir aksiyon sahnesi geldiğinde ekrana bakıp yuhalıyor, dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi birasını yudumluyor. Tabii ki bilmiyor. O

Bir tişört bulmak için yatak odasına daldığımda yaptığım hızlı Google aramasına göre, takımdaki üçüncü yılı ve buzda sallanıyor. Ve en önemlisi? O heteroseksüel. O

Kiminle yattığını saklamak ya da birlikte yaşadığı kişiyi "ev arkadaşı" olarak tanıtmak zorunda değil. Şanslı piç.

Dünyanın gözünde Ryan Wesley'nin de heteroseksüel olduğunu hatırladığımda ağzıma acı bir tat doluyor. Erkek arkadaşım düzinelerce "Hokey'in En Uygun Bekârları" listesinde yer aldı. Her maçta en az beş kadın ona yönelik zekice laflar içeren pankartlar taşıyor-Ryan ya da Wesley'e oy vermek Bestley'dir. Ya da o kadar zekice olmayan "BEBEKLERİNİ ALMAK İSTİYORUM, #57!

Wes ve ben onun gördüğü tüm kadın ilgisine gülüp geçiyoruz, ama çok sadık eşcinsel erkek arkadaşımın ayak parmaklarını kedi havuzuna daldırma tehlikesi olmadığını bilmeme rağmen, aldığı tüm aç bakışlar hala rahatsız ediyor.

"Tanrım," diye bağıyor Blake. "Bu memeler hayranlık uyandırıcı."

Müstehcen gözlem beni zamana geri döndürdü. İstenmeyen şimdiki zamana. Ekranda, kadın karakterlerden biri az önce soyunmuştu - Cinemax'i sevmek lazım - ve yalan söylemeyeceğim, göğüsleri inanılmazdı.

Ve Wes'in zararsız, bir sıra arkadaşı olmam gerektiğinden (ve zaten takım arkadaşına olması gerekenden daha kaba davrandığımdan), kendi iki sentimi sunmaya karar verdim. "İnanılmazlar," diye katılıyorum. "Bu aktris çok seksi."

Bu, Wes'in hafifçe kaşlarını çatmasına neden oluyor ve böylece, anoyance'ım geri dönüyor. Ciddi misin? Takım arkadaşının gecemizi mahvetmesine izin veriyor ve benim bir aktrisi çekici bulmama mı kızıyor?

Blake benim sohbete katkımı en iyi arkadaş olduğumuzun bir işareti olarak kabul ediyor ve parıldayan yeşil gözlerle bana dönüyor. "Sen

Sarışınları seviyorsun, ha? Ben de, kardeşim. Görüştüğün biri var mı?"

Göz ucuyla Wes'in omuzlarının tekrar sertleştiğini görüyorum. Benimki de öyle, ama bunun nedeni oturduğum koltuğun gülünç derecede rahatsız olması da olabilir. O şeyde beş dakika geçirirsen Tüm vücudum ortaçağ işkence tezgahından geçmiş gibi hissediyorum. Ayrıca, bu sandalyede birinin öldüğünden yüzde doksan dokuz eminim. Wes bunu kaldırımda buldu ve ben sürekli söylememe rağmen kaldırmayı ihmal etti.

Gelecek hafta bu sikik *kaldırımda* olacak. Sandalye yani. Wes değil.

"Pek sayılmaz," diye belli belirsiz cevap , bu da Wes'in seksi dudaklarına bir kaş çatma daha getiriyor.

"Sahada oynamak, ha? Samesies." Blake elini kahverengi saçlarında gezdiriyor. Gerçekten yakışıklı. Ve kocaman. En az altı-üç ve cehennem gibi hantal. "Bizim dünyamızda kimin ilişkilere ayıracak zamanı var ki, değil mi Wesley? Sanki tüm hayatımız bir uçağa binip ibaretmiş gibi geliyor."

Wes anlaşılmaz bir şeyler homurdanıyor.

"Eriksson ve diğerlerinin bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok," diye devam ediyor Blake. "Sezon boyunca çok yoruluyorum ve *bekârim*." Alaycı bir şekilde titriyor. "Bir karınız ve çocuklarınız olduğunu düşünün. Bu korkunç bir şey. Sence zombiler böyle mi yaratılıyor? Çılgın bir virüs değil de, beyin yemenin iyi bir fikir gibi görünmesine neden olacak kadar yorgun olmak gibi mi?"

Kıs kıs gülmekten kendimi alamıyorum. Blake Riley'nin kendi kendine bir konuşma yapabileceği hissine kapılıyorum. Şu yaptığı da bu zaten, ne Wes ne ben tek kelime etmiyoruz.

Mevcut bölüm bittikten sonra, Blake kumandayı sehpadan alır ve sorun olup olmadığını sormadan bir sonrakini oynatmak için tıklar. Ayrıca bir bira daha açar.

Boğazımdaki kızgınlık yumağı artık bir hokey diski büyüklüğünde. Saat dokuzu geçti. Saat 10'a kadar yatakta yoksa yarın sabah ayakta ölmüş . Eğer en az yedi saat uyumazsam saat uyuduğumda, beynim *Fight Club*'daki Edward Nor-ton'unki gibi uykusuzluk çekiyor. Şu anda hayatımın *Dövüş Kulübü olmasını* isterdim. O zaman Blake Riley'i koltuğumdan kaldırıp kışının üstüne atmak için iyi bir bahanem olurdu.

Ama yapamam. Wes'e en azından çaylak sezonunun sonuna kadar görünüşümü koruyacağıma söz verdim. Şimdi ortaya çıkmak sadece kariyerine zarar verir ve Wes'in hayallerine mal olmaksızın cam kırıklarıyla dolu bir küvette banyo yapmayı tercih ederim.

Ben de ölüm koltuğuna oturdum ve televizyonla ilgileniyormuş gibi yaptım. Blake'in gevelediği şeylerle ilgileniyormuş gibi yapıyorum. Hatta bazılarını kıkırdıyorum. onun şakaları. Ama saat on beş , artık görünüşe uyma lüksüne sahip değilim.

Ayağa kalkarak onlara "Yatmam gerekiyor," diyorum. "Sabah beş buçukta arenada olmalıyım."

Blake gittiğimi görünce gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Bir bira daha içemeyeceğine emin misin?"

"Belki başka zaman. İyi geceler çocuklar. Tanıştığımıza sevindim, Blake." "Seninle de, J-Bomb."

Evet, Blake Riley yeni tanıştığı adamlara lakap takıyor. Neden şaşırmadım ki?

Kanepenin yanından geçerken Wes'e doğru hızlı bir bakış atıyorum. Çenesi bira şişesini kavrayışından daha sıkı. Boşta kalan eli kaşındaki gümüş halterle oynuyor, parmakları halteri büküyor. küçük piercing yuvarlak ve yuvarlak. Bu adamı on üç beri tanıyorum. Onu bir kitap gibi okuyabiliyorum ve şu anda mutlu olmadığı çok açık.

Ben de değilim ama Blake'i zorla kapı dışarı etmek dışında ikimizin de yapabileceği bir şey yok, sadece bazen birlikte televizyon izleyen ev gibi davranabiliriz.

Ne kadar yorgun olsam da, bir sorunum olduğunu fark etmeden önce koridorda birkaç adım atmaya başlıyorum. Yatağımızda uyuyamıyorum. Her ne kadar

Blake' bu geceye kadar tanışmadım. Buraya daha önce hiç gelmediğini kesin olarak söyleyemem. Binayı kontrol ederken bizim daireyi gördü mü? Wes ona ana odadan manzarayı gösterdi mi?

Yatak odası mı?

Nadiren kullandığımız kılıfımız, misafir odasının bana ait olduğudur. Bu yüzden karanlık koridorda küçük bir u dönüşü yapıp misafir banyosuna giriyorum. Odayı yaşanmış göstermek için bir süre önce buraya koyduğum bir diş fırçası ve diş macunu var.

Bu dekoru düşündüğüm için kendimi çok zeki sanıyordum. Ama şimdi burada kendi odam gerçekten benim değilmiş gibi davranıyorum.

Misafir odasına çekilerek, televizyon programının müziğine karşı kapıyı kapattım. Wes'le birlikte yaşamaya başladığımızdan beri bu oda sadece bir kez kullanılmıştı; o da ailem hafta sonu ziyareti için Kaliforniya'dan geldiğinde. Bu gece kıyafetlerimi yere atan ve soğuk çift kişilik yatağa girmek için alışık olmadığım yorganı indiren benim. Ve bundan hoşlanmadım.

Yan dönüyorum ve bu anla ilgili yanlış olan her şeyi ölçüyorum. Perdeler karartma lacivert yerine tül. Yatak alışık olduğumdan daha yumuşak ve başımın altındaki yastık daha lümpen.

Erkek arkadaşım, yapması gerektiği gibi benimle yerine oturma odasında.

Gözlerimi kapatıp uyumaya çalışıyorum.

Bir jakuzi hayal ediyorum ve jetleri harika. Sadece aletim jakuziye sığan tek parçam. Ama sorun değil çünkü sertleştirm ve su inanılmaz. Hatta sihirli.

Oh bekle...

Boşver onu.

Sertleşmiş aletimin etrafında ateşli bir ağız var. Ve belki de hâlâ rüya görüyorum çünkü gözlerimi açtığımda etrafımdakiler bana hiçbir anlam ifade etmiyor. Işık tamamen yanlış ve karanlık bir kafa sallanırken yatak başlığı yumuşak, tanıdık olmayan bir gıcırta çıkarıyor, seksi bir ağız horozumun üzerinde şehre gidiyor.

Kahretsin, bu çok iyi.

"Uyanık mısın, bebeğim?" Wes rasps.

"Biraz mı? Durma."

Kıkırdaması aletimin başına masaj yapıyor. "Güzel. Kendimi sürünge gibi hissetmeye başlamıştım."

Güçlü bir el şaftımı kavırıyor ve içimden boğuk bir inilti daha çıkıyor. " kaç?" Başım uykudan hâlâ sisli. Planım Blake gittikten sonra gizlice yatak odamıza geri dönmekti ama başım pütürlü yastığa çarptığı anda kendimden geçmiş olmalıyım.

"On bir buçuk." Sesi yumuşak. "Seni uzun süre uyanık tutmayacağım, söz veriyorum. Ben sadece... Mmm." Çıkardığı ses ruhunun derinliklerinden kopup gelmiş gibi. "Seni çok özledim."

Bütün gece bir kalkan gibi üzerimde kızgınlık toz haline geldi. Onu ben de özlemiştim, ve eğer onu tutarsam gerçek bir pislik olurum. Blake'in Wes'e karşı hoş olmayan müdahalesi. Takım arkadaşının uğraması onun suçu değildi. Bu kadar çok seyahat etmek zorunda olması da onun suçu değil. İkimiz de bu işe girerken Wes profesyonel hokey oynadığı sürece uzun süreli devamsızlıklar olacağını biliyorduk.

Ellerimi siyah saçlarının arasından geçiriyorum ve onu yukarı çekiyorum. "Buraya gel," diyorum hoyratça.

Sıcak, kaslı vücudu yukarı kayarak benimkini örtüyor ve öpmek için başını aşağı çekiyorum. Dudaklarına bayılıyorum. Sert ve açlar. Sihirliler. Öpüşmelerimiz derinleşiyor, bedenlerimiz şiltenin üzerinde sallanıp kontrolsüzce gıcırdarken daha da çaresizleşiyor.

Wes gülererek ağzını geri çeker. "Dostum, annenle baban ziyarete geldiklerinde seks yapmadıkları için çok şanslıyız. Bu yatak çok gürültülü."

"Beni ömür boyu travmatize ederdi," diye kabul ediyorum. Sonra onu tekrar öpüyorum, çünkü lanet olsun, geç oldu, altı saat sonra uyanmak zorundayım ve buna çok ihtiyacım var.

Wes aklımdan geçenleri okuyor ve dilini ayırık dudaklarımın arasından geçiriyor. Hevesle emiyorum, sonra hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. "Dil halkasını özledim," diyorum ona nefes nefese. Piercingi sezon başında . Sanırım takım bunun güvenli olmadığını düşünmüştü.

"Merak etme," diye takılır Wes. "O olmadan da dünyanı sallayabilirim." Bir an sonra o yetenekli dil çıplak göğsümden aşağı iniyor ve ağrıyan sikime geri dönüyor.

Beni yutuyor ve kalçalarım yatakta sarsılıyor. Tanrım. Bir araya geldiğimizden beri yüzlerce kez oral seks yaptık ama hiç Bunun ne kadar iyi hissettirdiği beni şaşırtmıyor. Wes beni boşaltmak için tam olarak ne yapması gerektiğini biliyor. Kendine güveni büyük bir tahrik edici ve konu beni memnun etmek olduğunda kesinlikle hiçbir yönlendirmeye ihtiyacı yok.

Tabii ki, bu beni emirleri mırıldanmaktan alıkoymuyor. Ama Çünkü ikimiz de edepsiz konuşmalardan hoşlanıyoruz. "İşte , dostum. Ucunu yala. Evet, aynen böyle." Bir elim saçında, diğer elim çarşafı kavırıyor. Ağzını üzerimde hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve taşaklarımdaki baskı neredeyse dayanılmazdı.

Wes'in dili başımın etrafında yavaş, ıslak bir daire çiziyor, sonra aletim parlayana ve sabrım tükenene kadar tekrar tekrar boyumdan aşağı kayıyor.

"Gelmem gerek," diye bağırdım.

Yumuşakça kıkırdıyor. "Merak etme bebeğim. Seni oraya götüreceğim."

Ve lanet olsun, yapıyor. Alaycı yalamalar, zevkten titrememe neden olan ıslak, sıkı çekişlere dönüşüyor. Eli taşaklarımı yoğururken, ağzı beni boğazının arkasına kadar çekiyor, patlamaya hazır olana kadar sert ve hızlı emiyor. Patlayana kadar.

Ağzına boşaldığımda Wes homurdanıyor, ama ben gevşeyip aklımı yitirene kadar emmeyi bırakmıyor. Orgazmın artçı sarsıntıları Doymuş bedenimde çırpınmaya devam ederken, belli belirsiz şunu fark ediyorum

Şimdi yanımda. Boynumu öpüyor. Karın kaslarımı okşuyor. Yanağıyla sakalımı okşuyor.

"Bu sakala bayılıyorum," diye fısıldıyor.

"Seni seviyorum," fısıldıyorum. Bir şekilde bir kolumu kaldırıp büyük omuzlarına dolayacak ve onu kendime yakın tutacak enerjiyi buluyorum. Ereksiyonu kalçamda sıcak bir iz gibi duruyor ve onu öpmek için başımı çevirdiğimde ağzımın içinde inliyor ve o sert uzunluğunu bana sürüyor. Ben de parmaklarımın arkasını ve tıslıyor.

"Ne istiyorsun?" Öpücükler arasında soruyorum. "Bu odada kayganlaştırıcı yok."

Wes homurdanıyor ve kalçalarını bana doğru esnetiyor.

"Kayganlaştırıcıya ihtiyacımız yok. Ağzını üzerimde istiyorum."

Yastığın üzerinde biraz daha yükseliyorum. "Buraya gel o zaman. Sakala kimin patron olduğunu göster."

Bir hırıltıyla diğer yastığı kapıyor ve başımın arkasına itiyor. Sonra bir dizini göğsümün üzerinden geçirip vücuduma tırmanıyor.

Avucum karın kaslarının üzerine geliyor ve parmaklarımı . Ellerimin altında çok iyi hissediyor; sıcak ve katı. Geceyi yalnız geçirmekten yoruldum. Yatakta başka bir bedenin direncini seviyorum. Ne zaman O gittiğinde, kıcımlı onun uykulu sıcaklığına yaslayıp yuvarlanabilmeyi özlüyorum.

Ama şimdi uykusu yok. Büyük bacaklarını iki yana açıyor ve ben de kıcını tutup onu daha yakına çekiyorum. Aleti sertleşmiş ve benim için sızıyordu. Ve yaklaşıyor. Onu kızdırmak için ağzımı kapatıyorum ve o da

sabırsız bir ses çıkarıyor. Aletini kavrayıp başını dudaklarımın arasında gezdiriyor, çenemdeki sakalla alt tarafını gıdıklıyorum.

Üstümde, Wes azgın bir ürperti veriyor. Perdelerden gelen ışık kollarındaki dövmelemin hareket ettiğinde gölge gibi görünmesine yetiyor. Onun erkeksi kokusu

beni biraz delirtmeye başladı. Dilimi çıkarıp tadına bakıyorum ve o da beklentiyle nefesini tutuyor.

Yine de işkencem tam olarak bitmedi. Boynumu öne eğiyorum, yüzümü kasıklarına çarpıyorum ve kollarını ısıyorum. Yemin ederim şu anda aletini pratik bir şekilde boynuma sürüyor, o kadar azmış ki vücudumun herhangi bir yüzeyini sikebilir. Çaresiz bir Wes, eğlenceli bir Wes'tir. Onu kontrolün bir kısmını bırakmaya zorlamayı seviyorum. Bir spor yazarı onun için: "Aşılmaz. Sarsılmaz. Çelik gibi sinirleri var."

Ben daha iyi biliyorum.

Elimle onun istekli aletini yakalayarak boynumu yavaşça döndürüyorum ve sakalımla aletin her yüzeyini ovuyorum.

"Lanet ," diye . "Beni öldürüyor. Em artık şunu."

Onu ucundan bir kez öptüm ve inledi. Sonra, bir anda, onun acısına son veriyorum. Genişçe açarak onu yutuyorum. Erkekçe olmayan bir çılgılık atıyor, bu da beni sikiinin etrafında gülümsetiyor. Sonra çekiyorum ve bir kez daha sertçe emiyorum. Artık acımasızım. Ritim yok, sadece hırs var. Emiyorum, yalıyorum, yutuyorum. O gelişigüzel itiyor, sadece yolculuğun tadını çıkarıyor. Ve sadece birkaç dakika sonra derin bir nefes alıyor ve "İşte geliyorum" diyor.

Ve adam yalan söylemiyor. Ağzıma sayamayacağım kadar çok pompalıyor ve ben bir haftalık cinsel gerilimi yutuyorum. Sonra başım yastıklara yaslanıyor ve heyecanın yeniden bastırıldığını hissediyorum. Üstümde Wes başını eğiyor ve oksijen yutarken göğsünün kabarmasını izliyorum. İki elimi kaldırarak parmaklarımı göğüs kafesinin üzerinde gezdiriyorum. "Daha zayıf görünüyorsun," diyorum başparmağım göğsünün pürüzsüz derisini tararken.

"Sezon başladığından beri 15 kilo verdim."

"On beş mi?" Oyuncuların bazen biraz kilo verdiğini biliyorum. Ama on beş mi?

"Evet. Olur böyle şeyler."

Onu aşağı çekiyorum ve birbirimize sarılabilmek için üzerimden yuvarlanmak zorunda kalıyor. "Bu kaybetmek için çok fazla," diye mırıldanıyorum kulağına. "Senin için daha fazla enchi- ladas."

"Sen yap, ben yiyeyim." Yüzünü boynuma gömüyor. "Jamie?"

"Mmm?"

"Sanırım sakalında sperm var." "İğrenç."

Gölüyor. "Bu bir sorun olacak mı?"

"Bilmiyorum. Bu benim ilk sakalım ve sen de ilk kez sakalıma o."

Sesi boğuk çıkıyor. "Artık yatağımıza girebilir miyiz?"

"Uh-huh." Yine de gözlerimi kapatıyorum. Sadece bir saniyeliğine.

Misafir odasında dolanmış bir şekilde uyuyakalıyoruz.

BÖLÜM 3

JAMIE

SEKİZ SAAT SONRA, hayat o kadar da muhteşem değil.

İki düzine gençle aynı otobüsteyim. Yine de sorun değil, çünkü bu çocukları seviyorum. Çok çalışıyorlar ve harika hokey oynuyorlar. Çok sayıda harika genç oyuncu gördüğümü sanıyordum ama Kanadalılar bahçelerinde şampiyonlar yetiştiriyormuş. Takımın Sezon pek iyi gitmiyor ama bunu tersine çevireceğimize inanıyorum. Bu çocukların sağlam içgüdüleri ve müthiş tutumları var.

Gerçi şu anda tutumum pek parlak değil.

Wes ve ben yanlış odada uyuyakaldığımız için alarmım yakınlarda değildi. *Sadece* kırk dakika gecikmemin nedeni yatağın çok küçük olmasıydı. Wes dövmele dirseğiyle kaşıma vurduğunda uyandım. Komodinin üzerindeki saat altıya on dakika kaldığını gösteriyordu.

Birden ayağa kalktım, kalbim küt küt atıyordu. Dünyanın en kısa duşunu aldım ve sonra bir aptal gibi etrafta zıpladım, ıslak ayaklarıma çoraplarımı geçirdim ve eşyalarımı topladım. Tek kurtarıcı şey Montreal'deki turnuvamız için çoktan toplanmış . Bir süredir Wes'le geçirecek zamandan tasarruf ettim, en azından çantam orada hazır bekliyordu.

Wes misafir odasından sendeleyerek çıktı ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Gitmek zorunda mısın?"

"Geç kaldım," diye ve birlikte seyahat edeceğim koça mesaj attım. *Geç kalıyorum. Gitme. Özür dilerim.*

"Seni özleyeceğim" dedi.

Benim de onu özleyeceğimi söylememe gerek yoktu. Ona hızlı ve tatmin edici olmayan bir öpücük verdim ve kapıya doğru koştum. Askıdaki paltoma uzanırken nasıl olduysa Wes'in dev bavuluna takıldım. "Bana bir iyilik yapar mısın ve şu şeyi boşaltır mısın?"

Ter içinde, otobüsü bekletecek adam olduğum için kendimden nefret ederek ayrılırken *söylediğim* sevgi dolu sözler bunlardı.

Ve erkek arkadaşıma eşyalarını kaldırması için homurdandığım için.

Gerçi hiç yapmaz. Bavul genellikle bir sonraki yolculukta lazım olana kadar öylece durur.

Şimdi otobüs yakıt almak için durduğunda benzin istasyonundan aldığım çok kötü bir fincan kahvenin tortusunu içiyorum ve iş arkadaşımın ağzından çıkanları dinliyorum. David Danton benden sadece birkaç yaş büyük. Teknik olarak ikimiz de aynı unvana sahibiz- Yardımcı Antrenör. Ancak erkek baş antrenörümüzün emrinde birden fazla takım olduğu için Danton bazı zamanlarda, özellikle de seyahatlerde baş antrenörlük görevini üstleniyor.

Danton hakkında bilinmesi gerekenler: Çok güzel bir şutu var. Ve iğrenç bir kişiliği var.

"Şu oynayacağımız ilk takım mı?" diyor, bir tomar tütünü bir yanağından diğerine geçirirken. "Geçen yıl Londra'da yendiğiniz korkakların aynısı. Bugünlerde istatistikleri daha iyi görünmüyor. Hatlarınızı sıkı tutun ve ilk devrede skor yapın, devre arasında eldivenlerinin içine ağlıyor olacaklar. Bir avuç ibne, gerçekten."

Kötü kahve midemde pil asidine dönüşüyor. Her şeyden önce, bu standartların altında bir koçluk. Diğer takım savunmada yetenekli ve hücumda zorlanıyor ve bizim çocuklarımız daha fazla sezgisel detayı hak ediyor. İyi bir kabadayılıkla birlikte stratejiye de ihtiyaçları var.

Danton'un hakaretlerine hiç girmeyeyim bile. Çirkin bir arabadan hayal kırıklığı yaratan bir hindi sandviçine kadar hoşlanmadığı her şeyi tanımlamak için "gey" kelimesini kullanan ve "ibne" kelimesini de-standartlarına uymayan her hokey oyuncusunu karalayacak.

Bu şerefsizden hakaretleri kesmesini istedim. Kendi sahamızda oynadığımız bir maçtan sonraydı. Kolayca kazanmıştık ve çocuklarımızla gurur duyuyordum. Ama Danton "Bu ibneleri gösteriyor!" diye bağırıyordu.

Oyun bittiğinde, bu yüzden başının belaya girebileceğini söyleme fırsatını yakaladım.

"Kimin dinlediğini asla bilemezsin," diye . Birinin onu bu ifadeyi kullandığı için halının üzerine çağırabileceğini ima etmeye çalışıyordum.

aşağılayıcı terimler. Ama benim asıl endişem oyuncularımız içindi. Onların otorite figürünün bu tür bir nefreti onaylamasını istemiyordum. Ve Tanrı korusun, eğer bu çocuklardan biri kendi cinselliğini sorguluyorsa. Kimsenin bu saçmalıkları duymaya ihtiyacı yok. On altı yaşında olmak yeterince kafa karıştırıcı.

Ama Danton dinlemedi. Ve ne zaman "f" kelimesini kullansa, hep on altı yaşında, kendi cinselliğinden dehşete düşmüş bir Wes hayal ediyorum. Bana eşcinsel olduğunu fark etmenin onu ne kadar korkuttuğunu anlatmıştı. Şimdi bunu aştı tabii ki. Ama hepsi Wes'in gücüne sahip olamaz. Eğer bu takımlardan birinde mücadele eden bir çocuk varsa.

Danton'dan herhangi bir saçmalık duymasını istemiyorum.

Bu adamla çalışmak beni öfkeliyor ama Danton'un hakkımda ne düşündüğünü için değil. İğrenç saçmalıklarını ilk kez duyduğumda saygımı kaybetmişti. Z'li kelimeyi kullanıyor, (Danton'umuz gerçek bir iş parçası). Onun azarlanmasını istedim. Hatta patronumuz Bill'e Danton'un kelime seçiminin genellikle zayıf ve nadiren çok kapsayıcı olduğundan bahsetmiştim.

Bill omzuma vurarak, "Bak bakalım onu misin?" dedi. "Dosyasında kınama cezası varsa yazık olur. Onlar kalıcıdır."

Danton'un sicilinde kalıcı bir leke bana iyi geliyor, ancak paranoyak olduğum için henüz şikayette bulunmadım. Bazı , Kendimi ifşa etmek kulağa eğlenceli geliyor, çünkü o pisliğin yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum. Ama bunu Wes'e yapamam. Harika bir gün geçiriyor.

Çaylak sezonunda basın onun gollerine ve asistlerine odaklanmalı, seks hayatına değil. Bence Calder ödülü için yarışmaya çok yakın. Gerçekten öyle düşünüyorum.

Piste giderken Montreal trafiğinde oturuyoruz ve içim içime . İlk turnuva maçımız öğleden sonra bire ayarlanmıştı ve saat öğleyi çoktan geçmişti.

"Bir mil daha," diyor Danton, telefonundan haritayı kontrol ederken. "Çocuklar, sanırım giyinmek için sadece on beş dakikamız olacak.

Bir dahaki sefere belki Koç Canning yataktan zamanında kalkar."

Hay sikeyim. Geç kaldığım için nefret ediyorum. Ben de ondan nefret ediyorum.

Kaliforniyalı bir çocuk için çok fazla nefret var. Gün iyi gitmiyor.

Sonunda arabayı çekip adamları otobüsten indiriyoruz ve ben de içeride bir sürü ekipmanın taşınmasına yardım ediyorum. Tanrı'ya şükür turnuva yarım saat geriden geliyor. Takımlarını giydiler ve neredeyse medeni şekilde oynamaya hazırlar.

"Gidelim," diyorum eldivenlerimi birbirine vurarak. "Sen-Barrie! Karşı karşıya kaldığınızda çenenizi aşağıda tutun. Bu takım pakı göndermekte biraz yavaştı, hatırladınız mı?"

Çocuk başını sallıyor, yüzü gergin.

Sonra dikkatimi kalecim Dunlop'a veriyorum. Çok yetenekli bir oyuncu ve antrenmanlarda çok başarılı. Ne yazık ki, maçlarda kendini sıkma eğilimi geliştirdi. Sezon başında iyiydi ama bu ay bir rutine girdi.

"Nasıl hissediyorsun?" Ona sordum.

Mavi gözleri uzaklara dalıyor. "Yani yine boğulacakmışım gibi mi hissediyorum?"

"Dunlop, bak. Neler biliyorum. Her kalecinin bir düşüşü olmuştur. Ve bu saçmalık her zaman kalıcıdır. Ama asla kalıcı değildir. Düşüşün ister bugün ister gelecek ay sona ersin, *bitecek*. Hep böyle olur."

Öfkeli bir ergen homurtusu çıkarıyor. Onu ikna edemedim. "var. Bunu herkes biliyor, hatta sana kızgıyım." Dunlop'un takım arkadaşlarının son dönemdeki performansına kızması da işe yaramadı. "Bunu yapabileceğine inanmasalardı huysuzlanma zahmetine girmezlerdi." Ona kelepçe . "Gevşek kal. Bu iş sende."

Temkinli gözler sonunda benimkilerle buluşmak için yükseldi.

"Tamam. Teşekkürler, Koç Canning."

Ve burada. Bunu yapmamın tek sebebi. "Bir değil. Şimdi git."

Zamboni buzun yüzeyini yenilemeyi bitirdi, bu yüzden adamlarımız ısınmak için doksan saniye boyunca pistin etrafında dönmeye başladılar. Dunlop

başını dik tutarak patenle dışarı çıkar ve

Bir kalecinin maçtan önce yaptığı gibi. Sağ boruya bir kez, sol boruya da iki kez dokunuyor; bu onun küçük ritüeli. Ve bence bugün onun şanslı günü bile olabilir.

Telefonum cebimde birkaç kez çaldı ve şimdi kontrol etmek için bir anım var. Wes'ten cevapsız bir arama var. Sabah patenini bitirmiş olmalı. Telefonu tutarken bile yeni bir mesajla vızıldıyor. *Yine zor*.

Dünkü şakamızı hatırlıyorum. *Ne kadar zor? Ayağa kalkıp seni selamlayacak kadar zor*.

Piste bir göz attım. Hakemler henüz dışarıda değil, yani hala bir dakikam var. Bir duvara yaslanıyorum, böylece

telefonumu herkes görebilir. *Bana gösterecek misin?*

Bir saniye sonra fotoğraf görünür. Wes, ereksiyonunun takması için küçük bir kağıt şapka katlama zahmetine katlanmış. Kanepemiz olması gereken yerden bana sırtıyor. Wes ayrıca bir çubuk kol çizmiş. gülen bir yüzle birlikte selam veriyorum. Hakemin düdüğünün çaldığını duyduğum anda uygunsuz bir kahkaha attım. *Paha biçilemez*, mesaj atıyorum. *Özledim seni*.

Ben de sana bebeğim.

Telefonumu kilitlemeye ve saklamaya özen göstererek, daha önce olduğumdan birkaç derece daha hafif bir şekilde oyunu yönetmek için yedek kulübesine doğru ilerliyorum.

BÖLÜM 4

Pazar günü Montreal'den döndüğünde Jamie'yi karşılamak için orada olamayacağım - bir başka deplasman maçı için Chicago'ya giden uçağa bindim bile. İşin iyi yanı, bu maçtan sonra bir hafta boyunca evimizde oynayacağız. Kendi yatağında uyuyacağım mübarek bir hafta. *Jamie*'nin bir haftası.

Paltom baş üstü kutusuna gidiyor ve kulaklıklarım takılıyor, ama oturmadan önce Forsberg arkamdaki koltuktan bağıyor, "Çocuklar, eşcinsel gömleği! Yine giymiş!"

Duraksıyorum ve ona sevimsiz bir kırpıyorum. "Senin için giydim, tatlım. Çünkü geçen sefer çok beğenmiştin."

Forsberg bana bir peçete fırlatıyor ve ben de koltuğuma çökerek peçeteyi savuşturuyorum.

Elbette bu gömleği giymemin asıl nedeni çamaşır yıkamamış olmam ve gömleğin kırışmamış bir şekilde sandalyenin üzerinde durması. Bir de çok güzel bir gömlek. Forsberg'in canı cehenneme.

Kendimi rahat hissediyorum, gözlerimi kapatıyorum ve lig liderine karşı oynayacağımız bu çok önemli maça zihinsel olarak hazırlanırken koltuğuma yaslanıyorum. Takım arkadaşlarımdan çoğu da aynı şeyi yapıyor.

Yanımdaki koltuğun birinin poposunun altında kaldığını hissettiğimde, Lemming'in olduğunu varsayıyorum, çünkü o ve ben uçakta ve otobüste sık sık birlikte oturuyoruz. Kızıl saçlı bir D adamı olan Lemming Boston'da büyümüş.

Ama gözlerimi Blake orada oturmuş bana sırtıyordu. Belli ki yeni komşum benimle bağ kurmayı hayattaki misyonu haline getirmiş, çünkü kulaklarımdaki tomurcukları çekip çıkarıyor.

"Dostum," diye inliyor. "Sıkıldım. Konuş benimle."

Ben de kendi iniltimi bastırıyorum. Daha iki saatlik uçuşumuza bile başlamamıştık. Birden aklıma o eski Nirvana şarkısı geliyor ve sözleri hatırlamaya çalışıyorum... *İşte buradayız, eğlendir bizi.* Bu Blake Riley'i anlatıyor. *Ben buradayım ve senin görevin beni eğlendirmek.*

Yine de bu adamdan hoşlanmamak için kendimi zor tutuyorum. Çok komik biri.

Hiçbir yere belli olduğu için iPod'umu kapatıp onu şımartıyorum. "Hankersen hakkında başka bir şey duydun mu? Onu IR'ye alıp almayacaklarını?" Hankersen Chicago'nun yıldız forveti ve bu sezon şu ana kadar maç başına en az bir gol attı. Buzda bizim için en büyük tehdit o, bu yüzden bu gece oynamazsa, namağlup Hawks'ı yenme şansımız kesinlikle artacaktır.

"Henüz bir haber yok," diye cevaplıyor Blake. Parmağını telefonunun üzerinde gezdirip bir spor uygulaması açıyor ve ekranı bana doğru tutuyor. "Sürekli kontrol ediyorum."

"Eğer oynarsa, umarım savunmamız onu durdurmanın bir yolunu ." Pek olası değil ama insan hayal kurabilir.

"Oda arkadaşın bu hafta sonu nasıldı?" Bu soru beni ürküttü. "Ne?"

"J-Bomb," diye açıklıyor Blake. "Genç takımının bir turnuvası falan vardı, değil mi?"

"Doğru ya." Takım arkadaşlarımla Jamie hakkında konuşmak beni hâlâ inanılmaz derecede tedirgin ediyor. Ama artık Blake de bizimle takıldığına göre, Jamie'nin adı her geçtiğinde susmam daha da şüphe uyandırıcı olur. "Bir kazandılar, iki kaybettiler. Takımın durumu iyi değil.

"bu sezon harika" diye itiraf ediyorum. Ve bunun Jamie'yi rahatsız ettiğini biliyorum. Hem de çok. Profesyonel olmak yerine koçluk yapmayı seçmiş olması rekabetçi olmadığı anlamına gelmiyor. Çocuklarının bu sezon başarılı olamaması onu kahrediyor.

"Berbat," diyor Blake sempatik bir şekilde. "Özellikle de koç olduğunuzda. Tek yapabildiğiniz yedek kulübesinde durup izlemek. Ben olsaydım, 'Beni oyuna al koç! Beni! Bunu bizim için kazanabilirim!'"

Kıs kıs gülüyorum. "Çünkü sen şan şöhret düşkünü birisin." Blake'in her gol attığında yaptığı bir kutlama hareketi bile var. Sopasını midilliymiş gibi lokomotif sürmek arasında bir şey. Çok sıkıcı ama seyirci buna bayılıyor.

"Ha. Nereye giderse gitsin peşinde milyonlarca disk tavşanı olan adam söylüyor bunu. Bir sıra yavru ördek gibi." Blake sırtıyor. "Ben

Bahse girerim çaylak yılımda aldığımın iki katını alıyorsundur."

O bahsi kaybedersin, enayi. Konuyu değiştirme zamanı. Elindeki gazeteyi gösteriyorum. "Dünyada neler oluyor?" "Her zamanki saçmalıklar.

Politikacılar pislik yapıyor. İnsanlar ateş ediyor

birbirimize."

"ateş ediyoruz," diye . "Ve bunun için iyi para alıyoruz." Gerçekten tuhaf bir iş.

Bir erkeğin üzerinde aptalca durması gereken ama her nasılsa öyle durmayan bir hareketle gözlerini deviriyor. "*İnsanları öldürmüyoruz Wesley.*"

Yaklaşık üç dakika önce başka bir sporcunun sakatlığı için dua ediyorduk ama bunu belirtme zahmetine girmiyorum.

"Kuzey Dako- ta'da yeni bir velociraptor keşfettiler. Şunu dinleyin: 3 metre boyundaydı, pençeleri ve tüyleri vardı."

Agresif bir şekilde başını sallıyor. "Bu *belalı* bir raptor. Çok korkutucu, yeniden müttefik. Ama daha da korkuncu şu yeni grip. Bunu duydun mu?"

O

abartılı bir ürperti verir. "*Koyunlardan* geliyor. Koyunlardan nefret ederim." Benden bir kahkaha havlaması kaçıyor. "Koyunlardan kim nefret eder? Onlar gibi,

yünlü ve zararsız."

"Koyunlar zararsız *değildir*, kardeşim. Büyükanmemle büyükbabamın çiftliğinin aşağısındaki koyunlar mı?" Sanki mahallesindeki bir yuvasını hatırlıyormuş gibi kocaman kafasını sallıyor. "O piçler *acımasızdı*. Ve gürültücüydüler.

Ben çocukken ailem 'Blakey, şu küçük kuzulara bak!' derdi. Ve o piçler çitin gelip yüzüme doğru meliyorlardı." Blake ağzını açar ve bir *MEH-EH-EH* sesi çıkarır

O kadar gürültülü ki uçağın her yerinde kafalar dönüyor.

Gülmemek için kendimi zor tutarak, "senin üzerinde derin bir etki bırakmış gibi görünüyor," diyorum. "Büyükanmen ve büyükbaban nerede yaşıyordu?"

Blake eliyle küçümseyici bir hareket yapar. "West Bum- Ottawa'nın çok dışındaki lanet olası çiftlik arazisi-"

West Bumfuck mı? Tam bana göre bir yer.

"-Bir sürü tarım. Bir sürü koyun. Ve şimdi o piçler bizi griple öldürecekler. Cheezus. Kötü olduklarını *biliyordum*."

"Uh-huh." iPod'uma özlem dolu bir bakış atıyorum. Şu anda birkaç melodiyle ama onun yerine Blake'in çocukluk korkularını yeniden yaşıyoruz. "Her zaman yeni bir grip korkusu oluyor ve hiçbir şey olmadığı ortaya çıkıyor." Yine de Blake gibi iri bir adamın görmek beni eğlendiriyor. "Bu yeni türlerin özellikle uçaklarda daha hızlı yayıldığını duydum."

Bana şeytani bir bakış attı. "Hiç komik değil. Prens Edward Adası'nda bir vaka buldular."

"Buraya yakın , değil mi?" Kanada coğrafyam biraz zayıftır. Ama Toronto'dan binlerce kilometre uzakta yaşayan birinden grip kapmayacağıma eminim.

"Bu bok yayılıyor, dostum. Yani şu anda Chicago'ya bulaşmış olabilir."

Dirseğimle onu dürtüyorum. "Onlara tüm Kanada'nın açığa çıktığını söyleyelim. Geri kontrolde her seferinde pakı bırakacaklar."

Kocaman bir kahkaha atıyor ve büyük patisiyle göğsüme bir tokat . İşte o zaman telefonumun ışığı yanıyor. Ne yazık ki Ekranda gördüğüm isim babama ait, bu yüzden göğsümde anında bir gerginlik düğümü .

Üniversiteden mezun olduğumdan beri ailemle aramız pek düzelmedi. Hâlâ "eşcinselliğimin" bir evre olduğunda ısrar ediyorlar. Babam Hala profesyonel kariyerimdeki başarıyı kendi başarısıymış gibi görüyor. Annem hala çoğu zaman beni doğurduğunu unutuyor.

Tatilimi Kaliforniya'da Jamie'nin ailesiyle geçirdim ve Jamie'nin annesi Cindy ailemi de davet etmemizi önerdiğinde, Cindy sonunda beni durmam için azarlayana kadar beş dakikalık histerik kahkahalarla karşılık verdim. Sonra bana kocaman sarıldı ve Beni sevdi, çünkü o böyle anne.

Ailemden aldığım tek şey bana iyi tatiller dileyen ve eve ziyarete gelmek istiyorsam yalnız gelmem gerektiğini hatırlatan kısa bir telefon görüşmesi oldu. Evet, Jamie hoş karşılanmıyor. Boşver onu. Jamie diye biri yok. Ailem bir erkekle yaşadığımı kabul etmiyor. Onlara göre ben, her yerde am parçalayan heteroseksüel bir atlet bekarım.

Blake'e "Bunu kontrol etmem gerek" dedim.

Telefonun kilidini açıyorum ve e-postayı hızlıca okuyorum. Hızlı kelimesi önemli, çünkü mesaj sadece iki satırdan oluşuyor.

Ryan, programın gelecek ay Boston'da olacağını gösteriyor. Annen ve ben akşam yemeğinde bize katılmayı bekliyoruz. Hunt Club, Cumartesi, 9:00'da.

"Baba" ya da "Roger" diye imzalamıyor.

"Ebeveynlerle akşam yemeği, ha?"

Zıpladım ve Blake'i omzumun üzerinden bakarken buldum. Lanet olsun.

Telefonumda kilit olması iyi bir şey, çünkü bu adam muhtemelen telefonumu karıştırmak için iki kez düşünmezdi.

"Evet," diyorum sıkıca.

"Siz yakın değil misiniz?" "En ufak bir yakınlığımız yok."

"Kahretsin. Bu hiç iyi değil." Blake koltuğunda geriye yaslandı. "Bir sonraki iç saha maçından sonra seni bizimkilerle tanıştıracam." Harikadırlar. İnan bana, on dakika sonra senin vekil ailen olacaklar."

Zaten bir vekil ailem var, Cannings. Ama bunu kendime saklıyorum. Ve sonra bunu kendime sakladığım için rahatsız oluyorum. Çünkü lanet olsun, neden hayatımdaki her şey bir se-cret olmak zorunda? Jamie Canning'i gururla erkek arkadaşım olarak tanıtabileceğim günü iple çekiyorum. Takım arkadaşlarımla özel hayatım hakkında konuşabileceğim ve onlara Jamie'nin muhteşem ailesinden bahsedebileceğim ya da Jamie'nin yatması gerektiğinde *misafir* odasına kaçtığını görmek zorunda kalmadan onları bir şeyler içmeye davet edebileceğim zamanı. Çünkü o bizim dairemizde misafir değil, lanet olsun. Burası onun evi. Ve o da *benim evim*.

Genelde adaletsizliğin içinde debelenen biri değilimdir. İçinde yaşadığım dünyanın farkındayım. Eşcinsel olmanın hala bir damgası olduğunu biliyorum. Ne kadar ilerleme kaydedilirse kaydedilsin, her zaman bir çükten hoşlandığımı kabul etmeyecek insanlar olacaktır, Yargılayacak, pisliklerini kusacak ve hayatımı çekilmez hale getirmeye çalışacak insanlar. Şu anda spot ışıklarının altında olmam durumu daha da kötüleştiriyor çünkü göz önünde bulundurulması gereken çok fazla faktör var.

Eğer , bu kariyerim için ne anlama gelecek?

Takım için?

Jamie için mi?

Jamie'nin ailesi için mi?

Medya bir arı sürüsü gibi üşüşecek. Bağnazlar ve aşağılık ortaya çıkacak. Spot ışıkları artık sadece benim oyunumda değil, değer verdiğim herkesin kişisel hayatında olacak.

İçimde mide bulandırıcı bir his çalkalanıyor. Kendime bunun sonsuza kadar böyle olmayacağını hatırlatıyorum. Gelecek sezon başka bir yeni çaylak medyada fırtına gibi esecek ve ben unutulacağım. Ve o zamana kadar, yeni takımıma bensiz hayatta kalamayacaklarını kanıtlamış olacağım, eşcinselliğe lanet olsun.

"Ooooh ya," diye bağıyor Blake aniden. Telefonunda bir şeyler okuduğunu görmek için ona bakıyorum. "Bilin bakalım az önce kim IR'ye çıktı?"

Nefesim kesiliyor. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır. Tam burada siyah beyaz." Telefonu kaldırıyor, sonra koltuğunda dönerek Eriksson ve Forsberg'e sesleniyor.

"Hankersen . En az beş maç."

Arkamızdan bir uğultu duyuldu ve ardından Eriksson'un yüksek sesli anonsu kamarada yankılandı. "Hankersen dışarıda!"

Kolektif bir heyecan patlaması var. Beni yanlış anlamayın, hepimiz Hankersen için üzülmüyoruz. Sakatlık bir sporcunun başına gelebilecek en kötü şeydir ve kimsenin başına gelmesini istemem. Ama aynı zamanda hokey sadece bir oyun değil, bir iş. Hepimiz aynı amaç için oynuyoruz. Hepimiz o şampiyonluk kupasını istiyoruz. Bir galibiyet Chicago bu gece bizi bu hedefe bir adım daha yaklaştırıyor.

Telefonum tekrar yanıp sönüyor. Bu kez Jamie'nin adı, yanında kısa mesaj simgesiyle birlikte bana . Ama Blake yerine yerleşiyor. tekrar oturuyorum, böylece ekran kilidini açma dürtüsüne teslim olmuyorum.

Takım arkadaşım, tabii ki, gizlice bir kez daha bakıyor. "Oda arkadaşından mesaj geldi," diyor yardımsever bir şekilde, sanki ben farkında değilmişim gibi.

Dişlerimi sıkıyorum ve telefonu cebime sokuyorum.

"Kontrol etmeyecek misin?"

"Sonra," diye mırıldanıyorum. "Muhtemelen yarın sabah döndüğümde bakkaldan bir şeyler almam gerektiğini hatırlatıyordur. Önemli bir şey değil."

Bu son iki kelime zehir gibi; boğazımı yakıyor ve midemi paramparça ediyor. Bunu yüksek sesle söylediğim için bile kendimi hasta ve suçlu hissediyorum. Jamie Canning'in benim için dünyadaki en önemli kişi olduğunu çok iyi bildiğim halde onun önemsiz olduğunu ima ettiğim için.

Ben tam bir pisliğim.

"Blake acımı umursamadan, "J-Bomb'un Detroit tarafından draft edildiğini okudum," diyor. Bu harika. Neden gitmedi?"

Bir an için ona göz kırptım. "Bunu nerede okudun?" "Google, dostum.

Duydun mu? J-Bomb taşınmak istemedi Motor City'ye mi?"

Kahretsin! Blake çok meraklı bir herif. "Koçluk yapmak istiyordu. Adam kalecilik yaptı, biliyor musun? O organizasyonun kale arkasında oldukça derin bir yedek kulübesi var ve hiç oynayamayacağını düşünüyordu. Eski koçumuz ona bir iş ayarladı. Harika bir fırsat." Gevelemeye başladığımı duyuyorum ve çenemi kapatıyorum. Acaba çok mu

fazla detay? Çok biliyormuşum gibi mi konuşuyorum? Şimdi burada oturmuş kendi paranoyamdan nefret ediyorum.

"Uh-huh," diyor Blake, şimdi dikkati dağılmış görünüyor. "Peki sence bir adam on yedi ayaklı bir velociraptoru nasıl yenebilir? Demek istediğim, ciddi silahlara ihtiyacın var. O herif çok da hızlıdır. Indy 500 gibi hızlı."

"Um..." Bu konuşmanın kontrolünü uzun zaman önce kaybettim. "Şok tabancası olabilir mi?"

"Doğru. İyi fikir. Bir raptoru şoklamak eğlenceli olur."

Daha sonra, Blake işlemek için kalktığı anda, ekranımı kapatıyorum ve mesajı görebilmek için telefonumun kilidini açıyorum. Mesajda *MDISH* yazıyordu. Bir saniyemi alıyor ama sonra kısaltmayı anlıyorum. *Ne kadar zor?* Cevap veriyorum.

Uzaktan kumandayı çalıştırmak için yeterince zor.

Resim, kanepemizden televizyona doğru dikkatlice açılı bir çekim. Ancak odak noktası, uzaktan kumandayı televizyona doğrultmuş gibi görünen Jamie'nin aleti. Çubukla çizilmiş kollardan biri bir düğmeye basıyor, diğerinin ise çizilmiş eli kalçasında... Şey, sıkler kalçalarım yok. Ama de.

Ona Banshee izlememesini söyle, diye cevap veriyorum.

Zor Ölüm 2'yi seçti. Onu

özlediğimi söyle.

Jamie'nin cevabı "*Biliyor*" oldu.

Uçuşun geri kalanını kulaklıklarımı takıp Jamie'yi gülümsetebilecek sık resimleri düşünerek geçirdim.

BÖLÜM 5

JAMIE

Chicago maçını kanepede tek başıma izledim. Canlı maçlar daha heyecanlı da, kendi oturma odamın mahremiyetinin avantajları var. Televizyona bağırabiliyorum ve kimse bana bakmıyor.

", bebeğim!" Bağırıyorum, kimse beni duymasa bile destekleyici bir şekilde alkışlıyorum. "Bu sefer işe yarayacak!"

Wes bu gece kaleye milyonlarca şut çekti ama NHL'in en büyük kalecisi onları sinek gibi savurup duruyor, lanet olsun ona. Reklam arasında buzdolabına koşup bir bira alıyorum. Maç üçüncü periyoda kadar golsüz devam ediyor ve ben çok gerginim.

Wes ikinci hatta bir vardiya daha alıyor ve ben nefesimi tutuyorum.

Bir sonraki şansı geldiğinde, heyecandan neredeyse havaya uçacaktım. Wes uzun ve riskli bir vuruşla kaleciyi kale sahasının dışına çekiyor. Sol kanada çapraz. Ama işe yarıyor. Kanat topu Wes'e geri , Wes topu ağların arka köşesine göndermeyi başardı. kaleci tepki verebilir.

Şimdi kanepede zıplıyorum ve biramı biraz höpürdetiyorum ama buna değer. Bir gol daha, Wes'in kemerinde bir çentik daha. Gerçekten başarıyor. Rekorlar kitabına girebilecek türden olağanüstü bir çaylak sezonu geçiriyor. Onun için çok heyecanlıyım.

Kamera dev kalecinin terli yüzüne odaklanıyor ve adamın düşüncelerini duyabildiğimi hayal ediyorum. *Dağ kalenin önünde kalmalı.*

Kendi kendime kıs kıs gülerek tekrar oturdum ve ayaklarımı sehpaye vurdum. Kız kardeşim geçen gün bana kıskanç olup olmadığını, kendi aşımı yapma şansını kaçırdığım için üzülüp üzülmediğimi sordu ve hayır demek kolaydı. Yalan söyleyemem, zavallı banka hesabım

imza ikramiyesi. Ama Detroit'e gitmiş olsaydım (geçen yılın gol-ihaleciler işlerinde her zaman olduğu gibi sağlam görünüyorlar) bunun bir parçası olmayı özlerdim.

Pişman olacağım şey *bu*.

Maçın geri kalanını yüreğim ağzımda, Wes'in liderliğinin devam edip etmeyeceğini merak ederek izliyorum. Ve oyunun son on beş dakikası heyecan vericiydi. İyi ki kalp rahatsızlığım yok, çünkü Chicago kendi kalesine gol atıyor ve Toronto penaltı kazanıyor. Wes'in takımı gole çevirirken ben stresten neredeyse ölüyordum. Son iki dakikada Eriksson golü atıyor ve maçı uzatmaya götürmüyorlar. Toronto maçı 2-1 alıyor.

Rahatlamış bir şekilde kanepeye yığıldım. Ve şimdi gerçek bekleyiş başlıyor. Wes takım arkadaşlarıyla bir ya da iki saat geçirecek. koçlar ve basın. Toronto'ya dönüş kısa bir yolculuk olduğu için takım uçağı bu gece geri dönecek.

Evimizi toparlamak için biraz zaman harcadım. Daha önce yaptığım için mutfak zaten temizdi, bu yüzden açıyorum ve ısıtma faturamıza bakıp yüzümü buruşturuyorum. Faturaların yarısını ve kiramızın bir kısmını ben ödüyorum, ancak Wes'e kalsa her şeyi o ödeyecekti. Bunu önerdiğinde ayak diredim, çünkü bu evde yaşayamam. katkıda bulunmayacağım. Kira kontratında Wes'in adı olabilir ama burası benim de evim, lanet olsun.

Wes'in dev bavulu, uzun yolculuğunun ardından bıraktığı yerde, kapının önünde duruyor. Onu orada bırakıp konusunda kendimle küçük bir savaş veriyorum. Kendi eşyalarımı yıkayıp onunkileri kirli bırakmak bana çok adice geliyor. Ama Wes çamaşırlarını bavulda ya da yatak odamızın zemininde bir yığın halinde bıraktığında onlara ne olduğunu düşündüğünden tam olarak emin değilim. Belki de bir çamaşır perisinin arada bir uğrayıp ona temiz iç çamaşırı verdiğine inanıyordur.

Her iki durumda da, bu beni rahatsız ediyor. Ben de pes edip dev çantanın fermuarını açıyorum ve yığınla buruşuk giysiyi çıkarıyorum. Her şeyi çamaşır makinesine atıp yıkamaya başlıyorum.

Sonra yatağa gidiyorum, Wes'in bana ulaşabilmesi için mutfakta yanan bir ışık bırakmaya özen gösteriyorum.

Uyandığımda, yatak odamızın panjurlarının kenarlarından ışık sızıyordu. Ve biriyle uyuyan kaslı, çıplak bir adam var.

dövmeli kolunu belime doladı. Yavaşça yatağın kenarına doğru kayıyorum ama kol beni daha sıkı kavıyor. "Hayır," diyor Wes uykulu bir sesle.

"Bir işeyeyim," diye fısıldadım.

"Hemen geri gel."

"Anlaştık." Tuvalete giderken onun rahatlamış yüzüne bakıyorum. Az uykusunda konuşuyor olabilir, o kadar kendinden geçmiş görünüyor ki.

İşimi halledip dişlerimi fırçaladıktan sonra bir bardak su almak için mutfığa giriyorum. Yarisını içmiştim ki yumuşak bir ayak sesi duydum. Koridordaki adımları duyuyorum ve döndüğümde Wes'i kapı aralığında, hırslı görünen ereksiyonunu yavaşça okşarken buluyorum. Bardağı lavaboya koyarken bakışları beni odanın içinde takip ediyor.

"Hemen geri dönmedin," diye .

"Susadım," diye mırıldanıyorum. Elinin aleti üzerindeki baştan çıkarıcı hareketi dikkatimi dağıtıyor. Geçen gece yaptığımız oral seks çok aceleye gelmişti. Tatmin edici, evet, ama yeterli değil. Çok uzun zaman oldu

Bütün bir geceyi kendimize ayırdığımızdan beri. Birbirimizi kızdırmak, keşfetmek ve çılgına çevirmek için koca bir gece.

"Neden hala onları giyiyorsun?" Wes'in gözleri sabahın ilk ışıklarıyla parlıyor ve boxerımı işaret ediyor.

. Boxerım fayans zemine düştü. "Eve geldiğinde beni neden uyandırmadın?" Karşı çıkıyorum.

Sırıttır. ". " Sesi çakıllı ve sadece tanıdık dumanlı sesi bile kanımın pompalanmasını sağlıyor. "Ve *koca bir haftamız* var." Bu son üç kelimeyi başka biri gibi söylüyor.

on milyon dolar diyebilir. Wes'in muhtemelen zaten on milyon doları vardır. Ailesi zengin ve onun umurunda bile değil. O ne en çok istediği şey *benim*. Ve bunun beni aydınlatmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Wes sevgisi konusunda asla cimri davranmaz.

Aslında, şu anda bile bana uzanıyor, beni içine çekiyor.

Sert vücuduna ve pürüzsüz tenine doğru bastırıyorum.

Kasıklarımız temas ettiğinde, sertleşen aletim "?" *diye soruyor*. Wes bana hınzırca sırıttır ve ereksiyonumu kavramak için aramıza uzanıyor.

"Merhaba," diyorum kendi sırıtışımla.

"Merhaba."

"Dün gece güzel gol attın."

"Şimdi sohbet etmek ister misin?" diye hırslıyor. "Çünkü seni becermeyi tercih ederim."

"Sonra konuşuruz o zaman?"

Wes başımın arkasından tutup beni bir öpücük için kendine çekiyor. Ağızlarımız çarpıştığında memnuniyetle homurdanıyor. Öpücüğü sertti. Aç.

Öpücüğü ben devralıyorum, dilimle onu açıyorum. Wes inliyor, alnı konsantrasyonla çatlamış. Ona doğru itiyorum, istekli aletlerimizi birbirine sürtüyorum ve o da bunu yapmamı yasaklamış gibi kalçalarımı tutuyor.

"Yatak odası mı?" Boğuk bir sesle söylemeyi başardım.

Ağzımı bırakıyor ve başını iki yana sallıyor. "Çok uzakta."

Yüzündeki acelecilik bir kahkaha attırıyor ama ben gözümü kırpamadan aniden dizlerinin üzerine çöküp sikimi yutunca ses boğazımda düğümleniyor.

Yüce İsa.

Wes beni köküne kadar emerken kığım tezgaha çarpıyor. Ağzı ıslak, sıcak ve istekli. Kalp atışlarım bir milyon çentik atıyor, her açgözlü emişinde ve dilinin fiskesinde taşaklarımda zevk toplanıyor. Bana yaptığı şeyi seviyorum ama omurgamın alt kısmının şimdiden karıncalanmasından nefret ediyorum. Boşalmaya çok yakınım ve bu da sekse ne kadar aç olduğumuzu gösteriyor.

ayrı zaman. Genelde daha dayanıklı olurum, lanet olsun. Ama bu günlerde vücudum Wes'in beş dakikadan fazla yanımda olmasının nadirliği karşısında o kadar heyecanlanıyor ki, bana dokunduğu anda patlıyorum.

"Henüz gelmek istemiyorum," diyorum ona, parmaklarımı saçlarında sıkarak.

Ağzı beni serbest bırakıyor. Kısık bir kıkırdamayla ayağa kalkıyor ve parmak uçlarını çene çizgimde gezdirerek sakalımı hafifçe okşuyor. İçimden bir ürperti geçiyor. Bu adam...lanet olsun, bu adam. Tek bir dokunuşla beni ele geçiriyor. Ateşli bir bakışla.

"Arkanı dön," diye fısıldıyor. "Ellerini tezgâhın üzerine koy."

İstedikini yapıyorum ve bir an sonra bir çift güçlü el kığımı kavırıyor. Sıkıyor ve inliyorum, içgüdüsel olarak kalçalarımı ileri doğru itiyorum, sadece hala parıldayan aletimi serin, sert gran- ite vurmak için. Elim ereksiyonumu kavramak için aşağı kayıyor ve yavaşça Wes kığımın yanaklarını yoğurmaya devam ederken başparmağımı başın etrafına doluyor. Parmağı girdiğinde, sessizce daha fazlası için yalvararak çay okşamasına karşı geri itiyorum.

"Bu kıcı özledim." Nefesi ensemi gıdıklıyor ve sonra dili tadına bakmak için dışarı çıkıyor, ateşler içinde kıvranan

deri. "Yoldayken kaç kez otuz bir çektiğimi bilmiyorsun. Bu daracık göte sikimi sokma düşüncesiyle kaç kez kendimi tatmin ettim." Parmağının ucuyla açıklığımla ovuyor ve oradaki hassas sinir uçları canlanıyor.

Aletim elime akıyor. Kahretsin. Hala yakınım. Çok yakın. I Penis başımı acı verecek kadar sert bir şekilde sıkıyor, taşmakla tehdit eden serbest bırakmayı engellemeye çalışıyorum.

"Beni Skype'tan aramalıydın," diyorum. "Birlikte otuz bir ." Bu hiç denemediğimiz bir şey.

Bu bana boğuk bir inilti getiriyor. Evet, bu fikir hoşuna gitti. Ama bu düşüncüyü bir kenara bırakıyorum. Şu anda, binlerce kilometre uzaktayken sevişmek için yaratıcı yollar düşünmeye gerek yok. Çünkü birlikteyiz. Buradayız, ete kemiğe büründük, istediğimiz şekilde sevişebiliyoruz.

"Kımıldama." Sert emri karanlık mutfakta yankılanıyor. Ayak seslerinin koridorda kaybolduğunu duyuyorum. Hareket etmiyorum. İçimde bir beklenti oluşuyor ve aletim elimde titreyerek Wes'in dönmesi için yalvarıyor.

Gideli çok olmadı. Bir tıkırtı duyuyorum, kapağın açıldığına dair kesin bir ses. Kayganlaştırıcı almaya gitti ve şimdi parmaklarını tekrar kıkırma götürürken kayganlaşmıştı. Kaygan eli yanaklarımın arasında kayıyor, taşaklarım sürtünüyor. Bir parmağını içime soktuğunda aynı anda hem küfrediyor hem de iç çekiyorum.

"Çok sıkı," diye homurdanıyor. Daha derine kayıyor ve kaslarım parmağının etrafında kenetleniyor. "Sikimi mi istiyorsun, Canning?"

"Evet." Parmağına daha sert bastırıyorum. Bu yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var. Kalın ereksiyonunun içimi doldurmasına, geçen yaz Ryan Wesley hayatıma girip bana yeni bir yönümü gösterene kadar varlığından bile haberdar olmadığım o tatlı noktaya doğru bastırmasına ihtiyacım var.

Bir parmak daha ekliyor, kanalımı okşuyor ve ben yanana kadar beni gererek açıyor. Ta ki görüşüm bozulana ve beynim çalışmayı bıraktı. "Biraz daha," diye yalvarıyorum. Söyleyebildiğim tek şey bu. *Daha fazla.*

Daha, daha, daha. Yalvarıyorum ve Wes hala beni istediğim şeyden mahrum bırakıyor. Parmakları içimde hareket ederken ereksiyonunu kıkır yanaklarımdan birine sürtüyor. Diğer eli göğsümün etrafına uzanıyor ve aşağı doğru kayıyor, elimi uzaklaştırıyor, böylece sikimi tutabiliyor.

"Tanrım," diye tıslıyorum pompalamaya başladığında.

"Hoşuna gitti mi bebeğim? Ben kışını parmaklarken senin sikine asılmam?"

Cevap olarak tutarsız bir şeyler mırıldanıyorum, bu da onu güldürüyor. Boğuk ses boynumun yan tarafını ısıtıyor ve sonra dişleri etime battığında sıcıyorum. Lanet olsun, beni delirtiyor.

Diliyle acıyı yatıştırıyor, boynumun tendonlarını yalıyor, omzuma kadar öpüyor, onu da ısıtıyor.

"Benim için hazır mısın?" diye fısıldıyor.

Acı dolu bir inilti duyulur. "Çok hazırım."

Başka bir kıkırdamayla parmaklarını geri çekiyor ve tüm vücudum hayal kırıklığı içinde sarkıyor, kaybın yasını tutuyor, yeniden hazır olmayı arzuluyor. Wes beni uzun süre bekletmiyor, bir kalp atışı kadar kısa bir süre sonra ucu kışını dürtüyor ve ardından büyük, yağlanmış siki kas halkasından geçip içeri dalıyor.

İkimiz de inliyoruz. Elleri kalçalarımı kavlıyor, uzun parmakları yavaşça dışarı çekilirken tenimi kazıyor, sonra tekrar içeri giriyor.

"Lanet , Canning, seni çok seviyorum." Sesi nefes almakta zorlanıyormuş gibi geliyor ve kelime dağarcığının yarısı F-bombalarına indirgendiğinde, bu Wes'in kontrolünü zar zor elinde tuttuğu anlamına geliyor. Ama kontrolünü kaybetmesine bayılıyorum. Biliyorum ki vahşi bir binmek ve kutsal cehennem bana verdi.

Arkamdan bana vuruyor, kalçaları şaklıyor, taşakları her derin, umutsuz itişte kışını tokatlıyor. Öne doğru sarktım, tezgâhın üzerine eğildim. Sikim avuçlarımın altındaki granitten daha sert. I okşamak istiyorum ama Wes beni o kadar sert deliyor ki ikisine de ihtiyacım var.

kendimi desteklemek için. Yine de ihtiyaçlarımı anlıyor, çünkü bir elini belimden indirip inanılmaz derecede sertleşmiş aletime götürüyor. Sonra kalçalarını öyle bir açıyor ki, sikime vuruyor.

Her ileri sürüşünde prostat.

"Benim için gel," diye emrediyor. "Elimin her yerine boşal, Jamie. Hissetmeme izin ver."

O kadar hızlı boşalıyorum ki neredeyse komik geliyor. Tek gereken Wes'in çakıllı komutu ve ben vahşi bir çığlıkla boşalıyorum, tam istediği gibi elini ıslatıyorum. Ben boşalmanın etkisiyle titrerken, Wes homurdanıyor, itiş gücü gittikçe düzensizleşiyor. Sonunda başını omzuma koyup arkamda titreyene kadar beceriksiz, tamamen çılgınca. Onu hissediyorum

İçimdeki nabızı serbest bırakıyor ve birkaç dakika sonra çekildiğinde, kışım ve kalçalarım yapış yapış ve ikimiz de kahkahalarla titriyoruz.

Wes kuru bir sesle, "Bu... çok yoğundu," diyor.

. "Sanırım az önce içime bir galon sperm boşalttın." Hayır. Şikayet ettiğim için üzgünüm. Wes'i seks delisi bir manyağa dönüştürme gücüne sahip olduğumu bilmek hoşuma gidiyor. Yine de, sonraki beş dakikayı temizlik yaparak geçirirken biraz homurdanıyorum. Kendi salgım da aynı şekilde kontrol edilemezdi, tezgahın ve altındaki dolabın üzerinde birkaç inci damlası bıraktı. Wes benimle OKB'li olduğum konusunda dalga geçerken, ben tüm yüzeyi ovmakta ısrar ediyorum.

"Bu şeyin üzerinde *yemek yiyoruz*, dostum," diye hatırlatıyorum ona. "OKB değil, temel temizlik."

Kıkırdıyor ve ona verdiğim bez ve temizleyiciyle yerleri ovmaya devam ediyor. "Peki bu akşam ne yapmak istiyorsun? Eriksson'un bana şu yeni restorana gidelim mi?"

Toronto'nun bir sonraki iç saha maçı yarın, yani aslında tüm gün ve gece sadece bize ait. Ve Salı günleri şehirdeki tüm sinemalarda yarı fiyatına bilet gecesi oluyor. "Kesinlikle," diye veriyorum. "Ama oraya filminden sonra da gidebiliriz. Daha ne kadar vizyonda kalır bilmiyorum."

"*Kahretsin, Uzun Geçit* mi? Evet, haklısın. Bu gece kesinlikle izlemeliyiz." Yüzünde bir pişmanlık ifadesi belirliyor ve en son izinli olduğu gece neler olduğunu düşündüğünü biliyorum. O lanet filmi görmek için can atıyordum, ama Wes de öyle ve onsuz gitmemem için bana söz verdirdi. Sonunda filmi izleme fırsatı bulduğumuzda, Wes'in halkla ilişkiler temsilcisi tam biz yürürken onu aradı- kapıdan çıkarken Wes'e son dakikada yapılan sürpriz bir takasın duyurulacağı bir basın toplantısında hazır bulunması gerektiğini bildirdi. Bu üç hafta önceydi.

Yine de bundan bahsetmiyorum çünkü randevu gecemizden kaçmak zorunda kaldığı için zaten kendini bok gibi hissettiğini biliyorum.

"Tamam, o zaman saat yedideki gösteriyi izlemeye ve sonrasında geç bir akşam yemeğine ne dersin?" Ben öneriyorum.

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Bana sırtıyor. "Ee. İkinci raunda hazır mısın? Sonra da kahvaltı. Bugün ve bu gece sana vereceğim egzersiz için gücümüzü korumalıyız."

Bakışlarım kasıklarına iniyor ve spor yaptığı semiyi görünce kaldırıyorum. "Bu sabah azgın bir azgınsın, ha?"

Ama onu görünce ben de yeniden sertleşiyorum, bu da onun sırtışını daha da genişletiyor.

"Tencere, aydanlık, vesaire vesaire." Bir adım ne çıkıp beni öpüyor, sonra beni tezgahdan uzaklaştırıyor.

Glşerek, pırıl pırıl temiz ve spermsiz mutfaktan çıkıp duşumuza doğru koşuyoruz. Haftalardır ilk defa Göğsümde bir hafiflik. Bütün günü seks delisi erkek arkadaşımla çıplak geçirmek istiyorum.

Ancak on dakika sonra keşfettiğim gibi, her zaman istediğinizi elde edemezsiniz.

BÖLÜM 6

Kapıya vuran gürültülü ses sadece bir kişiden geliyor olabilir. Binadaki başka kimse kim olduğumu bilmiyor ve bilseler bile kimse sabahın sekizinde kapıyı yumruklayacak kadar kaba olamaz. Blake Riley'den başka kimse.

Jamie ve ben yatak odamızın ortasında öpüşürken donup kaldık. İkimiz de çırılçıplaktık, az önce aldığımız duştan sıırıslıklam olmuşuk ve ereksiyon halindeydik. O da benim gibi sinirli görünüyordu.

"Belki onu görmezden gelirsek ," diye mırıldanıyorum. Jamie nefesinin altından sinirli bir ses çıkarıyor. "Wesley! Aç kapıyı!"

Blake'in boğuk sesi yatak odasına doğru ilerliyor ve Jamie'nin ifadesi daha da kararıyor.

"Hadi kardeşim, bu acil bir durum!"

Omuzlarım gerildi. Kahretsin. Nedense, ilk düşüncem cinsel yönelimim hakkındaki gerçek ortaya çıktı. Bu nasıl bir egoistlik? Sanki Toronto'daki medyanın cinsel yönelimimi yeniden gündeme getirmekten başka yapacak daha iyi bir işi yokmuş gibi. Ryan Wesley'in kimi becerdiğine dair bir port. Yine de en büyük korkum bu. Toronto'daki ilk sezonumda elde ettiğim başarının gölgede kalması -ya da daha kötüsü, unutulması- çünkü eşcinsel bir profesyonel sporcu çok daha ilginç bir hikaye.

"Bu önemli olabilir," diyorum Jamie'ye, bir yandan da bu kesintiden ne kadar mutsuz olduğumu gözlerimle ifade etmeye çalışıyorum.

Üzerime bir eşofman geçirdim ve kapıyı açmaya gittim. Blake üzerinde eşofman altı ve kocaman pazularını gösteren gri bir atletle içeri dalıyor.

"şükür," diye inliyor. "Kahveniz var mı? Çaresiz durumdayım!"

Mutfığa girip sanki buranın sahibiymiş gibi dolapları açmaya başlamasını ağzım açık izliyorum. *Ciddi* misin? *Kahve* istediği için neredeyse kapımı kırıyordu. Isırmak zorundayım Toronto'da yüzlerce Tim Horton olduğunu ve bunlardan ikisinin binamızın üç blok yarıçapı içinde bulunduğunu belirtmemek için kendimi tutuyorum.

"Komşu olduğumuz için ne kadar şanslıyız?" Blake dolaptan bir fincan alır ve tezgâhın diğer tarafına geçerek Kahve makinesi.

Şanslı mısın? Bir cinayet işlememe on saniye kaldı. Ama o dev cesedin binamızın çöp öğütücüsünü besleyen koridor oluğuna sığmayacağını biliyorum.

Elindeki kupayı fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. HIS yazan bir çift kupadan biri, Cindy Canning'in hediyesi. Tatil için bize kupaları verdi ve dürüstçe söyleyebilirim ki bu şimdiye kadar aldığım en düşünceli hediye. I

onu kocaman elinden kapıp "Benim!" demek istiyorum. Belki de bölgemi işaretlemek için üzerine işlemek. Ama Blake en sevdiğim fincanı çoktan kahveyle doldurdu ve ağzına götürüyor.

Tezgâha yaslanıp sıcak sıvıyı yudumladıktan sonra memnun bir iç geçiriyor. "Sağ ol dostum. Sabah C vitaminim olmadan çalışmıyorum."

Sanki onu nezaketle kahve içmeye davet etmişim gibi teşekkür ediyor. Ki yapmadım.

Ayak sesleri koridorda yankılanıyor ve sonra Jamie mutfığa giriyor. Mavi düğmeli bir gömlekle birlikte bir çift eşofman altı da giymişti. Gömleğinin düğmelerini açmış, karın kaslarını ve pürüzsüz, altın sarısı tenini ortaya çıkarmıştır.

"Günaydın," diye mırıldanıyor bana doğru bakmadan. "Kahretsin, seni uyandırdım mı?" Blake'in sesi gerçekten pişmanlık dolu.

"Kapı çalma konusunda kötüyümdür." Kocaman bir elini havaya kaldırıyor. "Bu pençeler nasıl nazik olunacağını bilmiyor."

"Sorun değil, zaten kalkmam gerekiyordu," diye cevap veriyor Jamie. Kendine bir fincan kahve koyuyor, sonra omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bugün için bir planın var mı?"

Kibar bir oda arkadaşı gibi davranmaya çalıştığını biliyorum ama gözlerindeki acı beni parçalıyor. Ağzımı açıp "Planım bütün günü senin çıplak bedeninin altında geçirmek!" demek istiyorum ve Blake

Lanet olsun. Yine de ağzımı kapalı tutuyorum. Jamie ve ben deniz yolculuğunun başından beri ilişkimizi gizli tutmak için çok çalıştık. Birkaç ay daha saklanmaya dayanabiliriz.

"Henüz emin değilim," diyorum hafifçe.

Blake, "Bu gece yardım gecemiz var, hatırladın mı? Cham- pagne ve modeller? Sürtükçe bir gecenin yaklaştığını hissediyorum. Ya sen?"

Başımı salladım. "Hayır. İlk defa listede ben yokum. Halkla ilişkiler departmanı sadece kıdemli oyuncuların görünmesini istedi."

"Kahretsin, beni kıdemli mi sayıyorlar? Daha üçüncü sezonum," diye itiraz ediyor Blake. Aceleyle bir yudum alıyor. "Umarım bu yaşlandığımı düşündükleri anlamına gelmiyordur."

"Yirmi beş yaşındasın," diyorum kuru bir sesle. "Eminim seni hâlâ körpe bir tavuk olarak görüyorlardır."

Bir kolunu dayıyor ve nerede durduğunu fark ettiğimde neredeyse küçük dilimi yutacağım. Tam olarak benim daha on dakika önce Jamie'yi eğimişti. Adamım da belli ki aynı şeyi düşünüyor, çünkü Blake'in omzunun arkasından alaycı bir gülümseme sunuyor.

Blake kahvesini yudumluyor ve sonra gözlerinde bir ışık görüyorum. "Ah!

Ben

en iyi fikri buldum. Zeki olduğumu biliyor muydun?" Cebinden bir telefon çıkardı ve mesajlaşmaya başladı. Ona nedenini sormuyorum, çünkü Blake söz konusu olduğunda, onun koca kafasından geçen her şeyi eksiksiz bir şekilde anlatacaktır. Bu yüzden sessizliğin tadını çıkarıyorum, bir saniye seçiyorum-

çünkü Blake benimkini kullanıyor ve kendime bir fincan kahve dolduruyor.

Jamie şu anda mutfakta dolaşıyor, buzdolabından bir şeyler çıkarıyor. Bir düzine yumurta. Organik mısır ekmeği.

alışveriş yapmayı sevdiği market. Chorizo sosis. Salsa. Cam bir karıştırma kabı çıkarıyor ve yumurta kırmaya başlıyor. Yemek yaparken gösterdiği özene bayılıyorum. Bütün gün ellerini izleyebilirim. Şu anda aletimde daha iyi görünürler ama bu da güzel. Sosisleri ısıtılmış bir tavaya koyuyor ve sosisler tavanın yüzeyinde tıslıyor. Sonra tavayı fırlatıyor.

pişirmek için fırına koyun.

"Vay canına," diyor Blake, telefonundan başını kaldırarak. "Ne yapıyorsun orada, J-Bomb?"

"Kahvaltı," diyor Jamie, yumurta kabuklarını çöpe atarken. "Wesley bana daha sonra büyük bir antrenman planladığını söyledi. Biraz protein takviyesi yapabileceğini düşündüm." Jamie çekmecedan bir çırpma teli çıkarıyor,

bana anlamlı bir bakış atıyor. Sonra o yumurtalara iş vermeye başladı.

"Vay anasını! Yemek mi yapıyorsun?" Blake hayretler içinde, köpek yavrusuna benzeyen kocaman suratından etkilendiği belli. "Wesley'nin seni sevmesine şaşmamalı."

Jamie'nin gülümsemeye karşı dudağını ısırıldığını görüyorum. Jamie'de sevdiğim şeylerin uzun bir listesi var. Aşçılığı ilk ellide bile değil. Gülümsemesi, kusursuz vücudu, rahat kişiliği, son derece yetenekli dili...

Haklısın. Şimdi bunu düşünmenin zamanı değil.

"Kahvaltıya kalacak mısın, Blake?" Jamie omzunun üzerinden soruyor.

Komşumuz bir tezgah taburesini çekip çıkarıyor ve devasa benliğini üzerine yerleştiriyor. "Artık benden asla kurtulamayacaksın."

Lanet olsun. Bunu bir daha söylerse küçük bir kız gibi ağlamaya başlayacağım. Birkaç tabak çatal bıçak bulup işe yaramaya çalışıyorum.

Sosis tavasının sapına uzandığımda Jamie'nin yemeği tabaklamasına yardım etmeye çalışıyordum. Ben daha hareketi algılayamadan Jamie'nin eli mutfaka doğru fırlıyor ve elimi tavadan uzaklaştırıyor.

"Dostum!" Blake körüklüyor. "J-bomb sosislerine dokunmanı istemiyor!" Blake kendi şakasına histerik bir şekilde gülüyor.

Ama Jamie, Blake'in sözlerindeki ironinin farkına bile varamıyor, çünkü bana ters ters bakmakla meşgul. "Tekrar ediyorum, kulpun üzerine örtülmüş havlu..."

"Hava sıcak. Unutmuşum." Zaten kendimi yakmakla ve yemek bile yapmıyorum.

Jamie bana el sallayarak yolumdan çekiliyor ve kahvaltıyı servis ediyor. "Şu kaleci refleksleri," diyor Blake. "Eldivenini kurtardılar."

İki dakika sonra salsa soslu ısıtılmış mısır ekmeği içinde chorizo ve peynirli çırpılmış yumurta yiyoruz.

Blake bir ısırık daha alıyor ve komik bir şekilde inliyor. "Seni seviyorum dostum." "Bütün erkekler bana böyle söylüyor," diye Jamie. Muhtemelen-

en son ne zaman yatağımızda çıplak bir şekilde sakın bir hafta sonu kahvaltısı yaptığımızı hayal ediyorum.

Ama sonuçta Blake'ten nefret etmek zor. Gerçekten de öyle. Özellikle de kahvaltıdan sonra tabakları toplayıp yıkamaya başladığında. sormadan. Bunu bitirdikten tavaları yıkar ve tezgahı siler. Jamie kendine bir fincan kahve daha koyar ve mutfak kendisinden başka biri tarafından temizlenirken kanepeye uzanır.

Jamie bile Blake'e karşı yumuşuyor. Bunu söyleyebilirim.

Sonunda Blake kahvaltı için teşekkür etti ve gitmek için harekete geçti. "Bir kontrol edeyim-ah ha!" diyor telefonuna dokunarak. "Bu harika. Seni bu geceki yardım gecesine davet ettirdim! Bu büyük bir parti. Sezonun en sevdiğim partisi. *Süper* modellerden bahsediyoruz dostum."

"Sanmıyorum..." Ben başlıyorum.

"E-postanı kontrol et, ha? Reklamcı seni ağrılamak için sabırsızlandığını söyledi. İki adam kaçtı çünkü karıları onlara kızıyor. Takım bir masa satın aldı ve dolu değilse boktan görünüyor. Yani sen de varsın!"

Tezgâhın ucunda telefonum çalmaya başladı.

"TTFN, çocuklar. Yemeğin de bomba gibi, J-Bomb." Blake dairemizden çıkıp kapıyı kapattığında hâlâ kendi kendine konuşuyordu.

Jamie kapıya zehirli bir yılanmış gibi bakıyor ve benim Telefon yine dans etmeye başladı. gidip gözümü kısarak bakıyorum. "Kahretsin. Buna bakmalıyım." Telefonu elime alıyorum ve tanıtım müdürünü selamlıyorum. "Hel- lo? Frank?"

"Günaydın Ryan. Hafta sonu rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Sorun değil, efendim." Fazladan kibarım çünkü sırrım nihayet ortaya çıktığında Büyük Eşcinsel Anımı yönetmek zorunda kalacak olan adamlarla konuşuyorum. Onunla ne zaman konuşsam, bunu asla unutmuyorum.

"Blake Riley bu akşamki yardım gecesine gelebileceğinizi söyledi. Ailelerimizden uzakta bir gece daha geçirmenin bazen angarya olduğunu biliyorum ve bu teklifi gerçekten takdir ettiğimi bilmeni istiyorum."

"Umm..." Dilimin ucunda *teklif etmedim*. "Siyah kravat mı dedin?" *Tanrım*. Blake'i öldüreceğim.

"Smokininiz var mı? Size acil durum resmi kıyafet servisinin numarasını gönderebilirim..."

"Anladım," diye iç geçirdim. "Teşekkürler."

"Hayır, teşekkür *ederim*. Sekizde görüşürüz. Ve Ryan...?" Tereddüt ediyor. "Öyle mi?"

"Yanında getirmeyi düşünüyor musun?" "Hayır," diyorum çok hızlı bir şekilde.

"Pekala," diyor hafifçe. Ama bunun yüklü bir soru olduğunu biliyor. Frank, Jamie ve beni bilen bir avuç insandan biri. Ona geçen yaz söyledim, çünkü takım beni baltalayacaksa bunu bilmek istiyordum. "İyi eğlenceler."

Sanki. "Olur, teşekkürler."

Telefonu kapattığımda Jamie koltukta oturmuş, açık bile olmayan televizyona bakıyordu. Oraya yürüyorum ve yanına oturuyorum. Ayaklarımı onunkilerin yanına, sehpanın üzerine koyuyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum.

"Dur tahmin edeyim. Bu gece bir partiye gidiyorsun."

Yüzümü boynuna gömüyorum. "Onları geri arayıp hasta olduğumu söyleyebilirim."

Jamie iç çekti. "Eğer senin bir şey yapmadığını düşünürlerse haberlere çıkan şu grip var. İnsanları başladı. Yarın Detroit'le oynamak zorundasınız."

"Sikeyim. Siktiğimin Blake'i." Bir dakika boyunca sessiz kaldık. Uzanıp Jamie'nin sakalını okşadım. Hâlâ çalışıyorum. "Tamam, Pazartesi günü bir emlakçıyı arayıp yeni bir daire arayacağım."

"Ne?" Jamie gülüyor.

"Ben çok ciddiym. Bu... O..." İki cümleyi de bitirmiyorum çünkü bu Jamie'yle benim yüksek sesle konuşmadığımız bir konu. Jamie'nin İlişkimizi gizlemek için yaptığımız şeyler -küçük garip ihmaller, düpedüz yalanlar- hepsi korkunç hissettiriyor. Bunun onu da rahatsız ettiğini biliyorum. Biz

Bu konuda konuşmayın çünkü utanç verici. Onu bu pozisyona getirdim çünkü çaylak sezonumun sadece yeteneklerime göre değerlendirilmesini istedim. Ama daha yolun yarısındayız ve her geçen gün daha da zorlaşıyor.

"Hareket edemeyiz," diyor Jamie sıkıntıyla. "Tam bir baş belası olur ve daha fazla mahremiyetin garantisi olmaz."

Bu iç karartıcı derecede doğru. "Sadece üç aya daha ihtiyacım var. En fazla dört."

"Biliyorum."

Daha fazla sessizlik var. Ama en azından eli sırtımda dolaşıyor. Eğer Jamie bana dokunuyorsa, o zaman her şey yoluna girecek demektir. "Bu akşamki film için üzgünüm."

"Matineye gidebiliriz."

"Elbette," diye kabul ediyorum. Ama ikimiz de saati kontrol etmek için ayağa kalkmıyoruz. Bunun yerine gömleğinin yakasına küçük öpücükler bırakmaya başladım. Bir iki dakika bana direniyor, çünkü ikimizin de

Akşam mahvoldu. Ama ben ediyorum. Ve sonuçta, karşı konulmazım. Dudaklarımı köprücük kemiğinden aşağıya, sonra göğüs kaslarının geniş düzlemlerine doğru takip ediyorum. Gömleğinin yarısını ayırıp meme ucunu ısıırıyorum, sonra berbat olmaya başlar.

Kanepede kayıyor, bacakları açık kalıyor. Vücudundan aşağı inip eşofmanının şişkinliğini öpüyorum.

Jamie elini saçıma atıyor ve iç çekiyor. Biraz üzgün ama aynı zamanda tahrik olmuş.

O filmin yanına bile yaklaşamadık. Kanepede ona sakso çektikten sonra yatağımıza çekiliyoruz ve bütün gün dönüşümlü olarak uyuyup oyalanıyoruz. Ve sonunda kalkıp katılmayı hiç istemediğim bir yardım gecesi için kendimi toparlamak zorunda kaldığımda, o bunu umursamayacak kadar rahatlamış ve cinsel olarak tatmin olmuş oluyor.

Saat yedide, o yataktan beni izlerken ben papyonuma küfrediyorum. "Smokin içinde çok seksisin," diyor. "Kravat oyunun oldukça zayıf olsa bile."

"Yardım edin," diye sızlanıyorum, üçüncü kez baştan başlıyorum.

Ayağa kalkıyor ve ellerimi bırakıyor. "İşin püf noktası gevşek başlayıp daha sonra her şeyi sıkılaştırmak. Sakso çekmek gibi bir şey."

Kahkahalarla güldüm. Çocukluk aşkımin sakso çekmeyi öğreneceğini kim bilebilirdi ki? Lise boyunca Jamie benim fantezimdi. Uzun parmaklarıyla kravatımı düzelden iri yarı sarışın seksi, bana her dokunduğunda beni hâlâ şaşırtıyor. Kıpırdamadan duruyorum çünkü Bunun uzun süre dayanmasını istiyorum. Bu şeyle bütün gece oynayabilir. Bu da onun kahverengi gözlerini - sarışın bir adamda çok şaşırtıcı - ve altın rengi, yontulmuş elmacık kemiklerini ön sıradan görebildiğim anlamına geliyor.

"İşte," diyor usulca, nefesi yüzümde. Kravatı bir kez daha çekiştiriyor.

Bakışlarımı isteksizce aynaya kaydırıyorum ve kravatım mükemmel bir şekilde ortalanmış ve düz. Artık evde kalmak için bir nedenim kalmadı. "Teşekkür ," diyorum sessizce. Bunu söylediğimde, kravat bağlamaktan çok daha fazla şey ifade ediyor.

Yanağımı okşuyor. "Bir şey değil. Şimdi git. Uslu dur. Kırmızı halıda el sallaya da her neyse. Sana kim olduğunu sorduklarında, bir şeyler uydur."

"İyi fikir." Öne eğildim ve onu bir kez öptüm. Şipşak bir öpücük. Sonra tekrar düşünmeden oradan uzaklaşıyorum.

BÖLÜM 7

perişan haldeyim.

Partilere yabancı değilim ama bu tür partilerden nefret ediyorum - penguen kıyafetleri içinde etkilemeye çalışan bir grup insan. En azından yemekler güzeldi ve içkiler de lezzetliydi, biraz cimri olsalar . Bardağım yine boş, bu yüzden etrafa bakıyorum. Bu tür etkinliklerde her zaman birden fazla bar kurulur. İşin püf noktası, kuyrukların daha kısa olduğu, az tanınmış olana odaklanmaktır. Kapının yanındaki barda uzun bir sıra var, bu yüzden odayı tarıyorum ve aradığım şeyi bir köşede buluyorum.

Beş dakika sonra tek bir malt yudumluyor ve takım arkadaşlarıma geri dönüyorum. Gözden uzak olsalar bile onları duyabiliyorsunuz. Eriksson'un kıkırdamalarını ve Blake'in kahkahalarını takip edebiliyorum.

Blake'ten çünkü ona kızgıyım. Belki de bu bir şey, ama bu geceki amacım sadece bunu atlatmak. Buradaki zorunlu misafirliğimiz bittikten sonra bara gitmekle ilgili bir şeyler söylediğini duydum bile. Bu söz konusu bile olamaz. Konuşmalar yapıldıktan sonra arkadan sıvışacağım.

"Hey, Wesley." Eriksson sırtıma sert bir yumruk atarak beni selamladı. "Eğleniyor musun?"

söylemek mi, söylememek mi? Asıl soru bu. Bütün hafta boyunca söylediğim yalanlardan busandım. "Pek sayılmaz. Bu benim sahnem değil."

Eriksson'un gözleri büyür. "Bekâr bir adam, bir oda dolusu daracık elbiseli zengin kadınla ilgilenmez mi? Eskiden böyle etkinliklerde temizlik yapardım. Yedi yıl önce bir çift ikizi eve götürdüm. Bütün gece benimle takıldı." Gülümsemesi sarhoş ediciydi. "Ne günlerdi ama."

Takım arkadaşım oldukça görünüyor ve saat daha 10. Gözleri kızarmış ve bitkin görünüyor. "İyi misin?" Ağzımdan kaçırdım. Açıkçası bütün hafta berbat görünüyordu. Bunu neden şimdi fark ettiğimi bilmiyorum.

"Elbette iyiyim. Ancak karım bu sabah bana boşanmak istediğini söyledi ve sonra çocukları kız kardeşinin evine götürdü. I Görünüşe göre bir danışmanlık seansını daha kaçırmış. Bu yüzden havlu ."

Yüce İsa. "Çok üzgünüm dostum. Belki de düşünmek için bir geceye ihtiyacı vardır." Hayatı darmadağın bir adama bunu mu söylersin? Hiçbir fikrim yok.

Eriksson omuz silkiyor. "Bu yaşam tarzı. Kolay değil, biliyor musun? Ama bu kadar saçmalık yeter. Partilerle ne alıp veremediğin var?"

"Tüm partiler değil," diyorum hemen. "Bu tür şeyler bana çocukluğumu hatırlatıyor. Annem bütün zamanını böyle şeyler planlayarak geçirirdi. Şu çiçekleri görüyor musun?" Gösterişli orta süslerinden birini gösteriyorum. Milyonlarcası var ve Kanada'da Şubat ayı olduğu için tropik bölgelerden getirilmiş olmalı. Tavandan, her biri tür görünmez oltayla asılmış sahte kelebek sürüleri sarkıyor. "Birileri burayı dekore etmek için büyük miktarda para harcamış. Çünkü bu gece buraya gelmek için adam başı dört bin dolar harcayan zenginler gözlerinin kamaşmasını bekliyor. Neden hepimiz evde oturup iç çamaşırlarımızla çek yazmıyoruz diye hep düşünmüşümdür. Daha fazlası gerçek hayır kurumuna gider. Bom. Bağış toplama sorunu çözülmüş olur."

Eriksson başını geriye atar ve güler. "Seni alaycı piç. I seni seviyorum. Ama zaten buradasın, o yüzden kravat seni boğuyormuş gibi surat yapmayı kes."

Kravatı bir kez daha çekiyorum, çünkü o piç beni boğuyor. "Bu yardım ne için ki?" Formasyonun bu önemli parçasını kaçırmıştım. Ve bu partiler hep aynı görüldüğünden, dekorda herhangi bir ipucu yok. Tabii parti çiçekçiler ve sahte kelebekler yararına değilse.

"Sedef hastalığı araştırması," diyor Eriksson. "Görünüşe göre bu gerçek bir bela."

"Ne?" . "Cilt durumu mu?" Kalabalığı tekrar tarıyorum ama gördüğüm tek ten, sırtı açık elbiseler giyen genç kadınların üzerinde. Araştırma harika gidiyor olmalı.

Eriksson başını kalabalığın arasından bize doğru ilerleyen bir grup güzel kıza doğru eğerek, "Dikkat et," diyor. "Sen bekârsın ve ben . Modellere de hayran olabilirim. İyi bir amaç için, değil mi?"

Viskimden güzel bir yudum aldıktan sonra gülümsemeye başladım. Ama sonra bu kızlardan birini gerçekten tanıdığımı fark ediyorum. "Kristine! Burada ne halt ediyorsun?" Onu üniversiteden tanıyordum. Arkadaşım Cassel'in kardeşiyle çıkıyordu. Onu üç yıldır görmedim. Robbie'den ayrıldı.

Bana kocaman bir sırıtış attı. "Programda takımınızı gördüğümde, burada olup olmayacağınızı merak ettim. Küçük Ryan, *ünlü*  aylak forvet. Neden bunu yüzüm kızarmadan söyleyemiyorum?"

Onu tutup sarılıyorum ve ellerim her yerde tenimle buluşuyor. Parlak bronz renkli elbisesi o kadar dar ki neredeyse çıplaktı. "Seni görmek güzel, Krissi. Nasılsın? Toronto'ya döndün m ?" Onun Kanadalı olduğunu unutmuştum. Üniversite tatillerinde Cassel ailesini ziyaret ettiğimde Boston'daydı.

"Her önce, ben Kristine değilim. Ben *Kai*'yim." "Ne?"

Kai kim?"

" yleyim, salak." K  ıma bir çimdik attı. "Kristine ajansım için yeterince şık değildi. Adımı de iştirdiler."

Doğru modelleme. Bunu yapmaya çalıştığını unutmuştum. "Adını değiştirmelerine izin mi verdin? Kula a aşırı geliyor." *Bunu NHL'de oynamak için cinsel kimliğini gizleyen adam söylüyor.* Tamam, yani isim değişikliği

garip. "Kai biraz erkeksi. Bunu sevdim."

G l yor. "Gel benimle dans et. Burayı canlandıralım." "Elbette," diyorum hemen. Kristine/Kai ile konuşmak beni

daha iyi bir ruh hali. Bu bana daha basit zamanları hatırlatıyor, o, Robbie, Cassel ve ben Boston'un köhne barlarında bela aradığımız zamanları.

Keşke burada değil de yine orada olsaydık ama her şeye sahip olamazsın. Ve eski bir dostla dans etmek swing müziğini

Altı kişilik grup birkaç dakika öncesine göre daha ilginç çalıyor.

Elini tutup onu dans pistine götürüyorum.

JAMIE

Kanepede amaşır katlıyorum, yarđ basketbol maçı izliyorum ve telefonumu kurcalıyorum. Bunların hiçbiri çok ilginç değil.

Görmek istediğim filmin kırk dakika sonra son bir gösterimi var. Eğer izleyeceksem, önümüzdeki beş dakika içinde karar vermeliyim.

Yalnız gidersem Wes kızar mı? Muhtemelen kızmaz. Çok değil, her şekilde. Ve eğer harikaysa, ev videosu için yeniden kiralandığında onunla birlikte tekrar izleyebilirim.

İki tişört daha katlıyorum ve karar vermeye çalışıyorum. Sinema bileti çok pahalđ değil, ama patlamış mısır ve pahalđ gazoz var. Ve iki metro yolculuğu. Bedava değil ve Wes'le dışarıda geçireceğim geceler için para biriktirmeye çalışıyorum. Israrla dediğim kira neredeyse karşılayabileceğimden fazla, bu yüzden çoğu zaman beş parasızım.

Ayrıca, dışarısı çok soğuk. Toronto'da kış rzgrları insanđ delip geçiyor. Hayatım boyunca Batđ Yakası'nda yaşadığım bir kışın ne kadar acımasız olabileceğini hiç anlamamıştım. Belki de bu Evde kalmak için yetersiz bir sebep gibi görünse de rzgrın soğukluğu filmin lehine bir etki yaratmıyor.

Wes burada hemen giderdim. Hava lanet olsun.

Hâlâ oyalanırken Instagram'a giriyorum. Ve -bu çok tuhaf- grdğim ilk fotoğrafta Wes var. Fotoğraf takımın hesabından çekilmiş. Tanıtım ekibinden biri partide fotoğraf çekmekle meşgul. Fotoğrafta Wes, bakır rengi elbise giymiş çok seksi bir geç kadına gülümsüyor. Kolları birbirine sarılmış. Fotoğrafın altında şöyle yazıyor: "aylak forvet Ryan Wesley #PartyForPsoriasis'te model Kai James ile dans ediyor."

Wes bir mankenle swing dansı yapıyor, ben ise burada oturmuş i çamaşırlarını katlıyorum.

İşte bu kadar. Kanepeden kalkıp dışarı çıkmam için gereken itici güç bu.

Yirmi dakika sonra, Yonge hattındaki Dundas durağında iniyorum. Soğuk rzgr yüzüme tokat gibi çarpıyor.

Metro istasyonundan bir sokak ötede. Aceleyle eldivenlerimi giydim ve Kapüşonumu kaldırıyorum ama sinemaya yüzümün yarısı donmuş oluyor.

Gişeden bilet almaya çalıştığım da, gişedeki sivilceli çocuk kötü haberi veriyor. "Üzgünüm ama bu gösterim iptal edildi."

"Ama tiyatronun web sitesinde listelenmişti," diye karşı .

"Biliyorum ama *Morph-Bots* bu hafta sonu açıldı ve geçen Cuma gününden beri tüm biletler tükendi. Günlerdir *The Long Pass*'e bilet satamadık, bu yüzden tiyatro müdürü audito-

ekstra bir *Morph-Bots* gösterisi için rium." Beceriksizce pim- ple kaplı çenesini ovuşturuyor. "*Morph-Bots* için bir bilet ister misiniz?"

Morph-Bots kelimesini bir kez daha söylerse, çok sevdiğim bokumu kaybedeceğim.

"-Birkaç koltuk kaldı. Hepsi ön sırada, ama..." Sanki bu aptal robot filmi için iyi bir şey yapmadığının farkındaymış gibi omuz silkiyor.

"Hayır, değil. Yine de teşekkürler."

Ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum ve bilet gişesinden uzaklaşıyorum. Hay aksi. Şimdi ne olacak? Buraya kadar geldim ama görmek istediğim başka bir film yok.

Göğsümde ağır bir hisle sinemadan çıkıyorum. Tam dışarıya, soğuğa adımımı atmıştım ki telefonum cebimde vızıldıyor. Wes'ten bir mesaj. Okurken kalbim sıkışıyor.

Keşke burada olsaydın.

Öyle mi? Yoksa takım arkadaşlarının ve taraftarlarının rahatsız edici sorularına cevap vermek zorunda kalmayacağı için benim vermememden memnun mu?

Hay sikeyim. Bu hiç adil değil. Bunu düşündüğüm için bile aptalım, ama bugünlerde bunu sürdürmek gittikçe zorlaşıyor. Kim olduğumu saklamak için yetiştirilmedim. Annem ve babam altımızı da kimliklerimizle *gurur* duymaya, kalplerimizin sesini dinlemeye, bizi mutlu eden şeyleri yapmaya ve başkalarının ne düşündüğüne aldırnamaya teşvik etti. Tüm kardeşlerim bu öğüdü yürekten benimsedi.

Tammy lise aşkıyla on sekiz yaşında evlenmiş, Doğu Yakası'ndaki bir okulun bursunu devlet üniversitesi lehine geri çevirmiş, çünkü kocası Mark ve Canning klanı onun için en önemli şeylermiş.

Joe boşanma davası açan ilk Canning olacak kadar cesurdu, her ne kadar bana bu konuda ne kadar utandığını ve bunun kendisini nasıl başarısız hissettirdiğini itiraf etmiş olsa da.

Jess, Guinness Rekorlar Kitabı'na girmeye çalışır gibi hem erkek arkadaş hem de kariyer peşinde koşuyor. Ama biz onu yargılamıyoruz. En azından pek değil.

Peki ya ben? Yirmi iki yıl boyunca sadece kadınlarla çıktım, ta ki hayat beni ters köşeye yatırmaya karar verene kadar. Başka bir erkeğe aşık oldum ve bunu kabullendim. Biseksüel olmak kolay bir şey değil. İnanın bana, bu dünyadaki herkesin ailem kadar açık fikirli ve destekleyici olmadığını geçen yaz zor yoldan öğrendim. Ama ben mutluluğu diğer insanların çarpık görüşlerine ve acımasız yargılarına tercih ettim. *Wes*'i seçtim.

Ama şimdi bu seçimi saklamak zorundayım. Ryan Wesley ruh eşim değilmiş davranmak zorundayım. Instagram'da seksi piliçlerle dans ederken çekilmiş fotoğraflarına bakıp kıskanmıyormuş gibi davranmam gerekiyor.

Keşke ben de orada olsaydım mesaj atıyorum. Çünkü bu doğru. Keşke *ben* de olsaydım.

Bu akşamki yardım gecesinde onunla birlikte olacağım. "Konserve mi?"

Şaşkınlıkla arkamı dönüyorum, *Wes*'in adının ekranda görünmesi ihtimaline karşı içgüdüsel olarak telefonumu cebime sokuyorum. Bu beni daha da sinirlendiriyor, çünkü yine saklanıyorum.

Büyük gençler takımımın yardımcı antrenörlerinden Coby Frazier sıcak bir gülümsemeye yanına geliyor. Patronumun diğer takımlarından birinin yardımcı antrenörü olan Bryan Gilles onu takip ediyor. Gilles, dolgun sakallı ve ekoseye sessiz bir Fransız-Kanadalı - bu gece giydiği parka aslında ekose desenli ve ceketinin altındaki gömleğin kuyrukları? O da ekose.

"Demek arenanın dışında da varsın," diye takılıyor Frazier. Selamlamak için omzuma tokat atıyor. Bana başıyla selam veren Gilles de öyle. "Ateşli bir randevun mu var?"

Başımı sallıyorum. "Randevum son dakikada iptal oldu. Ben de zaten filme yetişecektim ama görünüşe göre artık burada oynamıyormuş."

"*Morph-Bots*'u izlemelisin," diye ısrar ediyor Frazier. "Saat yedideki gösteriden yeni çıktık. Müthiş bir şeydi. Bugünlerde CGI ile yaptıkları şeylere inanamıyorum."

Omuz silkiyorum. "Robotların diğer savaşıması çılgınlığından hoşlanmıyorum. Sonunda hep uyuyakalıyorum."

Frazier sırtıyor. "Soğuk biralara ve ateşli kızlara ne dersin? Hoşuna gider mi?

Gilles ve ben bara gidiyoruz - bizimle gelin, olur ?"

Toronto'ya taşınıp yeni koçluk işime başladığımdan beri meslektaşlarım beni davet yağmuruna tutuyor. *Bira içmeye gel, dostum. Biraz yemek yiyelim. Bu hafta barbeküye gel, karım seni ağırlamayı çok ister.*

Davetlerin çoğunu geri çevirdim, çünkü Wes'i getiremeyeceksem ne anlamı var ki? Ayrıca, Wes'i getirmediğin gerçeğini saklamak çok daha kolay.

Etrafındaki herkesi tutarsan bir sik gibi olursun.

Bu gece hayır demiyorum çünkü çocuklarla bira içmek kulağa harika kafa dağıtma yöntemi gibi geliyor. Ya öyle olacak ya da boş daireme dönüp bütün gece Instagram'da Wes'i takip edeceğim.

"Tabii, ben ," dedim çocuklara.

Ben daha cümlemi bitirmeden cebimdeki telefonum çalıyor. Bu kez görmezden geliyorum ve Frazier ile Gilles'i bara doğru giden yan yolda takip ediyorum.

BÖLÜM 8

"KİMSE BİLMİYOR MU? *Gerçekten* mi?" Kristine/Kai balo salonunun köşesindeki sessiz köşemizde bana bakıyor. Yaklaşık bir saat sonra dans pisti, sonunda bir nefes almaya karar verdik ve şimdi yeniden su içiyoruz. Ya da daha doğrusu susuz kalıyoruz, çünkü benim viskim ve onun cosmo'su günlük su alımımıza pek yardımcı olmuyor.

"Hiç kimse," diye onaylıyorum.

İnançsızlıkla başını sallıyor ve koyu renk buklelerden oluşan yelesi çıplak bir omzunun üzerine düşüyor. "Takım arkadaşlarından biri bile mi?"

"Hayır."

"Ama üniversite takımındaki herkes senin eşcinsel olduğunu biliyordu."

Son kelimedede sesini alçaltıyor, kimsenin bizi duymadığından emin olmak için bakışları etrafta geziniyor.

"O ," diyorum sessizce. "NHL tamamen farklı bir oyun, bebeğim."

"Puck oyunu demek istiyorsun."

Sırıtiyorum. "Puck oyunu," diye .

Kai içkisinden bir yudum alıyor. "Bu berbat, Ryan." Sesi artık rahatsız geliyor. "Ortaya çıkarsa bunun gerçekten büyük bir olay olacağını mı düşünüyorsun?"

"Medya bunun üzerine atlar, tatlım. Bunu biliyorsun."

İğrenmiş gibi bir ses çıkarıyor. "Bu çok saçma. Eşcinsel evlilik artık yasal. Kanada'da *yıllardır* yasal. Neden bu dünyada hala bu kadar çok bağınaz pislik var? Ve neden hepsini Antarktika'ya göndermiyoruz?"

Bir kıkırdama . "Çünkü biz onlardan daha iyiyiz."

"Belki de olmamalıyız. Belki de onları yargılamalı ve onlara zulmetmeliyiz ki bunun nasıl bir his olduğunu anlasınlar."

Desteğini ve tatlı dayanışma gösterisini takdir ediyorum ama gerçek şu ki, bunun bir his olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Hayal kırıklığımı paylaşabildiğim tek kişi Jamie, çünkü bu işte gerçekten benimle birlikte olan tek kişi o. Ve o zaman bile, bu konuda sık sık konuşmuyoruz, çünkü bu ikimizin de moralini bozuyor.

"Siz ikiniz burada köşede ne fısıldaşıyorsunuz?" Blake elinde bir bardak ve alamet-i farikası olan sırtışıyla belirdi. Yeşil gözleri bana kaymadan önce Kai'nin zar zor vücudunu yavaşça tarıyor. "Ve neden beni bu tanrıçayla tanıştırmadın, Wesley? Kanka olduğumuzu sanıyordum."

Kai güzelce kızarıırken, ikisini hızlıca tanıştırıyorum ve üçümüz, o tuvalete gitmek için izin isteyene kadar birkaç dakika sohbet ediyoruz. Blake'le yalnız kaldığımız anda bana abartılı bir göz kırptı. "Ee?"

"Yani," diye .

"İyi iş, Wesley. Gerçi benden önce davranmana üzuldüm. Kız fena. O tatlı ağzı. Cheezus. Onu koyacak birkaç yer düşünebilirim."

"Eminim yapabilirsin."

"sen yapabilir misin? İkiniz oldukça görünüyorsunuz. Ben jöleliyim."

Omurgamda bir paranoya ürperiyor ve kelimelerimi dikkatle seçiyorum, çünkü Blake bunu tuhaf bir şekilde ifade etti. Yoksa yaptı mı? Muhtemelen

Sadece Kai'nin müsait olup olmadığını bilmek istiyor. Eğer bir hak iddia edersem. Aceleyle viskimi yudumladım. "Hayır, öyle değil. Eskiden takım arkadaşımın kardeşiyle çıkıyordu. Benim için kız kardeş gibidir."

Yüzü aydınlanıyor. "Yani diyorsun ki, hiç sahip yok mu?"

"Benim değil, dostum." Hâlâ kalabalık olan dans pistine bakıyorum ve burada daha ne kadar kalmam gerektiğini merak ediyorum. Konuşmalar on dakika önce bitti ama kimse ayrılmıyor gibi görünüyor ve ilk kaçan ben olmak istemiyorum.

"Sence DTF mi yoksa L-FAR mı?"

"L-FAR?" Boş boş yankıladım.

"Bir yüzük arıyorum."

Dudaklarım seğiriyor. Lanet olsun. Blake Riley kendi iyiliği için fazla eğlenceli. "Bence güvendesin," diyorum ona. "Şu anda modellik kariyerine odaklanmış durumda. Ciddi bir şey hedeflediğini sanmıyorum."

"Hayatımda duyduğum en tatlı sözler, kardeşim." Bekar olmayı ne kadar çok sevdiğinden bahsetmeye devam ediyor ve benden bir yanıt almadan birkaç dakika geçtikten sonra konuşmayı kesip başını eğiyor.

Blake'in aniden yoğunlaşan incelemesi karşısında kendimi mikroskop altındaki bir böcek gibi hissediyorum.

"Her şeyi , değil mi?" diyor.

Alnımı kırıştırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu geceki partiye gelmek istemedin." Muayenesi devam ediyor, gözleri ciddileşiyor. "Gelmek istediğini düşünmemeliydim. Göt, sen, ben, değil mi?" Utangaç bir el sallıyor. "Geceni mahvettim, ha?"

Bunu bir soru olarak değil, bir ifade olarak ortaya koyuyor. Ve bu paranoyak

Boynumdaki gıdıklanma geri geldi. "Siyah kravat pek bana değil. Bana ailemin kalabalığını hatırlatıyor."

Blake koca kafasını yana eğiyor. "Ailenle iyi geçinemediğini söylemiştin. Bu ne demek oluyor?"

"Eh," diye . "Sosyete partilerini benden daha çok seviyorlar."

Hâlâ beni izliyor. "Benim hatam, Wesley. Özür dilerim."

Omuz silkiyorum, bu konuşmayı için bir yol arıyorum. "Artık buradayım, penguen kıyafeti olsun ya da olmasın. Ve kadınlar kesinlikle göze hoş geliyor."

Uzun bir duraklama olur ve sonra Blake tekrar konuşur. "Jamie bu gece ne yapıyor?"

Karıncalanma, omurgamı sertleştiren bir ürpertiye dönüşüyor. Neden Jamie'den bahsediyor? Ve ona *Jamie* dedi, J-Bomb ya da Jamie'yi sıradan bir oda arkadaşı konumuna indirgeyen başka bir takma ad değil.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Muhtemelen dışarı çıkmıştır." Blake beni izlemeye devam ediyor.

Kaçma ihtiyacı beni sert bir şekilde vuruyor ve muhtemelen olmam gerekenden daha sert bir şekilde, "Bak, sorun yok. Bu gece burada olmaktan heyecan duymuyorum ama iyi vakit geçirdik, tamam mı?"

Neyse ki, Blake tekrar konuşmadan ya da meraklı olmaya devam edemeden takım arkadaşlarımız tarafından bölünüyoruz. Eriksson, Forsberg ve Hewitt ile birlikte grubun başını çekiyor. Belli ki üçü de bu gece açık barı sık sık ziyaret etmiş, çünkü bize katıldıklarında gürültülü ve kabadayıydılar.

"The Lantern House'a gidiyoruz," diye anons ediyor Eriksson. Önümüzde havayı yumrukluyor. "Sen de geliyorsun."

"Üzgünüm dostum ama planlarım var," Blake. Uzaklara , yavaş bir gülümseme ağzını geriyor. "Ve işte şimdi orada."

Blake gruptan uzaklaşıp balo salonuna yeni girmiş olan çarpıcı esmere doğru ilerlerken Forsberg yuhalar. Kai onu göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle karşılar ve çok geçmeden ikisi dans pistinde birbirine dolanır.

Güzel. Bu harika. Blake bu gece resmen meşgul, yani eve döndüğümde daireye gelme ihtimali yok.

Eğer bu daha önce aklıma gelseydi, bütün akşamı onu kadınlarla tanıştıracak geçirirdim.

Ancak Eriksson, Blake'in firarından etkilenmez. O sapanlar büyük bir kolunu omuzlarıma doladı ve "Sanırım sadece dördümüz kaldık evlat. Hadi, barımıza gidelim."

Kızgınlık boğazımı sıkıyor. Hayatta olmaz. Bu adamlarla bara gitmeyeceğim, Jamie beni evde beklerken olmaz. Bu lanet paranın gecemizi mahvetmesine zaten izin vermişken olmaz. Eğer şimdi eve gidersem, en azından Jamie ve ben

Yatmadan önce birlikte birkaç saat. Yarın ikimizin de erken saatte antrenmanı var. "Üzgünüm, ben de geçiyorum."

Ama Eriksson'un azmini hafife almışım. Ya da belki de arkadaşlığımın onun için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. "Beni yüzüstü bırakma. Bu gün andan beri bok gibiydi." Sesi garipleşiyor. "Bu gece ekibimin etrafımda toplanmasına ihtiyacım var."

Forsberg, ", kardeşim," diyor. "Bu gece senin için kolay amı es inanamıyorum. Ama ben bile ara sıra kankalar karılardan önce gelir kuralına saygı duyabilirim."

Bu ifadeden nasıl da nefret ediyorum. Ama Eriksson'un kırmızı çerçeveli gözlerindeki acınası ifade bir suçluluk duygusunu tetikliyor. Adamın karısı az önce boşanmak istediğini söyledi, Tanrı aşkına. Ve ben burada durmuş ona defolup gitmesini söylüyorum çünkü eve gidip bebeğime sarılmak istiyorum.

Erkek arkadaşın mı?

"Tamam," diyorum sonunda, kolunu okşamak için uzanıyorum. "Ben ."

BÖLÜM 9

JAMIE

YENİ ARKADAŞLARIM oldukça büyük bir yer olduğu ortaya çıkan The Lantern House'u seçiyor. Arka tarafta yüksek bir masa kapıyoruz ve Frazier bize bir sürahi getirmek için kalabalığın arasından geçiyor. Müziğin gümbürtüsü ve etrafımdaki sohbetin vızıltısı moralimi yükseltiyor. Böyle bir bara ne kadar seyrek gittiğimi fark etmek beni şaşırtıyor. Yirmi üç yaşında bir adam için bugünlerde neredeyse eve kapanmış durumdayım. Gilles ekibinin Quebec'te kaybolmasıyla ilgili komik bir hikâye anlatıyor ve ben de kendimi uzun zamandır hiç olmadığı kadar kolay gülerken buluyorum.

Bunu özlemişim. Wes ve ben bazen birlikte restoranlara gidiyoruz, ama bu bir barda birkaç saat boyunca devam etmekle aynı şey değil.

"Biraz dart oynayalım mı? Şu tahta yeni ." Gilles arka tarafı işaret .

"Hadi ," diye kabul ediyorum.

Üç kişilik bir oyun için kuralları belirledi ve ateş etmeye başladık. Ve bununla birlikte kaçınılmaz tokat konuşması geldi. "Sen bir kalecisin, Canning. Eminim hedefi tutturamazsın," diyor Frazier.

Yaptığımda, bir sonraki turu satın almak zorunda.

Belki de kaçınılmazdır, ama bir Cumartesi gecesi dart oynayan üç çekici adam kadınları cezbedecektir. Çok geçmeden üç genç kadın bizi izliyor ve tezahürat yapıyor.

Frazier ve Gilles daha da kamp yapıyorlar. Frazier, Gilles'e kafasından bir elmayı dartla vurmasına izin vermesi için meydan okuduğunda ikinci atıcımızdayız. Kızlar kıkırdamaya başladı. Ve şükürler olsun ki kimse bir elma bulamıyor, çünkü geri kalanını

Gilles ve gözündeki dart ile acil serviste geçirdiği akşamı.

Her neyse, dart tahtasını bıraktığımızda kızlar üzerimize çullanıyor. İddialı esmer, gamzeleri ve etkileyici ön kollarıyla Gilles'den daha seksi olan Frazier'i istiyor.

fark etmemeli. Esmer kız iki sarışın arkadaşı kadar sevimli değil ama kendine has seksi ve otoriter bir havası var.

Görünüşe göre sarışınlardan birinin ekoseye karşı bir ilgisi var, çünkü çok geçmeden kendini Gilles'in koluna atıyor. Her ne kadar üçüyle de göz teması kurmaktan bilinçli olarak kaçınmış olsam da orman geçerlidir. Üçüncü kız içeri giriyor, karşıma dikiliyor ve ben konuşurken başını sallıyor. Bir elini sırtıma koyuyor ve şaka yaptığımı gülüyor.

Biri bana barda ilk kez asılmıyor, bu yüzden panikleyecek değilim. Saldırgan bir tipe de benzemiyor. Bir kıza bir saatliğine birkaç arkadaşça içki ısmarlayabilirim ve sonra bir oh- bak- zamanım geldi- kaçmalıyım diyebilirim. Ama bir parçam sadece bu maskaralıktan gerçekten bıktım. Çünkü hayatımda biri var ve o yanımda olsaydı önümüzdeki saatler hakkında tamamen farklı hissederdim.

Yine de her istediğinize sahip olamazsınız.

Başımı çevirip barın önünü taramadan önce aklımdan geçen son düşünce bu. Gözüm barın yanındaki bir grup smokine takılıyor. İçlerinden birini hemen tanıyorum. Wes'in kafasının arkası buradan görebildiğim tek şey. Sadece koyu renk, dikenli saçlar boynuna yaklaştığı yerde iyice kırpılmış. Ve ben o boynu biliyorum. Ağzımı tam oradaki pürüzsüz deriye koymayı seviyorum ve o noktayı emdiğimde inliyor.

Yanımdaki sarışın konuşuyor, eli kolumda şimdi. Ama ne dediğini duyamıyorum bile, çünkü içinde bulunduğum durum yüzünden dikkatim çok dağınık. Elimi cebime atıp telefonumu çıkarıyorum ve mesajlarımı açıyorum. *Arkandayım*, Wes'e gönderiyorum. Onu burada olduğum konusunda uyarmak istiyorum. *Arkayı dön.*

yapmıyor.

Bu arada, yeni en iyi arkadaşım Tracie'nin bir elinde ben, diğerinde bira bardağı var. Birdenbire bu gece artık eğlenceli gelmemeye başladı.

WES

Eriksson berbat durumda.

Onu hiç bu kadar sarhoş görmemiştim. Sırasıyla sokulgan, ve ağlamanın eşiğinde. "Bir tur daha, çocuklar?" diye mırıldanıyor. "Sanki eve gidecek kimsem yok."

Beni öldürüyor. Eriksson çok sert bir herif. Bir keresinde yüzüne aldığı bir darbeden sonra maçın ortasında yedek kulübesinde kendi gevşek dişini yerine itmesini izlemiştim. Üçüncü periyodu yüzünde bir gülümseme ve çenesinden akan kanla oynadı. Ama görünüşe göre sertlik, ailenizin sizi terk etmesine kadar uzanmıyor. Duygusal bir çıkıntıdan sarkıyor ve daha yakın arkadaş olsak bile onu yakalayabileceğimi sanmıyorum.

Geç oluyor ve o daha da sarhoş oluyor. Ne yapmalı? Onu daha iyi tanıyan diğerlerinden birinin devreye girip sorumluluğu üstlenmesi, onu bir taksiye bindirmesi ya da gece için evine götürmesi için dua edip duruyorum.

Eriksson, izlemek zorunda kaldığım yavaş hareket eden bir tren enkazı gibi.

Yararsız bir şekilde, hayranlar bize yaklaşmaya devam ediyor. Bir barda smokin giymiş bir grup adam her zaman dikkat çekecektir. Ama Toronto bir hokey şehri ve etrafımdaki yüzler de ünlü yüzler. Sarhoş iyi dilekçiler gelip imza istiyorlar. Bir kız benden karnını imzalamamı istedi. Bunu ona ellerimle dokunmadan yapıyorum. "Gıdıklanıyor!" diye bağırıyor.

Eriksson, "boş gibi," diye inliyor. Birkaç dakika içinde aklımı kaybedeceğim.

Bir fangirl çılgılığı daha duydum ve küçük bir pıhtı daha hissettim. hayranlar iniyor. Esmer biri çıktı. "Tanrım, sen çaylak Ryan Wesley'sin! Geçen hafta Montreal'e attığın gole bayıldım! Telefon kılıfımı imzalar mısınız?"

"Elbette," diyorum kişisel alanımı işgal ederken. Yine de gülümsüyorum, çünkü başka ne olabilir ki? Sonra başımı kaldırıp etrafımızda başka kimlerin olduğunu görüyorum ve bir şok yaşıyorum.

Jamie bir metre duruyor ve kızgın lazer gözleriyle bana bakıyor. Hafif sarışın bir kız tarafından bana doğru sürükleniyor.

"Takımla tanışmak istemiyor musunuz? Siz de hokey oyuncusunuz! Bu çok heyecan verici."

Üç kız etrafı sarar ve iki erkek arkadaşları daha rahat bir mesafede, elleri ceplerinde ve yüzlerinde "aman be" gülümsemesiyle geride durur.

Bir de Jamie var. "*Bu durumlara nasıl düşünüyoruz?*" der gibi kaşlarını kaldırıyor.

Saldırgan esmer diğer adamlardan birini tutuyor. "Bunlar Frazier, Gilles ve Canning!" diyor parlak bir sesle, sanki artık hepimiz en iyi arkadaş gibi. Bu çocukların isimlerini ben de tanıyorum. Onlar Jamie'nin yardımcı koçları. "Merhaba deyin çocuklar! Bu harika bir şey."

Arkadaşları, Eriksson biraz sallansa da, çok hoşgörülü takım arkadaşlarımla el sıkışıyor. Jamie kollarını çapraz tutuyor. Ve ben artık buna dayanamıyorum. Ona elimi uzattım. "Hey-nasılsın Sen mi? Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Ona bir göz kırpıyorum, bir gülümseme bekliyorum.

Jamie elimi tutuyor ve sıkıyor. "Gerçekten çok uzun zaman oldu," diye mırıldandı.

"*Bekle!*" Ona yakın duran sarışın . "Sen Ryan Wesley'i *tanıyor* musun? artık!"

Neden evet? İncil'e göre. "Çok tanışıyoruz," diyorum. "Hokey kampı."

Küçük güzel ağzı açık kalıyor ve Jamie'ye sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktığını görüyorum. Gözleri genişliyor ve eli kolunu sıkıyor.

Onu orada görmekten nefret ediyorum.

"Benden saklıyordun!" , sonra da göğsüne hafifçe yumruk atıyor.

"Öyle mi?" Jamie'nin yüz ifadesi muhtemelen

Bu bardaki ben hariç herkes. Ne kadar sinirli olduğunu anlamak için onu benim kadar iyi tanımanız gerekir.

Yaklaşıyor ve çenesini onunkine doğru kaldırıyor. Bu manevra açıkça flörtöz. "*Hangi pozisyonda oynuyorsun?*"

Daha iyi düşünmeden bir homurtu . Ama yine de fark . Hatun kollarını adamıma doladı ve onu gruptan uzaklaştırdı.

Tanrım, onu görmeye dayanamıyorum. Ben de arkamı döndüm. On dakika önce gecenin korkunç olduğunu düşünüyorsam, şimdi intihar sokağından bahsediyoruz.

"Hey, Forsberg." Eriksson'un son üç yıldır birlikte paten kaydığı adama seslenmek için kalabalığın arasından uzanıyorum. "Senin

arkadaşımız için bir planınız var mı?" Eğer bu sorunu çözmek için elini kaldırmazsa, ben ona bunu yaptıracağım.

"Sanırım onu eve ."

Öyle mi düşünüyorsun? Üç dakika daha veriyorum ve Forsberg harekete geçmeyince onu tekrar dürtüyorum. "Daha fazla içerse daha da zorlaşacak."

"Sanırım haklısın." Sonunda Eriksson'un yakasına yapışır ve şöyle der: "Gitme zamanı dostum. Bu gece yeterince zarar verdik zaten."

Şaka yapmıyorum.

Jamie'nin nasıl öpüştüğünü görmek için arkamı döndüm ve kahretsin. Neredeyse *öpüşüyordu*. Sarışın kız kendini ona yasladı ve elleri onun kıkırda geziniyor. Tamamen İki altın kafayı birbirine bu kadar yakın gördüğümde beni boğan çaresiz, kıskanç öfke dalgasına hazırlıksızdım. Cidden, bir bar taburesini duvara fırlatmak istiyorum.

Jamie kadınlara ilgi duyuyor. Sekiz ay birlikte olduktan sonra bile, Bunu kabullenmek benim için hâlâ zor. Bazen sokaktaki kızları nasıl süzdüğünü görüyorum ve bu beni öldürüyor. Aziz olduğumdan değil, daha önce başka erkeklere de bakmıştım. Başkalarının seksiliğini takdir etmek insan doğasında var. Ama bunu düşünmek çok korkutucu.

Jamie'nin sevgisi için hem erkeklerle hem *de* kadınlarla yarışıyorum.

Onun için yarışmıyorsun, aptal. O zaten senin.

Hatırlatma beni sakinleştiriyor. Birazcık. Ama izledikçe, Jamie ile bu kız arasındaki sahnenin birkaç ayrıntısı daha çarpmaya başlıyor. Jamie aslında rahatsızlıktan kıvranıyor, şehvetten değil. Ve kızın elini tuttuğunu sandığım eli aslında avucunu adamın kalçasından ayırmaya çalışıyor.

"Affedersiniz," dediğini duyuyorum. "Kafayı vurmam lazım."

Yemin ederim, onu göğsünden kaldırdığında bir emme sesi duyuyorum. Sonra Jamie, patenle bile olsa, onu hiç görmediğim kadar hızlı tuvalete doğru koşmaya başladı.

Ve aynen böyle onu takip ediyorum. Kimin gördüğü umurumda değil. İçimdeki kıskançlık düğümü, keşfedilme korkumdan daha acil.

Tuvaletten çıkan adam kapıyı benim için açık tutuyor. Karanlık odaya giriyorum ve Jamie'yi lavabonun başında ellerini yıkarken buluyorum. "Hey," diyor şaşkınlıkla.

Hiçbir şey söylemiyorum. Dirseğinden tutup onu üç kabinden birine doğru itiyorum. Neredeyse onu içeri itip kapıyı çarparak kapatıyorum.

Sonra onu ezik metal duvara doğru ittim ve öptüm. Sertçe.

Yüzümü iki ıslak eliyle kavıyor ve aldığı kadar iyi veriyor. Dilini ağzıma sokuyor ve dudaklarıyla beni adeta çürütüyor. Bu öfkeli bir öpücük. Şaşkınlık ve ıstırapla homurdandığımı duyuyorum.

Beni yanlış anlama, çok ateşli. Ama Jamie ve ben öfkeli öpüşmelerden hoşlanmıyoruz. Biz daha çok pantolonlu-diğer-adam-kıçını-tıkla-ve-yatağa-düşerken-gül çiftiyiz.

Ama bu gece değil.

Kalçalarımı onunkilere vuruyorum ve durak sallanıyor. Ağzına saldırıyorum. Ellerim gömleğini kavıyor. Tadı bira gibi, ama üzerine sinmiş iğrenç parfüm kokusu var. O yabancı kokuyu kaybetmek ve gecenin felaketlerini üzerimden atmak için onu daha da derinden tadıyorum.

Ama ani sesler duyuyoruz. Sesler yükseliyor, kabarıyor ve sonra biri kapıyı açıp düşmesine izin verince tekrar sessizleşiyor. Tekrar kapa çeneni.

Donup kaldık, ağız . Gözlerimiz çok yakın mesafeden kilitleniyor, görüntüyü bozuyor, böylece Jamie kızgın sarışın bir tepegöz gibi görünüyor.

Ağzımı onunkinden ayırıyorum ama alınlarımız birbirine yapışık kalıyor. İkimiz de öfke ve yorgunluktan nefes nefese kalmamaya çalışıyorduk.

Kabinin dışındaki her kimse sarhoş bir şekilde kendi kendine ıslık çalıyor. Pisuvara çarpan çişin sıvı akışını duyuyorum. Muhtemelen sadece bir

Bir dakika sonra adam fermuarını çekip gidiyor. Ama daha uzunmuş gibi geliyor, çünkü Jamie'nin huysuz gözlerine bakmak zorundayım. Bana neden böyle olması gerektiğini soruyorlar.

Banyo kapısı tekrar kapanarak banyoyu sessizliğe boğuyor ama konuşmamız için bir dakika daha geçmesi gerekiyor. "Arkadaşlarına iyi geceler dile," diyorum kabaca. "Hadi eve gidelim."

"Önce sen," diye tersliyor. "Burada durdurulmadan yürüyemeyen ünlü sensin."

Konuyu tartışmak istiyorum ama bu sadece eve dönüşümüzü geciktirecek. O yüzden yapılması gerekeni yapıyorum. Kabinden ve tuvaletten çıkıyorum. Barda sadece iki takım arkadaşım kaldı ve onlara iyi geceler diliyorum. Sonra dışarı çıkıp Jamie'yi kaldırımda bekliyorum.

Muhtemelen iş arkadaşlarına iyi geceler demek için daha uzun sürüyor. Her gün birlikte çalıştığı adamların hiçbiriyle tanışmadığımı fark ettim. Ne kadar boktan bir durum?

Aklıma o hatunun kendini ovuşturması geliyor. ona karşı. Acaba onu yalnız gitmemesi için ikna etmeye mi çalışıyor düşünerek kendimi biraz hasta ediyorum. Bunu yapmayacağını biliyorum ama de endişeliyim.

Sonunda elleri ceplerinde, yüzünde karanlık bir ifadeyle ortaya çıkar. Elimi havaya kaldırıyorum, bir taksinin geçip gitmesini ve bu berbat geceye bir son vermesini umuyorum. İçim rahatladı, biri hemen önümde yavaşladı. Kapıyı açıyorum ve Jamie'nin önce binmesini işaret ediyorum. Bunu yaptığında, Toronto kaldırımında neredeyse rahatlayarak sarkıyorum.

Eve dönerken hiç konuşmuyoruz ve dairemize girdiğimizde Jamie hemen duşa giriyor. Ya o da o dumanın kokusunu alıyor ya da öfkeli bir makyaj seksi için hazırlanıyor.

Sonunda ortaya çıktığında, yataktaydım. Çırılçıplaktım. Hazırdım. Ama Jamie bir çift flanel pantolon giyiyor ve içeri girmeden önce yastığını yumrukluyor, bana geri dönüyor. Hâlâ umutluyum, ona doğru yuvarlanıyorum ve omzunu öpüyorum. "Özür dilerim bebeğim," diyorum. "Bırak daha iyi yapayım."

"Başım biraz ağrıyor," diye mırıldanıyor.

Ağlayan bir tip olsaydım, bu beni .

Onun yerine omzunu bir kez daha öpüyorum. Sonra sırt üstü dönüp sezonun bitimine kadar olan haftaları saymaya başlıyorum. Buna daha fazla katlanabileceğimi sanmıyorum. Jamie'yi mutsuz edecekse olmaz.

BÖLÜM 10

JAMIE

ERTESİ SABAH gerginlik ve hayal kırıklığı içinde ağır ağır geçer.

Wes'le aramız pek değil. Dün gece olanlar yüzünden üzgün olduğumu biliyor. O barda onunla karşılaşmak, sevgili değil de eski tanıdık olduğumuzu söylemek zorunda kalmak. Hayır, *ortağız*.

Daha da kötüsü, fiyaskomuzdan sonraki öğleden sonra Wes'in babası aradı. Bay Wesley asla arama zahmetine girmediği için, Wes'in "Merhaba baba. Neye ihtiyacın var?"

Adam bir şeye ihtiyacı olmadıkça asla aramaz.

Wes bir süre dinledikten sonra "Hı-hı," dedi. "Sanırım bu mümkün."

Bu bana hiçbir şey anlatmıyor. Telefonu ne zaman kapatacağını ve bana ne olduğunu söyleyeceğini merak ederek mutfak lavabosunu sanki ona kızgınmışım gibi ovuyorum. Ve bunu hemen yapmadığında, kendimi lavabodaki suyu patlatırken buluyorum. Sonra kendi kendime ılık çalarım. Bunları yapıyorum.

Çünkü Roger Wesley oğlunun bir erkekle yaşamasından hoşlanmıyor. O pislik için ben yokum, bu yüzden ona olduğumu hatırlatmak eğlenceli.

Acınası olsa da eğlenceli.

Ama Wes sadece menzil dışına çıkıyor, telefonunu daha iyi duyabileceği yatak odamıza taşıyor.

Böylece çocukça kabul edilme arayışım tatmin olmadan sona eriyor. Ama hey, çok temiz bir lavabom var.

Wes sonunda yeniden ortaya çıktığında o kadar huysuzum ki yaşlı adamın ne istediğini bile sormuyorum, çünkü sakın bir şekilde konuşabileceğimden emin değilim.

Barda oturuyor ve ben sonunda maskaralığı bırakıp süngeri yere atana kadar beni izliyor. "Ne?"

Konuşmadan önce bir vuruş geçti. Hiç şu an hissettiğim kadar çığ hissetmemiştim. Aşık olmanın karanlık bir tarafı olduğunu yeni keşfettim. Hayatınızın aşkına kızdığınızda, neşe duymanız imkansızdır.

"Babam aradı," diyor sonunda.

"Anladım," diyorum ama ses tonum kelimelerden daha nazik. O da başını sallıyor. "*Sports Illustrated*'daki arkadaşını hatırlıyor musun?"

"Elbette. Adam senin çaylak sezonunla ilgili bir dizi yapmak istedi."

Wes başını sallıyor. "Çaylak sezonum verimli geçtiğine göre, hayır dediğim için çok üzgün. Bu yüzden babama benden eski bir röportaj koparması için baskı yapıyor."

"Sadece hayır diyemez misin?" Daha önce demişti.

Erkek arkadaşım ellerine bakıyor. "Bu sefer her iki taraf için de çalışıyor. Frank'e hikayeyi anlatması için baskı yapıyor."

Ah. Frank halkla ilişkiler sorumlusu ve Wes ona asla hayır demiyor, çünkü Frank'in yanında yer alırsa açılma daha kolay olacağını düşünüyor. "Peki şuna ne dersin? Adama söyle, eğer Haziran'a kadar beklerse, ona beklemeye degecek bir hikaye vereceksin."

Wes hızla bana baktı. "*Bunu* yapamam. Bu bir pitonun önüne fare koyup ondan saldırmamasını istemek gibi bir şey olur. Hemen kazmaya başlayacaktır. Böyle bir ipucuyla, istediğini bulması ve sonra da benim yardımım olmadan hikayeyi bozması ne kadar zor olabilir ki?"

Kahretsin. "Tamam. Bu işe yaramayacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sesi çatlıyor. "Bebeğim, tek bu. Mümkün olan her senaryoyu düşündüm. Denemediğim için değil, tamam mı?"

Köşeye sıkışmış hissettiğini biliyorum. Anlıyorum. Sorun şu ki, Haziran'da bunun neden ortadan kalkacağını anlamıyorum. Bunu endişeleniyorum. Bir medya sirki fikri ona o kadar iğrenç gelecek ki tetiği çekmeye cesaret edemeyecek.

O zaman ben ne yapacağım? Wes ortaya önce bir yıl daha profesyonel hokey oynaması gerektiğine karar verirse, bunu sineye çekebileceğimi sanmıyorum.

Birdenbire dairemiz çok küçük gelmeye başladı. "Koşuya çıkıyorum," diye anons ettim.

"Şu anda mı?" diye soruyor. Ben bir maçta ya da antrenmanda olmadığım sürece genellikle oyun öncesi saatlerini birlikte geçiririz.

"Sadece kısa bir süreliğine," diye mırıldanıyorum, gözlerinin içine bakmadan. Hızlıca üstümü değiştirdikten sonra kulaklıkları takıp evden çıkıyorum.

Binamızın çatısındaki "sağlık merkezinde" koşu bantları var. Bir makineyi son derece hızlı bir tempoya ayarlıyorum ve sinirlerimi kauçuk taşıma bandına vuruyorum.

Bu boku konuşarak biliyorum. Sorun şu ki Wes'in ne söyleyeceğini biliyorum. Haziran'da sırların sona ereceğine dair bana söz verecek. Ama şimdi bu tarih bana çok keyfi geliyor. Neden Mayıs değil? Neden Temmuz değil?

Neden hiç?

Wes'in sözünün eri olduğunu bilsem de endişelenmeden edemiyorum. Ondan yapmasını istediğim şey çok zor. Ona bunu yaptıran kişi olmaktan da nefret ediyorum. Eğer işler kötü giderse, bana gerçekten kızabilir.

Bundan *nefret* edeceğim.

Yarım saat sonra terliyim ama daha az mutsuz değilim. Dairemize geri dönerken, Wes konuşmak isterse ne söyleyeceğimi merak ediyorum. Bu konuda.

göre, bunun hakkında konuşmuyoruz.

Bizim katta asansörden inerken, vurma sesleri duydum. "Wesley! Seni çılgın canavar! Aç !"

Blake Riley kapımızın önünde duruyor.

"Hey," diyorum, çünkü o vazgeçene kadar bir ya da iki mil daha spor salonuna çekilecek kadar zeki değilim.

"J-Bomb!" Beni görünce Blake'in yüz ifadesi aydınlandı. "Çok kötü bir akşamdan kalmalığım var. Sanki dişleri olan bir koyun kafamı kemiriyor!"

"Bir... koyun mu?" Ne? Onu yolumdan çekip dairemizin kapısını açtım.

"Dostum, senin duşa ihtiyacın var," diyor Blake, beni içeri kadar takip edip mutfığa yönelirken. "İki pizzaya ve bir litre kahveye ihtiyacım var. Takımın nasıl gidiyor dostum? Pizzanın üzerine ne istersin?"

"Um..." Önce hangi soruya cevap vereceğimi bilemiyorum. "Sosis mi mantar mı?"

En azından bu çoktan seçmeli bir soru. "İkisi de mi?"

"Senden hoşlandığımı biliyordum. Git duş al. Ben kahve yapacağım," diyor adam kendi mutfağının ortasından.

Dairemizin derinliklerinden bir banyo kapısı açıldı. "Bebeğim?" Wes sesleniyor.

Hay sikeyim! "Neye ihtiyacın var, *Ryan*? Ve Blake pizzada ne sevdiğini bilmek istiyor!"

Blake telefonundan başını kaldırıyor. "Takma adın Babe mi? Filmdeki domuz gibi mi?" Homurdanıyor.

"Hayır, moron," diyor Wes köşeyi dönerken. "Babe Ruth gibi."

"Huysuz musun, Wesley? kalma mısın? Pizza sipariş edeceğim." Telefonu kulağına götürdü. "Elbette beklerim. Ama lütfen acele et, çaresiz durumdayız."

Başka bir şey söylemeden yanlarından ayrılıyorum ve en-suite banyomuzda duşumu alıyorum. Blake konuşmakla o kadar meşguldü ki fark etmedi bile. On dakika sonra geri döndüğümde mutfaktan çıkmamıştı. Şimdi elinde annemin yaptığı kupalardan birinde bir fincan kahve tutuyor ve

Bunun yerine üzerinde Toronto takımının amblemi bir tanesini seçmek bana kendimi bıçaklanmış gibi hissettiriyor.

İçinde bulunduğum ruh hali göz önüne alındığında, kahve muhtemelen kötü bir fikir. Ama yine de dolduruyorum.

Wes'in de en az kadar mutsuz görünmesi beni rahatlatmıyor.

Pizzalar, Blake Riley'nin bir monologu sırasında geldi.

Babe filmi ve dün gece takıldığı model ve koyunların korkutucu olmasıyla ilgili bir şeyler. Çok dikkatli dinlemiyorum. Blake ödeme yapmak için koridora çıkarken, Wes tezgâhın karşısına uzanıyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Koşun nasıldı?"

"Tamam." Blake burada olmasaydı bile kalbimdeki tüm korkuları dökebilirdim emin *değilim*. Ama onun varlığı kesinlikle yardımcı olmuyor.

Wes iç geçiriyor ve sonra Blake geri dönüyor, pizza yiyoruz ve sadece Blake'in ilgilendiği bir gündüz talk show'u izliyoruz.

Blake ölüm sandalyesini taşıırken ona ters ters baktığımdan emin oluyorum.

Tabağı sehpaımıza koy. Wes aptal bir adam değil. Ölüm koltuğuna oturuyor ve istifa etmiş bir adam gibi çirkin döşemenin üzerine çöküyor. Sonra kendimi aptal gibi hissediyorum çünkü saat içinde Oilers'la oynaması gerekiyor ve umarım orada oturmaktan tüm beli tutmaz.

Eğer bu gece kaybederlerse, şu anda hissettiğimden daha da suçlu hissedeceğim. Yaşasın.

"Hiç maçlarımıza geliyor musun, J-bomb?" Ben pizzamın sonunu bitirirken Blake soruyor.

"Bazen," diyorum ağzım dolu bir şekilde. "Bu akşam geç saatte bir antrenmana koçluk yapmam gerekiyor."

"Güzel," diyor tabağımı elimden alırken. Temizlik becerilerini takdir ediyorum, ancak habersizce içeri dalmasını tamamen telafi ettiklerinden emin değilim.

Blake mutfığa doğru giderken telefonum ötüyor. Eğilip bakıyorum ve Facebook bildirim simgesini görüyorum. Normalde ailemden birinden gelmediği sürece tıklayacak kadar önemsemezdim ama Wes sandalyesinde somurtuyor, ben de içten içe somurtuyorum ve Blake'in önünde bir sevgili kavgası çıkarmadan önce dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var.

Uygulamayı açıyorum ve üniversite arkadaşım Holly'den bir durum güncellemesi buluyorum. Şu anda bir ilişkisi olduğunu söylüyor ve iki fotoğraf var - solda peri boyutunda Holly ve sağda kocaman bir dağ gibi adam. O kadar alışılmadık bir çift oluşturunlar ki -fiziksel olarak, her neyse- homurdanmama engel olamıyorum.

Bu da tabii ki Blake'in dikkatini çekiyor. Temizliği bitirdi ve şimdi kanepenin arkasına yaslanmış, telefonuma .

"Ooooh," diyor onaylayarak, büyütme için kör bir parmak ucuyla Holly'nin resmine dokunuyor. "Peki bu seksi küçük elf yarattığı kim?"

"Ah, sadece üniversiteden bir arkadaş," diye cevap veriyorum. Aptalca bir nedenden ötürü, "Eski sevgilim, sanırım" diye eklemek zorunda kalıyorum.

Blake'in bakışları şaşkınlıkla bana yöneldi. Ya da daha doğrusu şaşkınlıkla. Yüz ifadesinden bir anlam çıkaramıyorum. Çevresel görüşümde Wes'in geniş omuzlarının gerildiğini de kaçırmıyorum.

"Holly mesaj mı gönderiyor?" Wes'in sesi lakayt geliyor. Ben daha iyi biliyorum. "Naah," diyorum ona bakmadan. "Face'te durum güncellemesi-

kitap çıktı. Sanırım yeni bir erkek arkadaşı var."

"Aferin ona." Yine, ses tonundaki gerginlik ancak onu benim kadar iyi tanıyorsanız fark edilebilir.

İlk birlikteliğimizde Wes'in en büyük korkularından biri kadınlara olan ilgimin aramıza girmesiydi. Ona defalarca istediğim tek kişinin o olduğunu söyledim ama bazen bana inanıp inanmayacağını merak ediyorum. Wes'le ilgili olan şey, hayal kırıklığına alışkın olması. Bence hayal kırıklığı onun için bir şey değil.

korkuyor, ama *bekliyor* - *sanki* sonsuza dek "öteki ayakkabı ne zaman düşecek" durumunda yaşıyormuş gibi. *Ailem beni ne zaman resmen evlatlıktan reddedecek?*

Dünya eşcinsel olduğumu ne zaman öğrenecek, takım beni ne zaman bırakacak, Jamie beni ne zaman terk edecek.

Genellikle ona ihtiyacı olan güvenceyi vermek için elimden yaparım ama şu anda sinirlerim çok gergin. Şu anda ona ihtiyacı olan şeyi veremem ve bu yüzden açıkça tedirgin olan erkek arkadaşım yerine Blake'e odaklanmaya devam ediyorum.

"Bu tatlı iyilik demetine mi dokunuyordun?" Blake yavaşça söylüyor.

Başımı salladım. "Daha çok arkadaşça bir şeydi." Bana inanmadığını hissediyorum. Ya da inansa bile bir anlam veremiyor.

Endişe içimi kemiriyor. Wes ve benim Blake Riley'i karanlıkta tutarak iyi bir iş çıkardığımızı düşünüyordum ama şimdi gerçekten ne kadar başarılı olduğumuzu merak etmeye başlıyorum.

Sonunda Wes'in gözlerine bakacak cesareti buluyorum ama bakışlarımla buluşmuyor. Çenesi seğiriyor. Ve beyaz parmaklarını sıkıyor.

Ölüm sandalyesinin kolları. Hay sikeyim. Neden şu an her şey bu kadar zor? Ya hep böyleyse?

Blake, Wes'e "Dışarı çıkmalıyız," der.

Erkek arkadaşım hâlâ bakışlarımı kaçırarak sandalyeden kalkıyor.

"Eşyalarımı alayım," diye mırıldanıyor.

Birkaç dakika sonra Wes ve Blake oyun öncesi ısınma hareketleri için ayrıldılar ve ben neredeyse rahatladım. Wes'le aramızdaki gerginlik katlanılır gibi değildi. Tabii ki, şimdi daire bir mezar kadar sessiz. Karamsar düşüncelerimle baş başa kaldım.

Hangisinin daha kötü olduğunu söylemek zor.

Ertesi sabah Wes hala yatağımızda yumuşak yumuşak horlarken ben evden çıkıyorum. Gecenin bir vakti, yani sabahın köründe hırsız gibi gizlice dışarı çıkmaya niyetli değilim. Erkenden gitmem gereken bir personel toplantım var ve

Hızlı bir veda öpücüğüyle bile olsa onu için kendimi kötü hissediyorum. Ya da en azından benim bahanem bu ve buna sadık kalıyorum.

Ama dün gece maçı eve döndüğünde neden uyuyormuş gibi davrandığıma dair iyi bir mazeretim yok. Korkaklık, belki?

Yorgunluk mu?

Eminim Wes de bu gerginlikten kadar yorulmuştur. Öyle olduğunu biliyorum. Hokey kampında birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca birbirimizle konuşmakta hiç sorun yaşamadık. Tek yaptığımız konuşmaktı. Müzik hakkında.

Nerede hakkında. Farklı koku giderici markaları ve Superman/Batman ayrımı hakkındaki düşüncelerimiz ve hangi başkan adaylarının en aptal isimlere sahip olduğu hakkında.

Şimdi bir çift olduk ve nasıl sohbet edeceğimizi unuttuk. Sanki hava durumu hakkında havadan sudan konuşan iki tanıdık gibiyiz. Kahretsin, son birkaç gündür, yanlış bir şey söyleyip karşımızdakini üzmemekten korkarak dairemizde birbirimizin etrafında sessizce dolaşan tanıdıklar *gibiydik*. Tanrı aşkına, bardaki geceyi konuşmadık bile. Peki ya seks? Unut gitsin. Bardaki öfkeli öpüşme seansımızdan beri öpüşmedik bile. bar banyosu.

İşleri nasıl daha iyi yapacağımı bilmiyorum. Bu adamı seviyorum, gerçekten. Ama bunun bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim.

Antrenörler toplantısı sırasında hala bu konu üzerinde kafa yoruyorum ve patronumuz Bill Braddock yeni ekipman siparişi ve organizasyonun yaz aylarında düzenleyeceği klinik hakkında konuşurken meslektaşlarımdan dikkatimin ne kadar dağınık olduğunu fark etmemelerini umuyorum. Bir saat sonra, toplantı neyse ki sona eriyor ve ben de eve gitme hevesiyle sandalyemi geri çekiyorum. Eve dönmek benim için biraz saçma. ama antrenmana daha üç saat var ve canımın istediği son şey arenada takılmak.

"Jamie." Braddock'un sesi ben kapıdan dışarı fırlayamadan beni durduruyor.

İçimi çektim ve yavaşça arkamı döndüm. "Evet, Koç?" "Her şey yolunda mı?" Sesi hafifti ama içinde bir endişe vardı. Gözler.

"Her şey harika," diye yalan söylüyorum.

"Bu sabah biraz dalgın görünüyordun." Kahretsin. Sanırım biri fark etti. Bill'in bakışları keskinleşir. "Kalecinin zorlandığını biliyorum, ama bunu kişisel olarak algılamamı istemem."

Ben istemiyorum. Hayatımda ters giden bir şey daha var sadece. " gelecektir," diyorum Bill'e. "Yetenekleri var ama çocuk sadece zor bir dönemden geçiyor. Her kaleci böyle dönemlerden geçer."

Bill düşünceli bir şekilde başını sallar. "Doğru. Ama belki de ona Biraz daha destek. Hessey'den çocuklarla biraz zaman geçirmesini isteyebilirim.

Çocuk. Özgüvenini bulmasına yardımcı olmaya çalışın. Biz burada sadece şampiyon yetiştirmiyoruz. Genç erkek ve kadınları şekillendiriyoruz. Şanslıyız ki, mücadele edenlerin üzerine yağdırmamız gereken tüm kaynaklara sahibiz."

Omurgamda bir panik zonklaması oluşuyor. "Bana onunla birkaç hafta verin," diyorum hissettiğimden daha sakın bir şekilde. Bill'in onun hakkında

benim koçluğum yeterli değil. O zaman ben ne için buradayım? "Eğer Dunlop onun sorunlu bir çocuk olduğu izlenimini edinirse, bu onun özgüveni için hiçbir şey yapmayacaktır."

Braddock bir elini çenesine götürür. "Eğer böyle oynamak istiyorsanız. Ama takımınızın morali düşük, bu yüzden Dunlop'un psikolojisi

masaja ihtiyacı olan tek kişi değil. Bence koçluk ekibinin biraz daha fazla sevgi ve ilgisi, toparlanmaları için ihtiyaç duydukları şey olabilir."

Kalbim ayakkabılarımın içine batıyor. Dunlop'a kendim yardım edebilecekken daha kıdemli bir koçun onun sorununu çözmesini istemiyorum. Braddock akıllı bir adam ama takımımızda ekstra desteğe ihtiyacı olan bir koç varsa o da Danton ve onun koca ağzıdır. Bunu görmediğine inanamıyorum. "Gelecek hafta seni kontrol edeceğim," söz veriyorum.

Bill elini omzuma vuruyor. "Yakında konuşacağız. Bunu bekliyorum." Sonra da beni orada bırakıp kendi kızgınlığımla baş başa bıraktı.

Son birkaç aydır tek yaptığım kaybetmekmiş gibi hissediyorum. Sabrımı kaybettim, erkek arkadaşım ile konuşma yeteneğimi kaybettim, Wes'le aramızda her zaman var olan o tarif edilemez rahatlığı kaybettim.

Ama gerçekten kaybettik mi, yoksa sadece yanlış yere mi koyduk? Metroya atlayıp eve dönerken bu konuda biraz daha düşündüm. Wes sabah pateni için yola çıkmıştı ve zamanlama beni rahatlattı. Sonra rahatladığım için suçluluk duyuyorum. Suçlu hissettiğim için de kızgın. Ve kızgın hissettiğim için de sinirliyim. Duygularım bugün beni sevmiyor.

Oturma odasına girdiğimde ilk fark ettiğim şey sandalye oluyor. Ya da eksikliği. Ölüm sandalyesi gitmiş.

Çenem açık kaldı. Aylardır kâbuslarıma giren koltuğun yerini alan yepyeni sandalyeye doğru ilerliyorum. Wes bunu dün sipariş etmiş olmalı, çünkü şu anda büyük, siyah, rahat bir mekanizmaya bakıyorum. Herhangi bir sandalyenin sahip olmaya hakkı olduğundan daha fazla düğme ve kadran.

Yastıklı kollardan birine yapıştırılmış bir not var. Onu kapıyorum ve Wes'in tanıdık tavuk tırnağı karalamasına göz gezdiriyorum.

Mağazadaki adam bunun sırtlarımız için daha iyi olacağını söyledi. On farklı masaj ayarı. Taşaklarımızda da kullanmalıyız, bakalım seks için de kullanabilecek miyiz?

Oyuncak. Parmaklar apraz.

Notu tekrar okudum. Sandalyeye tekrar baktım. Glmekle küfretmek arasında kaldım.

Yine de mizahım hızla kayboluyor, çünkü... lanet olsun, bu klasik Wes, bir mobilya parçasının aramızdaki gerginliği sileceğini düşünüyor.

Notu parmaklarımın arasında buruşturuyorum. Wes, zedelenmiş duyguların ve büyüyen kızgınlığın bir sandalyeyle yumuşatılabileceğini düşünüyorsa kendini kandırıyor demektir.

BÖLÜM 11

JAMIE

CUMA günü geldiğinde, Wes New York'taki bir maç için ayrılıyor ve açıkçası yine rahatlıyorum. hissettiğim için kendimden nefret ediyorum ama bu hafta yüzüme mutlu bir ifade takınmakta çok zorlandım. Şu anda da bunu başaramıyorum çünkü takımımın o günkü antrenmanı tam bir felaket.

Wes'in takımı bu hafta evinde oynadığı iki maçı da kazanırken, benim takımım Montreal'deki turnuvarımızdan bu yana dört maçlık bir mağlubiyet serisi yaşıyor. Moraller düşük. Çocuklar kızgın ve sinirli, bu da oyunlarına

On dakika içinde üçüncü kez düdük çalarak, karşı karşıya geldiklerinde pek de hoş olmayan sözler sarf eden iki kırmızı suratlı gencin yanından kayarak geçiyorum. Biri takım arkadaşının annesi hakkında oldukça çirkin bir hakaret savurduğunda "Sakin ol," diye çıkışıyorum.

Barrie pişman görünmüyor bile. "O başlattı." Taylor itiraz ediyor. "Saçmalık!"

Yine hararetli bir atışmaya başladılar ve neden şikâyet ettiklerini anlamam birkaç saniye sürdü. Görünüşe göre Barrie, Taylor'ı işimizi kaybetmemizin sebebi olmakla suçlamıştı.

Çünkü Taylor, diğer takımın güç oyununda gol atmasıyla sonuçlanan tamamen gereksiz bir penaltı yaptıran kişiydi. Taylor suçu kabul etmeyi reddetti (neden kabul etsin ? Bir maçı kaybetmek için bir oyuncunun hatasından çok daha fazlası gerekir) ve Barrie'nin bekar annesinin bir puma olduğunu söylemeye başladı.

Oyuncularımın son mağlubiyetlerimizi iyi idare edemedikleri ortada.

"Yeter!" Elimi havaya kaldırarak iki genci susturdum. Barrie'ye ters ters baktım. "Etrafa suç atmak bize bu oyunları kaybettirmeyecek." Taylor'a ters ters baktım. "Ve hakkında konuşmak Birinin annesi size hiç arkadaş kazandırmayacak." Çocukların yüz ifadeleri asık suratla karardı.

Düdüğümü tekrar çalarak ikisinin de sıçramasına neden oluyorum. "Sportmenlik dışı davranış için bir dakikalık cezalar. İkinize de günah kutusu."

Ceza sahalarına doğru kayarlarken, takım arkadaşlarının mutsuz ifadelerini fark ediyorum. Anlıyorum. Ben de kaybetmekten nefret ederim. Ama ben yirmi üç yaşında, çok sayıda mağlubiyet almış ve bunun sonucunda kalın bir derisi oluşmuş eski bir üniversite hokey oyuncusuyum. Bunlar on altı yaşında, hokeyde her zaman başarılı olmuş çocuklar.

sporunda, her zaman seçildikleri ortaokul ya da lise takımlarının en iyi oyuncularını olmuşturlardır. Şimdi büyük takımlardalar. Gençler kendilerinden daha iyi olmasa da en az onlar kadar iyi olan çocuklarla yarışıyor ve artık en iyi olmamaya alışkın değiller.

Bir saat sonra koçların soyunma odasına girerken Danton bana "Tanrım," diye . "Bu küçük ibneler şımarıklıktan çürümüş-"

"Küfür kullanma," diye araya giriyorum. Ama bu rüzgara karşı bağırmak gibi bir şey. hiç kesilmiyor.

"-bu yüzden kaybetmeye devam ediyorlar," diye devam ediyor. "Disiplinleri yok, iş ahlakları yok. Galibiyetlerin ellerine tutuşturulacağını düşünüyorlar.

onlara gümüş tepside sunulacak."

Kaşlarımı çatarak bankın üzerine çöküyorum ve patenlerimin bağcıklarını çözüyorum. "Bu Doğru değil. Bu noktaya gelebilmek için yıllarca kışlarını yırtarak çalıştılar. Bu çocukların çoğu yürümeyi öğrenmeden önce paten kaymayı öğrendi."

Alaycı bir ses çıkarır. "Aynen öyle. Aileleri, öğretmenleri, koçları tarafından övgü yağmuruna tutulan hokey harikası çocuklardı. En iyi olduklarını düşünüyorlar çünkü herkes onlara en iyi olduklarını söylüyor."

İddia ediyorum, onlar en iyisi. Bu çocukların serçe parmaklarında, şu anda NHL'de oynayanlar da dahil olmak üzere çoğu oyuncunun sadece hayal edebileceğinden daha fazla yetenek var. Sadece bu yeteneklerini geliştirmeleri, zaten doğal olarak sahip oldukları becerileri geliştirmeleri ve nasıl daha da iyi olabileceklerini öğrenmeleri gerekiyor.

Ama Danton'la tartışmanın bir anlamı yok. Adam iyi bir oyuncu ama cehaletinin tedavisi olmayan bir hastalık olduğunu düşünmeye başladım. Frazier geçen gece bana Danton'ın "kuzeydeki taşralı bir kasabada" (Frazier'ın sözleri, benim değil) büyüdüğünü, orada önyargıların

ve cehalet nesilden nesile aktarılıyor. Bunu duyduğuma şaşırmadım.

Patenlerimi aceleyle dolabıma tikiştirip botlarımı ve kışlık montumu giyiyorum. Danton'la ne kadar az vakit geçirirsem o kadar iyi. Yine de, en yakın çalıştığım kişi olduğu için, bu adamı sevmeye kendimi ikna edememem beni .

Beş dakika sonra salondan çıktığımda hala kar yağdığını görmek beni hayal kırıklığına uğrattı. Bu sabah uyandığımda penceremin önünde şiddetli bir kar fırtınası vardı. Sonuç olarak antrenman, şehrin kar küreme araçları gece boyunca sokaklara yağan kar yığınlarını temizleyene kadar üç saat ertelendi. Wes'in Honda Pilot'unu işe götürdüm çünkü karla uğraşmak istemedim.

Bu boktan koşullarda metroya gidip gelmek için uzun bir yürüyüş.

Karlı otoparktan geçip büyük siyah SUV'ye kayıyorum, anında popo ısıtıcılarını açıp kaloriferi patlatıyorum. Beyaz taneler ön camın ötesine düzenli olarak düşüyor ve New York'ta havanın bu kadar kötü olup olmadığını merak ediyorum. Wes daha önce mesaj atıp sağ salim olduklarını söylemişti ama kar her zamankinden daha sert yağıyordu. Bu sabah, aniden bu gece geri gelemeyeceğinden endişelenmeye başladım. Ya da belki yine rahatladım. Eğer Wes karda kalırsa, bu aramızdaki şeyler boka sarmamış gibi davranmak zorunda kalmayacağımız bir gece daha demek.

Bir inilti yutuyorum ve park yerinden çıkıyorum, ancak telefonum yavaş eve dönüş yolunda sadece beş dakika kalmıştı. Bluetooth'um SUV ile eşleştiğinden, arabanın gösterge panelinde görebiliyorum ekranında kız kardeşimin aradığını görüyorum. Tek yapmam gereken bir düğmeye basmak ve ellerimi serbest bırakarak yoldaki bir metre karda arabayı yönlendirmek.

"Selam," diye selamlıyorum Jess'i. "Naber?"

Merhaba demek yerine, "Annem senin için endişeleniyor. Uzaylıların Toronto'ya indiğini ve seni bir kapsül insana dönüştürdüğünü düşünüyor."

"Gleep glorp," diyorum monoton bir şekilde.

Kız kardeşimin kahkahası arabada yankılanıyor. "Uzaylılar dedim, robotlar değil.

Dünya dışı varlıkların gleep glorp'tan daha gelişmiş bir dili olduğuna eminim." Duraksıyor. "Cidden ama. Sibiry'a da iyi misin Jamester?"

"Ben iyiyim. Annemin neden endişelendiği hakkında hiçbir fikrim yok, dün gece onunla telefonda konuştum."

"Bu yüzden endişeli. her zamanki gibi çıkmadığını söyledi."

Beni bu kadar iyi tanıdığı için anneme ilk kez lanet etmiyorum. Wes ve ben kanepenin iki ucunda Banshee'yi izlerken aramıştı. Bizim için yine gerilim dolu bir gece olmuştu ama telefonda sesimin oldukça neşeli çıktığını düşünmüştüm.

"Ona endişelenmesine gerek olmadığını söyleyin. Burada her şey yolunda. Söz veriyorum."

Ne yazık ki Jess de beni annem kadar iyi tanıyor. Tüm kardeşlerim arasında yaşça bana en yakın olan o ve ikimiz her zaman yakın olduk.

"Yalan söylüyorsun." Şüphe sesini keskinleştiriyor. "Bana söylemediğin şey ne?" Ani bir nefes alış. ". Lütfen bana Wes'le ayrıldığınızı söyleme."

Acı kalbimi delip geçiyor. Bu düşünce bile beni paniğe sürüklüyor. "Hayır," diyorum çabucak. "Tabii ki hayır."

Sesi rahatlamış gibi. "Tamam. Tanrıya şükür. Şimdi *beni* endişelendirdin."

"Wes ve ben iyiyiz," diye onu temin ediyorum.

Bir duraklama daha, sonra, "Yine yalan söylüyorsun." Hafifçe küfrediyor. "Sorun mu yaşıyorsunuz?"

Hayal kırıklığı parmaklarımı direksiyonun üzerinde sıkıyor. "Biz iyiyiz," diye tekrarlıyorum, her kelimeyi gıcırdatarak.

"*James.*" Sesi sertti. "*Jessica.*"

Ses tonum daha sert.

"ederim, eğer bana neler olduğunu anlatmazsan, annemi senin üzerine salarım. Ve babamı. Aslında hayır, *Tammy*'yi arayacağım."

"Lanet olsun, yapma bunu." Bu tehdit dudaklarımı gevşetmeye yetiyor, çünkü ablamızı ne kadar sevsem de, Tammy bana karşı annemden bile kötü. Ben doğduğumda, on iki yaşındaki Tammy ailedeki herkese benim *onun* bebeği olduğumu söylemiş. Beni oyuncak bebeğiymişim gibi kucağında taşır ve üzerimde bir ana tavuk gibi titrerdi. Ben büyüdükçe biraz yumuşadı ama hala bana karşı gülünç derecede aşırı korumacı ve beni kurtarmaya gelen ilk kişi.

ne zaman başım belaya girse. Ya da başımın belada olduğunu

düşündüğünde. "Bekliyorum..."

Jess'in sert sesi bir başka sessiz inilti daha getiriyor. Bir nefes alıyorum, sonra da mümkün olan en az detayı veriyorum. "Wes ve ben şu anda garip bir yerdeyiz."

"Çok mu şifreli? Yani, tuhafı tanımla. Ve yer derken, gerçek bir yerden mi bahsediyoruz? Şu anda bir S&M kulübünde misin? Katıldınız mı sirk mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Evet Jessica, sirke katıldık. Wes fokları eğitiyor, ben de aylara biniyorum. Sakallı kadın ve adamlarla birlikte yatıyoruz. kılıçları yutan."

"Bu bir eşcinsel örtmecesi mi? Kılıç yutmak mı?" Tekrar ciddileşmeden önce kendi aptal şakasına gülüyor. "Siz kavga mı ediyorsunuz?"

"Pek sayılmaz."

Bir kavşağa ulaşıyorum ve SUV kayarak durana kadar yavaşça frene basıyorum. İleride, uğursuz bir araba kuyruğu ve bir Bir sürü kırmızı stop lambası. Kahretsin, orada bir kaza mı oldu? On dakikadır araba kullanıyorum ve arenadan ancak yarım mil uzaktayım. Bu hızla gidersem eve asla varamayacağım.

"Lanet , Jamie. Lütfen bu belirsiz saçmalığı bırakıp benimle bir yetişkin gibi konuşur musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ama bu itirafın uçup engellemiyor. "Çok zor, tamam mı? Çoğu zaman evde olmuyor ve evde olduğunda da tek yaptığımız saklanmak. Dairemizde saklanıyoruz, basından saklanıyoruz, sadece *saklanıyoruz*. Ve ben bundan bıktım, tamam mı?"

Nefesi kesiliyor. "Oh. Tamam, vay canına. Bunlar çok fazla F-bombasıydı. Um." Jess ses tonunu yumuşatır. "Ne zamandır mutsuzsun?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. "Ben... mutsuz değilim." Hayır, Bu doğru değil. Ben mutsuzum. Sadece erkek arkadaşımı özlüyorum, lanet . "Hayal kırıklığına uğradım."

Jess, "Ama bu işe girerken ilişkinizi gizli tutacağınızı biliyordunuz," diye . "Sen ve Wes sezon bitene kadar ortaya çıkmayacağınız konusunda ."

"Eğer yaparsak." En alaycı yanımla bile buna takılıp kalıyor. Ya Wes tüm dünyaya hazır olmadığını söylemeye karar verirse? Eşcinsel mi? Ya beni oturtup bir yıl daha sessiz kalmam için yalvarırsa? Ya da profesyonel kariyeri boyunca? Ya da sonsuza kadar?

"Bekle, Wesley fikrini mi değiştirdi?" diye kız kardeşim. "Yoksa takım ondan heteroseksüelmiş gibi davranmaya devam etmesini mi istedi?"

" sanmıyorum. Wes, halkla ilişkiler departmanının haberlerin patlak vermesi için bir durum raporu hazırladığını söyledi. Ve onun bu haberi

fikrini değiştirdi. Son zamanlarda pek iyi iletişim kuramıyoruz," diye itiraf ediyorum.

"O zaman iletişim kurmaya başlayın." "Bu o kadar kolay değil."

"kadar kolay." Bir sessiz kalır. "Jamie, sen tanıdığım en açık ve dürüst insansın. Sen ve Scottie. Joe ve Brady?" Diğer iki kardeşimizin isimlerini verdi. "Duyguları hakkında konuşmak bir zayıflık itirafıymış gibi davranıyorlar- şey. Ama sen ve Scott benim için büyük bir ilham kaynağısınız, tüm erkeklerin ağız sıkı hıyarlar olmadığının kanıtı gibisiniz. Aslında, Wes de oldukça açık. Sanırım bu yüzden birlikte çok iyisiniz. Zor konuşmalardan asla çekinmiyorsunuz. Her zaman sorunların üstesinden gelmenin bir yolunu buluyorsunuz."

O haklı. Wes ve ben birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz. Birbirimizle konuşmakta sorun yaşadığımız tek zaman, hokey kampında tanıştıktan sonra Wes'in üç yıl boyunca hayatımdan kaybolduğu zamandı. Yine de onu bunun için affettim. Beni neden dışladığını anlıyordum - benden olasılığı yüzünden kendini suçlu hissediyordu ve kendi cinselliği konusunda kafası karışıktı. zamanlar, bu kendi başına çözmesi gereken bir şeydi.

Ama aramızdaki bu mesafe... *birlikte* aşmamız gereken bir şey. Ve meseleyi görmezden gelmek bunu başarmamızı sağlamayacak. Jess kesinlikle haklı-Wes ve ben genellikle zor durumlardan kaçınmayız. Ama bu kez kaçınıyoruz ve bu da işleri daha da kötüleştiriyor.

"Wes'le konuşmalıyım," diyorum iç çekerek.

"Hadi canım, Sherlock. şimdi yüce bilgeliğim için bana teşekkür et ve nasıl *olduğumu* sor."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Teşekkür , ey bilge kişi. Peki *sen* nasılsın?

ne yapıyorsun?"

"İyi ve kötü. Sanırım mücevher tasarım işim ile sonuçlandı."

Ben de kendi *Sherlock*'umu ortaya atmak *istiyorum* ama dilimi ısırıyorum çünkü Jess'in kariyeri konusunda hassas olduğunu biliyorum. Ya da kariyersizliği konusunda. Kız kardeşim, Tanrı onu korusun, tanıdığım en kararsız insan. Yirmi beş yaşında ve sayamayacağım kadar çok işi oldu. Ayrıca yarım düzine üniversite programına kaydoldu ve bıraktı ve hiçbir yere gitmeyen yaklaşık bir düzine Etsy dükkanı açtı.

"Annemle babam sana o takı malzemeleri için borç vermedi mi?" Temkinli bir şekilde söyledim.

"Evet," diye asık suratla cevap veriyor. "Onlara bundan bahsetme, tamam mı?"

Annem zaten Tammy'nin doğumu yüzünden stresli, bu yüzden onu şu anda olduğundan daha fazla üzmem istemiyorum."

Tüm vücudum geriliyor. "Tammy'nin karaciğeri hakkında neden endişeleniyor? Doktor endişelenmemiz gerektiğini mi söyledi?" Ablamız yine hamile ve önümüzdeki ay doğum yapacak. İlk doğumu sorunsuz geçmişti, o yüzden bu seferini pek düşünmedim. İlkiyle aynı olacağını düşündüm.

"Hayır, sanırım sadece genel bir sinir bozukluğu," diye beni temin ediyor Jess. "Bu

Bebek Ty'çok daha büyük. Sanırım annem Tammy'nin sezaryene ihtiyacı olduğundan korkuyor. Ama ciddi, endişelenmene gerek yok. Tammy harika gidiyor. Bir evden daha büyük, ama tamamen parlıyor ve hepsi

bu caz. Her neyse, mücevher olayı benim kötü haberimdi. İyi haberi duymak ister misin?"

"Vur bana."

Dramatik bir duraksamadan sonra "Ben bir parti planlayıcısı olacağım!" diye açıklıyor.

Tabii ki öyle. İç çekiyorum ve "Eğlenceli görünüyor." diyorum.

"Sesin biraz daha mutlu çıkabilirdi," diye . "Sonunda hayatımda ne yapmak istediğimi biliyorum!"

Şef olmak istediğini *bildiği* gibi. Ve bir banka memuru. Ve bir mücevher tasarımcısı. Ama çenemi tutuyorum, çünkü Canning ailesinde ne olursa olsun birbirimizi destekleriz. "O zaman senin adına çok mutluyum," diyorum samimi bir sesle.

Jess eve dönerken yol boyunca yeni girişiminden bahsediyor ama yer altı otoparkına ulaştığımda onu durdurmak zorunda kalıyorum çünkü burada telefon çekmiyor. Hafta sonu sohbet etmek üzere anlaşıyoruz ve sonra asansöre binip apartmana çıkıyorum ve kat kat kışkık giysilerimden sıyrılıyorum.

Wes'in başlamasını beklerken duş alıp kendime yemek hazırlıyorum ve ardından bir tabak risotto ve ızgara tavukla kendimi kanepeye bırakıyorum. Akşamı takımım için tezahürat yaparak geçireceğim. Adamım. Bu gece eve geldiğinde Jess'in tavsiyesine uyacağım ve Wes'le hissettiklerim hakkında konuşacağım.

O kadar da zor olamaz, değil mi?

Ne kadar zor değil mi? Hain beynim . Ve bir sonraki ısırtığı alırken gülümsüyorum.

BÖLÜM 12

BU GECE BÜYÜLÜ BİR ŞEY OLUYOR. Sanki Jamie'yle olan gergin ilişkimden dolayı yaşadığım tüm öfke ve sıkıntı buza dökülüyor ve beni agresif, kararlı, *durdurulamaz* bir orospu çocuğuna dönüştürüyor. Bir hat trick yaptım. Lanet olası bir *hat trick* ve son periyot bitip takımımız New York'u kendi sahasında yendiğinde Toronto taraftarları ciğerlerini yırtarcasına tezahürat yapıyor.

Soyunma odası heyecanla dolup taşıyor ve kadrodaki neredeyse her erkek sırtıma vurmak ya da Eriks'in oğlunun durumunda olduğu gibi beni ayağımdan kaldırıp yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi döndürmek için geliyor.

"Shi-it, evlat!" diye bağırıyor. "Bu gördüğüm en iyi hokeydi!"

Sırıtiyorum. "Üç gol bir şey değil. Bir sonraki maçta dört gol atacağım." Gülerek gülüyor. "Seni seviyorum Wesley. Gerçekten seviyorum."

Koç bize hızlı bir tekme atma konuşması yapmak için içeri giriyor, ki bu gereksiz çünkü zaten gaza gelmiş ve zafer sarhoşu olmuş durumdayız. Birkaç spor muhabirinin soyunma odasına girmesine izin verildi. NHL'de oynamanın en sevmediğim kısmı olan maç sonrası basın. Tüm röportajlar bir süre sonra sıkıcı olmaya başlıyor. bu gece bir kadın gazeteci beni köşeye sıkıştırdı ve işleri karar verdi. Becky diye biri. Bizi çok takip ediyor.

"Sports Tonight'ta yeni bir özelliğimiz var," diye açıklıyor kocaman bir sırıtışla. "Buna Hızlı Beş diyoruz. Hayranlara Ryan Wesley'nin *gerçekte* kim olduğunu anlatan beş eğlenceli soru."

İnanın bana, hayranlarım gerçekte kim olduğumu bilmek istemiyor. "Ne dersin?" diye soruyor.

Sanki gerçekten hayır diyebilirmişim gibi. Basınla konuşmak sözleşmemin gereği.

"Vur bana," dedim.

Kameramanına eliyle işaret ediyor ve bir yüzümde bir mikrofon var ve beni izleyicilere "çaylak sensör Ryan Wesley" olarak tanıtıyor.

"İşte " diye cıvıldıyor, sanki bu bir insanın sahip olabileceği en eğlenceli şeymiş gibi. "Kahve mi çay mı?"

"Kahve," diye cevap veriyorum, tüm soruların bu kadar kolay olmasını umarak. "Rock müzik mi EDM mi?"

"Rock. Duh. Şu anda Black Keys dinliyorum."

"Harika!" Sırıttıyor. "Sahil mi, dağlar mı?"

Sanki hatırlıyorum da. Tatiller içindir. "Plaj," diyorum çünkü Jamie plajı seviyor ve ben de onu plaja götürmek istiyorum. Tabii ki, sahip olamayacağım pek çok şey istiyorum.

"Köpekler mi kediler mi?"

"Eh, ne? Benim hiç evcil hayvanım olmadı."

"Vay canına," diyor, sanki skandal bir şey itiraf etmişim gibi. *Keşke bilseydin, küçük hanım.* "Sonuncusu, sarı saçlı, mavi gözlü komşu kızını mı tercih edersin? Yoksa karanlık ve gizemli olanları mı seversin?"

"Ah, sarı saçlar ve kahverengi gözler," diyorum hızlıca, ondan kurtulduğum için mutluyum.

Sanki az önce büyüleyici bir şey söylemişim gibi yavaşça başını sallıyor. "İlginç bir seçim. Bu renkte çok fazla kadın olamaz."

"Becky, belki de bu yüzden bekârim." Kıkırdıyor ve röportaj sonunda bitiyor.

Ama arkasını döndüğünde Blake'in tek kaşını kaldırmış beni izlediğini görüyorum. Ben de kapalı bir adamın anlık tekrarını yapıyorum; az önce söylediğim her şeyi gözden geçiriyorum, suçlayıcı bir şey var mı diye bakıyorum. Ve dünyaya kahverengi gözlü sarışınlardan hoşlandığımı söylediğim için kendimi tekmeliyorum.

Eh. Blake'in bu bağlantıyı kurmasına imkan yok. Muhtemelen orada, sahilde mi yoksa dağlarda mı on yedi ayaklı bir velociraptorla karşılaşma ihtimalinin daha yüksek olduğunu merak ediyordur.

Sonunda duşa girdim. Takım otobüse binip havaalanına dönmeye hazır olduğunda, menajerimiz ön taraftan bir anons yaptı. "Beyler? Marriott Marquis'e gidiyoruz. Bu gece La Guardia'dan çıkamayız."

Ben inlerken Blake mutlu bir atıyor. "Parti benim odamda!" Omzumu itmek için koridor boyunca uzanıyor. "Geç uçuşlar berbat zaten. Hadi biraz yemek ve bira sipariş edelim. Harika olur."

olmayacak. Çünkü Jamie'yi görmem gerek. Jamie'ye dayanamıyorum. Aramızda mesafe var ve bunun sona ermesi gerekiyor. Ölüm sandalyesinden kurtulmanın her şeyi açıklığa kavuşturmamız için mükemmel bir başlangıç olacağını düşünmüştüm ama ondan aldığım tek yanıt homurdanarak "Bunu yaptığın için teşekkürler" oldu. Birinin o sandalyede öldüğüne ikna olduğu için dairemizin artık hayaletsiz olduğuna dair alaycı bir espriyi cevap verdim, ama zar zor gülümsedi.

Şimdi ondan beş yüz mil uzaktayım ve bir kez daha aramızdaki hiçbir şeyi düzeltemiyorum.

Otel Madison Square Garden'a sadece bir mil uzaklıkta, ancak bu karlı trafikte yaklaşık yarım saat sürüyor. Sonra da hepimiz için oda bulup anahtarları dağıtırken geciktik. Blake'in yemek siparişi hemen geldi, çünkü biz daha otobüsten inmeden önce üzerinde çalışmaya başlamıştı. ("Bu Kardeş Jimmy'nin Barbeküsü mü? Acil bir durum var. Durum kötü, dostum. Beni sadece sen kurtarabilirsin...")

Herkese yetecek kadar sipariş verdi. Mekânın karda teslimat yapmaya istekli olmasına şaşmamalı. Ben de odasındaki kaloriferin üzerine tüneyip domuz etli bir sandviç hazırladım. Biraz para vermeyi denediğimde beni savdı. "Beni bazen besliyorsunuz, değil mi? Paranız burada geçmez. Oda servisinden birkaç kasa bira biri var. Buralarda takıl."

İyi hoş ama erkeğimle konuşmam lazım. Ve lanet olsun, erkeğim *benimle* konuşmak istiyor. Saat gece yarısını geçmiş olmasına rağmen Jamie'nin son bir saat içinde beni üç kez Skype'tan aradığını öğrendim, bu da döndürdü. Belki de yeni sandalyeyle bir şey yapmamışımdır.

Herkesin dikkati televizyona döndüğünde gizlice dışarı çıkıyorum ve spor çantamın teslim edilmiş olduğunu görmek için odama giriyorum. Onu bagaj rafına atıp takım elbisemi asıyorum. Eşofman ve tişört giyer giymez Jamie'nin çağrısına cevap veriyorum. "Hey!" dedim. cevap verir. "Çok geç olduğu için üzgünüm. Bu gece eve gidemeyeceğiz."

"Anlamıştım, bebeğim. Sadece seni görmeyi istedim." Bana bir gülümseme veriyor ve bana yönelik olduğu için o kadar mutluyum ki ağlayabilirim.

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor. Geçirdiğimiz zor haftayı atlatmamız için ne söyleyeceğimi bilemiyorum. "Seni çok özledim,"

Ona söyledim. Bu sabah aynı yatakta uyandığımız için belki bu biraz ezikçe. Ama en azından dürüst. "Yani, geçen hafta..."

Jamie başını sallar. Kaşları çatılırken kahverengi gözlerinin kenarları kırışıyor. Bu bakışı biliyorum. Aklında bir şey var ve bir endişe kaplıyor. Tanrım. Skype yüzünden benden ayrılmaz, değil mi?

Benden ayrılmak mı?

Aman Tanrım. Bu düşünce gerçekten aklımdan geçti mi? "Zor bir dönem "den "hayatımın aşkı beni terk ediyor "a mı geçtim?

"Bebeğim?" Daha önce ağzımdan çıktığını hiç duymadığım ürkek bir sesle söylüyorum. Kalbim her zamankinden daha hızlı çarpıyor. "İyi misin?"

Ağzını açıyor. "Evet, öyleyim. Ama ben..." O seksi ağzı kapanıyor ve sonra usulca iç çekip bir gülümseme daha sunuyor. Bu biraz zorlama görünüyor. "Bana oyununu anlat, çünkü gerçekten eğlenceliydi. izlemek için. Dürüst olmak gerekirse, bana neden bu içinde olduğumuzu hatırlattı."

"Tamam," diyorum, aramızdaki sıcaklık değişimini anlamaya çalışarak. "Bu gece kendimi serbest bıraktım. Ne olduğundan bile emin değilim. Sanki ağın altında sadece benim için bir mıknaş vardı."

"İyi ki kaleci ben değilmişim." Jamie seksi kollarını başının üzerine kaldırıyor ve ben onun yatağımızda olduğunu fark ediyorum. Seçtiğim ahşap yatak başlığı ve kış de Jamie soğuğa itiraz edince aldığım pazen çarşafı.

Bir vatan hasreti dalgası sertçe vurur. "Şu anda orada olmak için adam öldürürdüm." Geçen hafta birlikte geçirdiğimiz zamanı mahvettiğime inanamıyorum. "Ben olsam sana ne kadar seksi görüldüğünü göstereceğim."

Jamie sırtıyor ve yeniden alizasyon neredeyse kafama vuruyorum. "Sakal! Nereye gitti?" Yüzü şimdi tertemiz tıraş olmuş.

"Eh." Omuz silkiyor. "Bıktım bundan. Sakallar kaşındırıyor." Bir elini yanağına götürüyor ve yavaşça çenesine doğru kaydırıyor.

Küçük parmağı alt dudağında gezindiğinde homurdandığımı duyuyorum. "Bunu bir daha yap, Canning," diyorum.

Bana kaşlarını çattı. "Neden?" "Çünkü onu görmem gerekiyor."

Ses tonumda umutsuz bir şeyler duymuş olmalı, çünkü daha fazla dudak bükmeden devam ediyor. Avucunu tekrar yanağına götürüyor ve gözlerini kapatıyor. Derin bir nefes almasını ve nefes verirken elini çenesinden aşağı kaydırmasını izliyorum. Parmak uçları ağzına ulaştığında göz kapaklarını birkaç milimetre aralıyor. Sonra iki parmağının ucunu ağzına götürüp emiyor.

"Siktir," diye nefes alıyorum. Parmakları, ve yatağı kısıkanıyorum. "Benim için gömleğini çıkar."

Bir an için itiraz edeceğini düşündüm. Bunu asla yapmayız. Ve şimdiye kadarki en boktan haftayı geçirdik. Ama Jamie biraz doğruluyor, kamera onu kaybediyor ve onun yerine bana tavanı gösteriyor. Ama sonra kolunun geçip gittiğini, tişörtünün havalanıp görüyorum. Kamera tekrar eğildiğinde, Jamie'nin altın rengi göğsü tümüyle gözler önüne seriliyor. O bir Tabletini kalçalarına dayamış çünkü kamera açısı karın kaslarını göğüs kaslarına giden bir rampa olarak gösteriyor. Geniş bakır meme uçları beni çekimin kenarları. Ve mükemmel bir el göbek deliğinin üzerinde uzanıyor, altın tüyler yüksek çözünürlükte parlıyor.

"Göğsüne dokun," diye emrediyorum. Sesim kalitesiz bir görüntülü sohbetteki asık suratlı bir dom gibi çıkıyor. Sahnenin diğer ucunda Jamie'nin olması dışında Ve parmak uçları şimdi onun mutlu iziyle alay ediyor. Bir an karnının ortasındaki hafif kıl izini keşfediyor.

Kalçalarım yatakta kayıyor ve sikim şimdiden sertleşti. Jamie'yi milyonlarca kez üstsüz görmüştüm. Ama o kendini benim için sergiliyor. Eli göğüs kemiğinin üzerinde düzleşiyor. Parmak uçları göğüs ucunun üzerinden ayrılana kadar uzatıyor ve sonra titriyor.

Özlemle homurdandığımı duyuyorum. Orada olsaydım, ağzım her yerinde olurdu. Elini yolumdan çeker ve o çakıllı çıkıntıyı emedim. "Diğeri," diye homurdanıyorum. "Ve yavaş ol, Canning."

Önce başını yastıklara yaslıyor ve gözleri kapanıyor. Sonra eli göğsünde yavaş bir yol izler, ta ki avucunun içinde tutuyor. Başparmağı ve işaret parmağı meme ucunun etrafında dönüyor ve sonra bir çimdik atıyor. "Mmm," diye iç geçiriyor ve aniden tüylerim diken diken oldu.

"Konserve."

"Öyle mi?"

"Şu an çok sertim."

Gözlerini açmadan gülümsüyor. "Ne kadar zor?"

Benden bir kahkaha havlaması kaçıyor. "Kıyafetlerinin geri kalanını çıkar, bebeğim. Seni görmek istiyorum."

Önce inliyor ve geriniyor, beni bekletiyor. Sonra çikolata gözleri tekrar açılıyor ve dudaklarını yalıyor. Onu yine kamerada kaybediyorum ve oda onun hareketleri altında yuvarlanıyor. Birkaç saniye sonra kamera yavaşça dik konuma geliyor ve Jamie'nin bükülmüş bacağına, mükemmel kalçasını, gölgede kalan eğik bir tadını ve çıplak göğsünün çoğunu görebiliyorum. Tableti yatağın benim tarafıma koymuş olmalı.

Eli bacaklarının arasında ama sadece pazularının kıvrımını ve kaslı ön kolunu görebiliyorum. Geri kalanı görünmüyor.

"Bu çok adice," diyorum ve o da sırtıyor. "Eğer orada olsaydım, ben..." "Ne?" diye sorar sert bir sesle. "Bana tam olarak ne yapacağını söyle önce."

"Sertleşene kadar dilini emerdim." Jamie'nin ağzı En belirgin erojen bölgesi. Adam dudaklarını çiğnerken neredeyse boşalacak.

"Çok geç," diyor ve bacağına yatağa bırakıyor. Ve işte benim ödülüm. Jamie'nin ereksiyonunun kasıklarındaki solgun, yumuşak kıllardan oluşan çalılıktan gururla yükseldiğini görünce inliyorum. Bu sekiz aydan sonra bile, bana her karşılık verdiğinde kendimi şanslı hissediyorum.

"Tanrım, tadına bakmak istiyorum." Sesim çakıllı. "Benim için sızıntı mı yapıyorsun? Şu damlayı al. *Tek* parmağını kullan." Bu gece kendimi otoriter bir anne gibi hissetmiyorum muyum? Yine de bakışlarım ekrana yapıştı. O gerçekten sorumlu kişi. Eğer bu doğru olmasaydı, şu anda eşofmanımın üzerinden kendimi tutuyor, ekrandaki manzaraya ağzımın suyu akıyor olmazdım.

Dediğimi yapıyor. Bir parmağını sikinin üzerinde gezdiriyor. Sonra gözlerimin içine baktı ve parmağını yaladı.

"Unngh," diyorum ve sırf bana işkence etmek için parmağını emiyor. Ve ben buna bayılıyorum. "Şimdi kendini okşa." Daha fazla bekleyemem. "Tek elini kullan."

Jamie elini göğsünden aşağı kaydırır ve kendini eline alır. Aletine iki güzel vuruş yapıyor.

"*Daha yavaş,*" . "İşte böyle," diye cesaretlendiriyorum hareketleri durgunlaştığında. Göğsü her nefeste inip kalkıyor ve alnı gerginlikten kırışıyor. "Gelmek istiyor musun, Canning?"

"Evet," diye nefes alıyor. "Bugün seni çok düşündüm. Maçın başlamasını bekliyorum..." Kendini biraz daha hızlı okşuyor. Jamie'nin beni özlediği haberi yüzünden neredeyse titriyorum. I

işleri çok da etmedim. Ya da belki de yaptım ve sadece cinsel kimyamızın bu tür şeylerden biri olmadığını fark ettim. Son zamanlarda çok iyi iletişim kuruyor olabiliriz ama birbirimizi tahrik etmek bizim için hiçbir zaman sorun olmadı.

"Taşaklarını avuçla," diye teklif ediyorum. "Orada olsaydım, onları emerdim." İnliyor ve gözleri ağırlaşıyor. "Her yerini tadardım. Her yerini. Dilimle yağırdım seni." Ritmi biraz bozuldu. Başı daha da geriye düşüyor ve sanki vücudunu bana açıyormuş gibi bacaklarını aralıyor.

İşte o zaman bakmak artık yetmiyor. Kendi elim eşofmanımın içine giriyor. Sikimi kavradım ve sıktım. Siktir . Dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve aşağı çekiyorum. Yatağın üzerindeki tabletin açısı aletimi komik derecede büyük gösteriyor. Bu kadar azgın olmasaydım komik olurdu. Kendimi ciddi bir şekilde pompalıyorum.

"Seni çok istiyorum bebeğim." Sesim bir nefes olarak çıkıyor.

Jamie ekranı görmek için başını çeviriyor. Elimin çılgınca hareketini izlerken dudakları hafifçe aralanıyor. Onun yumruğu da benim tempoma uyarak daha hızlı hareket ediyor. Bütün hafta boyunca ilk kez senkronize oluyoruz. Aynı odada bile değiliz, yine de ona günlerdir hissetmediğim kadar yakın hissediyorum ve şu anda birbirimiz için o kadar ateşliyiz ki, ikimiz de nefes alıp veriyor, inliyor ve neredeyse çaresizlikle siklerimizi çektiştiriyoruz.

"," diye inliyor.

"Yap ," inliyorum. "Göğsüne ateş et."

Güzel bir ses çıkarıyor ve inci gibi bir mükemmellik şeridi Karın kaslarına bir çizgi çiziyor. Tekrar ateş ederken karın kasları sıkılaşıyor. Ve tekrar.

Ben de öyle. Elimi sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum. Onunla evde olmayı o kadar çok istiyorum ki canım acıyor. Ama oyun gecesi adrenalinimin son kırıntıları hala beni besliyor. Tüm o ıstırap ve özlem omurgamdan aşağıya doğru dalgalanıyor ve kendi elimde patlıyorum.

Ben sakinleşirken bir dakika geçti. Sözsüzce, Jamie gözden kayboluyor. Üstümü başımı temizliyorum ve tekrar ortaya çıkmasını bekliyorum.

Bir dakika kadar sonra yatağa, bu kez yorganın altına kayıyor. Sonra yüzünü kameraya dönüyor, pürüzsüz yanağını eliyle . "Bugün Jess'le konuştum," diye başlıyor.

Gülümsüyorum. Jamie'nin en küçük kız kardeşini seviyorum. Tanıdığım en uçarı kız ama çok da eğlenceli. "O nasıl? Hâlâ mücevher mi tasarlıyor?"

Kıkırdıyor ve bu ses kalbimi ısıtıyor. "Hayır. Şimdi parti planlayıcısı olmak istiyor."

"Tabii ki öyle."

"Hey, bu işte iyi olabilir." Ama kız kardeşini savunurken bile kıkırdamaya devam ediyor. Sonra bir an sessizleşiyor ve bir anda sinirlerim yeniden geriliyor.

"Sorun nedir?" Huysuzca sordum.

Yutkunurken adam elmasının belirgin bir şekilde düştüğünü görüyorum. "Hiçbir şey. Şey, bir şey. Aslında yanlış değil ama içimi dökmek istediğim bazı şeyler var." Bir vuruş daha. "Ama kalabilir."

Boğazım o kadar daraldı ki zar zor konuşabiliyorum. "Jamie..." Tüm çıkarabildiğim bu.

"Yorgun görünüyorsun," diyor sertçe. "Biraz uyumalısın. Döndüğünde konuşuruz."

Konuşmak mı, ayrılmak mı?

Sanırım yüzümdeki paniği görüyor çünkü bir nefes daha verdikten sonra sert bir sesle konuşuyor. "Seni seviyorum. Hem de çok."

Kalbim küçük bir takla attı. Ciddiyim gibi konuşuyor.

Kahretsin, tabii ki ciddi, kendimi temin ederim. Birbirimizi çok seviyoruz. "Ben de seni seviyorum," diyorum usulca.

Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirliyor. "Güzel. Şimdi yatağa git.

Yarın görüşürüz."

BÖLÜM 13

JAMIE

WES her iç saha maçına iki bilet alıyor ve onları kullanan tek kişi benim.

Harika koltuklar. Koridorun birkaç sıra gerisinde. ev sahibi takımın yedek kulübesi. Aslında, etrafım diğer oyuncuların aileleriyle çevrili.

Veteranlar daha fazla koltuk falan alıyor olmalı çünkü Lukoczik ne zaman dokunsa çılgılık atan bir grup insan var.

pak. Ve her maçta yanımda oturan çift aslında Blake Riley'nin anne ve babası. Ve dev Blake annesinin tıpatıp aynısı. İri kemikli, koca ağızlı ve kırlaşmış sarkık saçlı.

Diğer yandan babası? Sıska bir profesör tipi. Genetik. Onlar kaçık. Riley Takımı her maçta tek başıma garip olduğunu düşünüyorsa da bunu hiç söylemediler.

Isınma hareketlerini kaçırdım ve tam da milli marşın bitiminde yerime oturabildim. Bugünlerde "O Canada "da oldukça ustayım. Genç takımım için şarkı sözlerini öğrenmek zorunda kaldım. Antrenör orada durup bir pislik gibi "karpuz karpuz karpuz" diye konuşmak.

Bu gece başım ağrıyor, ki bu alışılmadık bir durum. Bu yüzden pipeti yolda aldığım çok pahalı bir sodaya sokup derin bir yudum alıyorum ve bir miktar şeker ve kafeinin baş ağrımı geçireceğini umuyorum. Daha iyi hissetmem gerekiyor çünkü Wes maçtan sonra dışarı çıkmak istiyor.

Ben de öyle, çünkü o evde olduğu üç gün boyunca partnerimle iletişim kurma görevimi aksattım. Jess'e Wes'le konuşacağımı söyledim ve seks-telefonlaştığımız gece neredeyse konuşuyordum.

birbirimizin canına okuduk. Ama o bağlantı anı, onun muhteşem yüzünü bana bakarken görmek, şehvet ve özlem dolu...

sinir bozucu sorunlarımızı işin içine katarak bunu mahvetmek istememişti. Sonra eve geldi ve gerçek hayattaki seks, bilgisayar ekranına bakarak otuz bir çekmekten bile daha iyiydi. Bunu da mahvetmek istemedim.

Belki de tekiyimdir. Kız kardeşim buna kesinlikle . Ama işler iyiydi, lanet olsun. Wes ve ben Döndüğünden beri senkronize olamadık ve tekrar ritmimizi bozmaktan çok korkuyorum.

Yalan söyleyemem, Wes'le dışarıda bir gece geçirmek kulağa cennet gibi geliyor. Ona nereye gitmek istediğini sorduğumda, "Fark etmez. Dışarı. Sen ve ben. Bir barda otururuz, dart atarız ya da bilardo oynarız."

"Havuz değil," diye cevap verdim. "Kırılğan egom bu tür bir sopayı kaldıramaz."

Bir yunus gibi kıs kıs güldü. "Peki. Nasıl istersen. Zaten önemli olan oyun değil. Önemli olan sensin."

Kulağa hoş geliyor.

Koç Hal bu gece dizilişi değiştirdi. Bunu bazen yapar. Wes'i Blake ve Lukoczik ile ikinci hatta oynatıyor. İlk oyuncular bu gece çok hızlı çıktılar - Eriksson başlama vuruşundan sonra diğer pivotu adeta biçti. Pak pistin etrafında yüksek hızda ilerlemeye başladığında, önümdeki oyundan başka bir şey düşünmeyi bırakıyorum. Tüm dünyam avantaj elde etmek için mücadele eden bu on iki adama ve bu gece burada bulunan on sekiz bin kişi için dünyalara bedel olan o küçük, ağır lastik diske indirgenmiş durumda.

Wes vardiyası için duvarın üzerinden atlıyor ve ben koltuğumda öne doğru eğilmekten kendimi alamıyorum. Ottawa pakı geri aldı ve güvenli oynuyor, pakı ödüllü bir gösteri kanişiyle yürüyüşe çıkan yaşlı kadınlar gibi şımartıyor. Bu şekilde sayı yapamazlar ama Wes'i hayal kırıklığına uğratabilirler. Onun

Bir şey yapmaya bulamadan vardiya biter.

Bir süre böyle devam ediyor ama ilgimi hiç kaybetmiyorum. Çok da kurnaz olmayan bazı aile üyelerim bana, bu işin bir parçası olmamın sakıncası olup olmadığını sordular.

Oyuncu yerine NHL seyircisi. Gerçekten inanmıyorum, gerçi bana inandıklarından da emin değilim. Ama *her* zaman hokey izledim, hatta koltuklar bu kadar iyi değildi. Zaten her gün mükemmel oyuncularla .

Hayat güzel. Bu baş ağrısı dışında.

Buzda işler kızışıyor. Blake bir mola alıyor ve atak hazırlıyor. Wes'e pas veriyor, o da boşta olduğu anda topu ona atıyor. Blake kaleye bir falsolu şut gönderiyor ve kaleci topu güçlkle çeliyor. tam zamanında yetişiyor ve eldivenin ucuyla topu garip bir şekilde havaya kaldırıyor. Ama pak hala oyunda, bu yüzden iki takım da birleşiyor.

"AL ONU BEBEĞİM TOKATLA ONU APTALCA EVE GETİR ANNEYE BLAKEYYYYYY!" Bayan Riley ayağa ve manyak gibi yod yapıyor.

Her zaman gürültülüdür, ama bu gece beynime bıçak gibi saplandı. Kocası ise dizlerini birleştirmiş ve ellerini kucağında kavuşturmuş bir şekilde onun yanında oturuyor. Ona bakarsan, kilisede olabilir.

Kalenin önünde kalecinin pakı eldiveninin altına hapsetmesiyle sona eren bir mücadele var. Gol yok.

Oyun ilk periyot boyunca golsüz devam etti. Devre arasında etrafta dolanırken satıcılardan birinin ibuprofen satmasını diledim. Ama satmıyorlardı. Biraz yiyeceğin beni canlandıracağını umarak bir çubuk kraker alıyorum.

İkinci devre başladığında oyunun hızı artıyor. Wes sahada agresif görünüyor ve kaleye birkaç şut çekiyor, ancak bunlar geri çevriliyor. Endişelenmiyorum. Böyle devam ederse, eninde sonunda işe yarayacaktır. Toronto, Ottawa'yı geride bırakıyor. Ne zaman kaleye hücum etsek Mama Riley yüksek desibelli teşviklerle ortaya çıkıyor. "ONLARI APERATIF OLARAK YE BLAKEY! CEVİZLERINE VUR!"

Artık sağırım.

Ayrıca oda, odaların gerçekten yapmaması gereken bir şekilde biraz yüzüyor. Paka odaklanmaya çalıştığımda, buzdaki parıltı retinalarımı yakıyor.

Eriksson ikinci periyodun derinliklerinde gol atıyor ve ben her zamanki kadar heyecanlı değilim. Aslında, eve gitmek istiyorum. Hayır, gitmem gerek. Telefonumu çıkarıp Wes'e mesaj attım. *Çok üzgünüm, bebeğim. Çok kötü başım ağrıyor. Eve erken gidiyorum. Yarın çıkarım mı? Aynı plan, bir gün sonra.*

"EŞEK GIBI SÜR ONU BLAKEY!" Ben ayağa kalktığımda Bayan Riley çığlık atıyordu. Onu hala tribünlerin tepesine kadar duyabiliyorum.

Ertesi sabah alarmım beş buçukta çaldı. Erteleme düğmesine basıp durum değerlendirmesi yapıyorum. Vücudumu kurşun gibi hissediyorum, gerçi bunun bir nedeni de Toronto'lu bir forvetin kaslı kalçasının ağırlığıyla yarı baygın halde üzerime binmiş olması olabilir.

Dün gece eve geldiğini duymadım.

Uykuya daldığımda, alarmım yine çok hızlı çalıyor gibi görünüyor. Ama kendimi yataktan dışarı atıyorum, çünkü bugün hafta içi ve çocuklarımın saat altı buçukta antrenmanı var. Bu çocuklar okuldan önce hokey oynuyor, on altı yaşındaki dünyanın geri kalanı uyurken hazırlanıyorlar. Eğer onlar zamanında orada olabilirlerse, ben de olurum.

Kırk beş dakika sonra pistten aldığım kahvenin tadı wa- ter gibi ve mideme pil asidi gibi vuruyor. Gerçekten, kötü bir parti olmalı. Takımımın antrenmanı yavaş ilerliyor çünkü acı içindeyim. Baş ağrım geri geldi, bu sefer kafatasımın alt kısmına oturdu. Ve mideme kramplar giriyor.

Lanet olsun. Dunlop bu sabah daha da titrek görünüyor. Bill Braddock'un onunla çalışması için daha kıdemli bir savunma koçu ataması an meselesi. Ve bu antrenmandan hemen sonra koçlar toplantısı yapacağımız için, tüm iş arkadaşlarım etrafımda dikilmiş kalecimin mücadelesini izliyor.

Bugün daha kötü olabilir miydi?

Çocuklar gittikten sonra, doksan dakikalık toplantıyı ağrıyan başımı avucumun içine alarak ve kendimi uyanık kalmaya zorlayarak atlatıyorum. Muhtemelen bir hastalığa yakalanıyorum, ama eski-Kendimi affediyorum. Çünkü A) korkak değilim ve B) gelirsem belki geçer.

Toplantıdan sonra tekrar kaymam gerekiyor. Diğer iki savunma koçuyla birlikte bu sabah bir klinik düzenleyeceğiz. bazı yaşlı oyuncular. Buza çıktığımda yine mideme kramp girdi. Bu yüzden buzu terk ettim, paten korumalarımı ve tuvalete gittim.

Sonraki on beş dakika çok rahatsız edici ama sonunda bağırsaklarımın patlaması durdu. Bunun kötü olduğunu biliyorum. Eve gitmek zorundayım, ama

Ev birdenbire çok uzak görünüyor. Ellerimi yıkarken odadaki ışık sararıyor ve ortamdaki ses kısılıyor.

Bu iyi olamaz.

Banyo kapısına doğru birkaç adım atıyorum ama pek de işe yaramıyor. Belki birazcık dinlenseydim

Daha iyi.

Antrenman sahasındaki erkekler tuvaletinin zemini, bir erkeğin oturması gereken *en son* . Ama hey, kullanışlı. Yere çöküyorum, sırtım fayanslara sürtünüyor. Kıçım yere çarpıyor.

"Konserve mi?" Danton banyoya girdiğinde sendeleyerek durur. "Hey. İyi misin?"

O da değil, hayır. Sanki cevabımı değiştirecekmişim gibi bunu bana birkaç kez daha soruyor. Onu duymazdan geliyorum.

Neyse ki pislik ortadan kayboluyor ve ben de gözlerimi kapatıp yeniden toparlanmaya çalışıyorum.

Sessizlik yeterince uzun sürmüyor. Danton geri döndü, sinsi sesini duyabiliyorum. Ama ona patronumuz Bill'in sesi eşlik ediyor. Sesleri birbirine karışıyor ve ben iyi dinleyemeyecek kadar yorgunum.

"Onu burada mı buldun?"

"Evet. Sence uyuşturucu mu kullanıyor?"

"Ciddi misin?"

Biri bana dokunuyor ve ben bundan hoşlanmıyorum.

"*Ateşi var*, Danton. Yüksek bir ateş. Burada onunla kal, ben acil durum irtibat listesini alıyorum. Telefonun var mı?"

"Evet."

Bir dakikalığına mutluluk verici bir sessizlik oluyor. Ama sonra sesler geri geliyor. "Burada Ryan Wesley'i aradığımız yazıyor. Bu çok garip." Bill gülüyor. "Şu katil çaylak forvetle aynı isim. Bu numarayı ara-4-1-6..."

Uyukluyorum.

"Buna inanamayacaksın." Danton'ın sesi bilincimi tırmalıyor. "Numara Toronto kulüp binasının santraline ulaşıyor. Onlardan gerçekten Ryan Wesley'i bulmalarını mı istiyorum?"

"Kâğıtta öyle yazıyor, evlat. Doğru olmalı." Son yarı bilinçli düşüncem: *Üzgünüm, Wes.*

BÖLÜM 14

Sabah patenimizin yarısına bile gelmemiştik ki Blake buzdan ağır ağır çıkıyor ve takım doktoru tarafından şut odasına götürülüyor. Sol dizini tuttuğunu fark ettiğimde içimi bir endişe kapladı. Dün gece maçtan sonra soyunma odasında dizine buz koymuştu ama bu sabah bana iyi olduğuna dair güvence verdi. Sadece eski bir sakatlığının nüksettiğini ve teknik ekibimizin yaptığı röntgen ve ultrason tetkiklerinin temiz çıktığını söyledi.

Antrenman boyunca konsantre olmak için kendimi zorluyorum ama Blake'in iyi olmasını umuyorum. Kayarken çok fazla acı çekiyor gibi görünmüyordu, ama asla bilemezsiniz. Hokey Oyuncular sağlam piçlerdir. Bacakları kırılrsa bile kemik etlerine saplanır ve yine de iyi olduklarında ısrar ederler.

Sanırım aynı şey hokey *koçları* için de geçerli, çünkü Jamie dün gece kendi hastalığından kurtulmuştu. Eve geldiğimde onu yatağımızda, başının üzerinde bir yastıkla buldum ve daha önce hiç böyle bir migren geçirmediğini söyleyerek inliyordu. Bütün gece dönüp durduğunu hissettim ama ben uyanmadan gitmişti, bu yüzden migreni olmadığını varsayıyorum

Şimdi. Umarım öyledir. Dün onunla takılmayı dört gözle bekliyordum ve bu gece bunu gerçekleştirmeye kararlıyım.

Koç antrenmanın bittiğini bildiren düdüğünü çalar çalmaz soyunma odasına gidip duş alıp üstümü değiştirdikten sonra Blake'in peşine düşüyorum. Onu fizyoterapi odasına kadar takip ettim. Uzun metal bir masanın üzerinde yatıyor, sol bacağını destekliyor ve dizinde bir buz torbası var.

"Ne diyorsun?" Endişeyle sordum.
Yüzünü mutsuzluk kaplıyor. "Beni MR'a gönderiyorlar." Kahretsin.
"MCL? ACL?" Bunun cevabının "hiçbiri" olması için dua ediyorum, ama
Blake'in ifadesi daha da kasvetli bir hal alır.

"ACL. Yırtık olduğunu düşünmüyorlar. En kötü ihtimalle burkulma olabilir ama yine de bir süre sahalardan uzak kalacağım. Umarım iki hafta. En fazla altı hafta."

Çifte bok. Blake'i kaybetmek, birkaç haftalığına bile olsa, takım için büyük bir darbe olur. O en iyi forvetlerimizden biri. "Üzgünüm dostum," diyorum sessizce.

Blake o umursamaz sırtışını göstermekte gecikmedi, her ne kadar ikimiz de maç kaçırma ihtimalinin onu üzdüğünü bilsek de. "Bu kadar üzgün görünme Wesley. Hiçbir şey beni uzun süre üzemez, değil mi? Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Olsan iyi olur. Playofflara kalırsak sana ihtiyacımız olacak." Toronto yıllardır ilk kez playoff yarışında. Bunda benim de olduğunu düşünmek istiyorum -son altı maçta en az bir gol attım- ama kendimi fazla beğenmemeye çalışıyorum. Hokey bir takım sporudur. "Takım "da "ben" yoktur, değil mi?

"Playofflara kaldığımızda," diye düzeltiyor. "Kötümser pislik."

"Playofflara kaldığımızda," diye yineliyorum, bu da bana başka bir ondan geniş bir gülümseme. "Dizine dikkat et, beni duyuyor musun? Doktorların söylediğinden daha erken buza dönmek için kendini zorlama. Sen hazır olana kadar kaleyi biz koruyabiliriz-"

"Wesley." Kapıdaki erkek sesi kesiyor ve kapı aralığında duran yardımcı koçlarımızdan birini görmek için dönüyorum.

"Evet, Koç?"

"Ana santralden size bir çağrı geldi." Kapının yanına monte edilmiş beyaz telefonu işaret ediyor. "Beklemedeler. İkinci hat. Kulağa önemli geliyor."

Başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor.

Neden bilmiyorum ama karnım kaskatı kesiliyor. Süper sezgisel bir adam olduğumu iddia etmiyorum. İnsanların ne düşündüğünü sezmek, herhangi bir durumda içgüdüsel olarak ne yapacağını bilmek Jamie'nin uzmanlık alanı.

Ama şu anda, önsezi omurgamdan yukarı tırmanıyor ve nedense telefona doğru yürürken bacaklarım yeni yürümeye başlayan bir çocuğunki gibi sallanıyor.

Ahizeyi kulağıma götürüyorum ve titreyen bir parmakla İkinci Hat düğmesine basıyorum. "Alo?"

"Ryan Wesley ile mi görüşüyorum?" diye bağıyor yabancı bir ses. "Evet. Kimsiniz?"

Hafif bir duraklama oldu. "Kahretsin, bu gerçekten Ryan Wesley mi? Toronto merkezi mi?"

"Az önce öyle dedim, değil mi?" Ses tonumdaki keskin ısırığa engel olamıyorum. "Şu anda kiminle konuşuyorum?"

"David Danton. U17 Wildcats'in yardımcı antrenörü. Jamie Canning ile çalışıyorum."

Kendimi öne doğru eğilmiş, bir avucumu duvara dayamış buluyorum. Jamie'nin en sevmediği iş arkadaşı neden beni arıyor? Kalp atışlarım hızlandı.

"Canning yaklaşık bir saat önce bayıldı," diyor Danton ve ciğerlerimdeki tüm oksijen titreyerek dışarı çıkıyor. "Olay olduğunda seni aramaya çalıştık ama beklemedeydim. Ambulans geldiğinde de telefonu ."

Bir saat önce mi? *Ambulans* mı? Dehşet boğazımı sıkıyor, midemi dolduran ve beni tertemiz beyaz zemine fırlatmaya son derece yaklaştıran bir korku dalgasıyla birlikte.

"Nerede o?" Talep ediyorum. "O iyi mi?"

Arkamdan bir hışırtı sesi duyuyorum. Blake yanımda belirdiğinde neredeyse bir metre havaya sıçırıyorum. Endişesi sert yüz hatlarına kazınmış, ama ona fazla dikkat edemeyecek kadar korkuyorum.

"Az önce St. Sebastian'a vardık. Acil servis doktorları şu anda onunla birlikte.

Aldığımız son bilgilere göre hâlâ tepki vermiyor."

Tepkisiz mi?

Ahize aniden gevşeyen parmaklarımdan düşüyor. Kordonundan sarkıyor, bir sarkaç gibi sallanıyor ve her telaşlı sallanışında duvara çarpıyor. Büyük bir elin o el setini kavradığını hayal meyal fark ediyorum. Hırçın bir ses telefonla konuşuyor. Sesin ne dediğini bilmiyorum. Tek duyabildiğim nabzımın kulaklarımdaki vahşi vuruşu.

Jamie tepkisiz. Tepkisiz. Bu da ne demek oluyor? Neden tepkisiz?

Boğazımdan acı dolu bir ses yırtılıyor. Kapıdan dışarı fırlıyorum, görüşüm bulanık, panik dolu bir bulanıklıktan başka bir şey değil. Nereye gittiğimi bile bilmiyorum. En yakın çıkışı bulmak için tökezleyerek ilerliyorum.

Hastaneye gitmem gerek. Lanet olsun, ama St. Sebastian'ın nerede olduğunu bile bilmiyorum. Sanırım şu anda GPS uygulamama girmeye çalışsam telefonumu kırarım. Ellerim de pek iyi değil, karıncalanıyor, titriyor ve kapıyı her açmaya çalıştığımda kapı kolunu ısıkalıyorlar.

"Wesley." Ses tizdi. Uzaklardan.

Kolu tekrar itiyorum ve kapı sonunda açılıyor. "*Ryan*."

İlk adımın kullanılması beni bir kalkan gibi saran dehşet sisini delip geçiyor Babam beni ilk adımla çağırır ve ben çocukken bu iki emredici heceyi duyduğumda her zaman hazır ola geçmeye şartlanmışım. Kafamı kaldırıyorum ve Blake'in bana doğru koştuğunu görüyorum. Şu anki halimle bile, bana doğru koşmaması gerektiğini biliyorum. çalışıyor olacak.

"Dizin," diye başarıyorum.

kayarak durdu. "Dizim iyi. Şimdilik beni buzdan uzak tutuyor, evet, ama kafa kafaya çarpışmada ölmene neden olacak kadar kötü değil."

Göz kırpiyorum. Şu anda ne söylediğini gerçekten bilmiyorum.

"Seni hastaneye götürüyorum," diye açıklıyor.

Zayıfça itiraz ediyorum. "Hayır-"

"Araba kullanmak için sol bacağıma ihtiyacım yok zaten." Ses tonu hiç tartışmaya yer bırakmıyor. "Ve şu anda araba kullanacak durumda değilsin."

Sanırım haklı olabilir. Bırakın motorlu taşıt kullanmayı, lanet olası bir *kapıyı* bile açacak durumda değilim. Aklımın bir köşesinde alarm zili çalıyor. Blake'in benimle hastaneye gelmesine izin veremem. Beni Jamie ile görecektir. Bilecek.

Ama... *Jamie*, lanet . Jamie'ye ulaşmalıyım ve şu anda Blake, yolda birkaç yayayı ezmeden hastaneye ulaşmam için en iyi şansım.

Koluma kocaman bir el vurup beni kapıdan uzaklaştırırken itiraz etmiyorum. Gitmem gereken otoparkın tam zıt ucundaki kargo alanına açılan acil durum çıkışından çıkmak üzere olduğumu fark ediyorum.

Blake beni koridora yönlendiriyor. Asansörle yeraltı katına inerken ikimiz de konuşmuyoruz. Cipimi almak yerine, Blake beni siyah bir Hummer'ın yolcu koltuğuna itti. Direksiyona geçti ve hızlıca yeraltından çıktı.

"Telefondaki adam J-Bomb'un yüksek ateş ve karın ağrısıyla getirildiğini söyledi," diye açıklıyor Blake sakin bir sesle. "Acil servise vardıklarında bayılmış. Henüz kendine gelmedi."

Boğazım yanıyor. Onun moral konuşmasından anladığı bu mu? Şimdi kendimden geçmeye hazırım, çünkü Jamie'nin -bilinçsiz, hasta, yalnız- düşüncesi tüm dünyanın kenarlarını bulanıklaştırıyor. Ön camın ötesindeki yolu bile göremiyorum. Her şey karanlık, bulanık ve kaybolup gidiyor.

"Wesley," diyor Blake sertçe.

Başımı tekrar kaldırıyorum.

"Nefes al," diye emrediyor.

Yavaşça nefes alıyorum ama havada hiç oksijen olmadığından eminim. İçime çektiğim tek şey daha fazla korku. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama Blake ve devasa Hummer'ı sanki yolda başka araba yokmuş gibi şehir trafiğinde hızla ilerliyor. Bu canavar arabaya bindiğimizde, navigasyon ekranında gideceğimiz yerin yirmi beş dakika uzaklıkta olduğu yazıyordu. Oraya on altı dakikada vardık.

Acil servisin otomatik kapısından içeri girdiğimiz anda yine panik içindeyim. Büyük bekleme odası tıklım tıklım dolu. Hemşire istasyonuna doğru koşup iki elimi tezgâha koyarken yüzler gözümün önünden vızıldayarak geçiyor.

"Jamie Canning!"

Bağırışım kızıl saçlı hemşireyi ürkütüyor, kalın gözlük camlarının arkasından bana bakıyor. "Pardon?"

"Jamie Canning!" Başka bir cümle kuramıyorum. Sadece o dört, dehşet dolu hece üçüncü kez gürlüyor. "*Jamie Canning.*"

Blake sakin bir sesle konuşur. "Jamie Canning adında bir hastayı görmek için buradayız. Yaklaşık bir saat önce mi yatırıldı?"

"Bir saniye efendim. Bir bakayım." Kırmızı cilalı parmağı-Tırnakları bilgisayar klavyesinin üzerinde uçuşuyor. Yeşil gözleri ekranı inceliyor, sonra başını tekrar kaldırıyor ve yüz ifadesi kalbimin daha hızlı atmasına neden olacak kadar acımasız. Gerçi bir süre önce atmayı bıraktığından oldukça eminim.

"Karantinaya alındı," diyor bize.

Etrafım tekrar sallanmaya başladı. Ya da belki bacaklarım. Nasıl dik durduğumu bile bilmiyorum. Blake, fark ettim. Beni ceketimin arkasından tutuyor.

"Karantina mı?" .

"Grip belirtileri," diye açıklıyor hemşire. "DSKH-DL'nin hastanemize ulaşma ihtimali çok düşük-"

"DSK...ne?" Ben .

"Koyun gribi," diye açıklıyor ve Blake'in yüz ifadesi dönüşüyor. "Dediğim gibi, pek olası değil ama her türlü önlemi alıyoruz. Siz Bay Canning'in ailesi misiniz?"

"Evet," diyorum tereddüt etmeden. Çünkü öyleyim. Kaşları kalkıyor. "Sen onun...?"

Kahretsin. Yalan söyleyip onun kardeşi söyleyemem, çünkü kimse bana inanmaz. Ve bu insanlarla dolu odada onun erkek arkadaşı olduğumu söylesem bile, yine de bir faydası olmaz. Jamie ve ben evli değilsek, umursamayacaklar. Onun yerine "Toronto'da sahip olduğu tek kişi benim," diyorum. "Birlikte yaşıyoruz."

"Anlıyorum," diyor sabırlı bir sesle. "İzin verin size nasıl Karantina işe yarıyor. Hasta laboratuvar sonuçlarını beklerken, karantina protokolümüze uymaları koşuluyla aile üyeleri ya da tayin ettikleri kişiler onu görebilir. Diğer hasta ve ziyaretçilerin risk altında olmadığına karar verene kadar yapabileceğimiz tek şey bu."

"Ama..."

"Sıradaki!"

Aynen böyle beni *kovdu*. Bir an için masanın önünde kıpırdamadan öylece . Bu ne cüret?

İki büyük el üst kollarımı kavırıyor ve beni yoldan çekiyorlar. ", Wesley. Yeniden toplanmalıyız." Blake beni çevirdi ve beni bir duvara park ediyor. Pençeleri omuzlarıma iniyor. "Jamie'nin ailesi nerede? Onları aramalısın."

Kahretsin, biliyorum. Telefonumu cebimden çıkardım.

Ama Blake onu elimden çekip aldı. "Onları korkutma, tamam mı? Sizin korkmuş olmanız onların da korkması gerektiği anlamına gelmez."

"Tamam. Tamam." Telefonu bana geri veriyor ve ben de rehber listemin Can- ning bölümünü açıyorum. Ancak Jamie'nin annesinin çömlek atölyesi için numara seçmek kolay bir karar. *Be Sakin* ol, zil sesini dinlerken kendime emrediyorum. *Panik yok.* "Canning Ceramics, ben Cindy."

Sakin ve derli toplu olma isteğime rağmen, sesindeki sıcak güç içimde var olduğunu bilmediğim bir düğmeyi çeviriyor. "Anne?" Mırıldanıyorum. Tamam, ona hiç öyle demedim. Bir kere bile. Şimdi neden öyle dediğimi bilmiyorum.

"Ryan, tatlım, sorun nedir?"

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi çalışıyorum. "Küçük bir var," diyorum dikkatlice. Ama onu kandırmam mümkün değil, çünkü sesim titriyor. "Jamie grip semptomları nedeniyle hastaneye yatırıldı. Dün gece başı ağrıyordu ve bugün de iş yerinde bayıldı. Şu ana kadar bildiklerim bunlar."

"Tamam, Ryan, nefes al." Neden insanlar bunu söyleyip duruyor? Cindy söylediği yapıyorum. "Ve şimdi, 'Her yoluna girecek' de. Arka arkaya üç kez söyle."

"Ama..."

"Benim altı çocuğum var Ryan. Bu akıl sağlığını korumak için önemli bir adım. Söyle. Hemen şimdi. Seni duymama izin ver."

"Her şey girecek," diye . "İki tane daha."

"Her şey girecek. Her şey girecek." "Aferin oğlum. Şimdi bana nerede olduğunu söyle."

Ona masanın arkasındaki hemşirenin bana söylediklerini özetliyorum.

"Yani Jamie'yi görmek için iznime ihtiyacın var. "Jamie'yi görmek için

bunu sağlayacak doğru kişi mi?"

"Uh..." *Kahretsin.*

Biri yüzüme bir kağıt parçası yapıştırdı. Bu Blake ve bana üzerinde Hasta Kayıt ve İzinleri yazan bir kart ile bir telefon numarası uzatıyor.

"Teşekkür ," diyorum yüzüne doğru. Sonra Cindy'ye numarayı veriyorum.

"Tamam, tatlım," diyor. "Onları hemen arayacağım. Onu görmeye gittikten sonra beni ararsın, tamam mı? Cep telefonumu kullan çünkü torunumu almaya gitmem gerekiyor. Tammy yarın sezaryen olacak."

"Vay canına. Tamam. Yapacağım. Söz veriyorum."

"Biliyorum, tatlım. Dayan biraz. İkinizi de çok seviyorum." Şimdi boğazımda kocaman bir yumru var. "Ben de seni seviyorum.

Bye."

Telefon görüşmemizi sonlandırıyoruz ve hastane bekleme odası . Gürültülü ve insanlarla dolu, bazıları Blake ve bana bakıyor. Genç bir kız arkadaşını dürtüyor ve bizi işaret ediyor.

Şu anda biri benden imza isterse muhtemelen patlarım.

Blake iri bedenini hareket ettirerek bekleme odasıyla benim arama girecek şekilde pozisyon alıyor. "On dakika verelim," diyor. "J-Bomb'un annesi her kimse ona ulaşmalı, sonra da belki senin

isminiz kayıtlarda görünecek. Şuradaki hemşire Nazi sizi içeri almak zorunda kalacak."

"Doğru," diyorum. Başım hâlâ dönüyor. Jamie garip bir grip falan olamaz. Nereden kapmış olabilir ki? Öte yandan, o zaman neden bu kadar hasta? Panik içindeyken, bu benim için bir sorunmuş gibi geliyor. çözebilmeliyim. Hayatım boyunca hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Blake aklımdan geçenleri okuyarak, "İyileşecek," diyor. "Sağlıklı bir adam mı? Birkaç gün içinde buna gülüyor olacaksın."

Ama kafamda sürekli *baygın* ve *tepkisiz* kelimelerini duyuyorum. Ya teşhis edilmemiş bir kalp rahatsızlığı varsa-

Tion? Üniversitedeki ikinci yılımda sınıf arkadaşlarımdan biri okul içi basketbol oynarken öldü. Spor salonunda yere yığıldı. Hakem ona kalp masajı yaptı ama o ölmüştü.

Hay sikeyim. Bunu düşünemem. "Her şey girecek," diye tekrarlıyorum, tıpkı Cindy'nin bana söylediği gibi.

"Hey." Blake omzumu sıktı. "Tabii ki öyle. Bu kahve fincanını Canning'in annesi mi yaptı?"

"Ne?" Kafam kıyametle dolu ve Blake kahve fincanlarını mı konuşmak istiyor?

"Bulaşıkları senin pedinde yıkadım. Kupanın altında yazılar var."

Oh. Hay . O kupa *Jamie'nin seni sevdiğini* söylüyor, *biz de öyle. Canning klanına hoş geldin.* Ve Blake'in gözlerine baktığımda, aylardır endişelendiğim şeyi gördüm.

O biliyor.

"Blake," diye başladım. Ona palavra atmam söz konusu değil, bu yüzden değerlendirmeye devam ediyorum. "Bu konuşmayı yapmak için iyi bir zaman değil."

"Sen diyorsun." Blake'in sesi daha önce hiç duymadığım bir yere gidiyor. Aslında biraz kızgın ve ben bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. "Altmış saniye sonra bir grup

Acil servisteki hokey oyuncularına yaklaşmanın o kadar da kaba olmadığına karar verecek taraftarlar. Ve neden burada olduğumuzu soracaklar. Onlara ne söylemeniz gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Ama ben senin arkadaşınım ve arkadaşlarına karşı dürüst olmalısın."

Bu muhtemelen doğru, ama sırrımla ilgili çok şey var. Blake tanıdığım en büyük boşboğaza sahip ve içinde bulunduğum durumu gerçekten takdir edebileceğinden emin değilim.

Bakışıyoruz ve ben kazanıyorum. Çünkü çenemi kapatmak gerçekten iyi olduğum bir şey haline geldi.

İç çeker ve başka tarafa bakar. "Peki. olsun. Ama hayatının geri kalanında saklanmaya kararlıysan, en azından ceketini çıkar dostum. O şey bir işaret feneri gibi."

Haklı olduğu için yapıyorum, takım ceketimi omuzlarımdan kolumun altına sokuyorum.

"Ryan Wesley?" diye dahili telefon. "Bay Canning için burada bir Ryan Wesley var mı?"

Tanrıya şükür. Döndüm ve masaya geri döndüm. Yeşil gözlü hemşire orada bekleyen önlüklü bir adamı işaret ediyor. "Onunla git."

"Ben Doktor Rigel, bulaşıcı hastalıklar." Tokalaşmak için elini uzatıyor.

Bulaşıcı hastalıklar üzerine çalışan biriyle el sıkışmak bana biraz kabataslak geliyor ama yine de yapıyorum.

Blake de hemen arkamda. "Bize ne anlatabilirsin?" diye soruyor gür sesiyle.

Bizi bir koridora götürüyor, giderken konuşuyoruz. "Bay Canning'in durumu stabil," diyor ve ben rahatlamaktan neredeyse eriyorum. "Buraya dehidrate ve yüksek ateşle geldi. Sıvı ve griple savaştan bir antiviral alıyor, ancak on iki gün daha laboratuvar testleri sonuçlanmayacak. saat kadar. Medyanın koyun gribi dediği şeyi elemek zorundayız."

Blake öyle bir titrer ki muhtemelen Richter Ölçeği'yle ölçebilirler. "Dostum. J-Bomb'un sahip olduğu şey bu olamaz. Buna inanmayı reddediyorum."

"Şey..." Doktor asansör için zili çalıyor ve hepimiz durup asansörü bekliyoruz. "Muhtemelen haklısınız. Ama bu durumda sorumsuzca davranmış oluruz.

bir sağlık sorununun ortasında iken bunu hafife alamayız. İş arkadaşları da işi gereği Kanada'yı dolaştığını söylediler, bu yüzden emin olmamız gerekiyor."

Korkum geri geliyor. "Bu iklime alışık değil," diye geveliyorum. "O hep Batı Yakası'nda yaşadı."

Blake bana konuşmayı kesmemi öneren sivri bir bakış atıyor.

Asansöre bindik. "Dün gece iyi maç çıkardık," diyor doktor sessizliğin içinde.

"Teşekkürler," diyor Blake. "Adamım Wesley'nin Canning'i görmesine izin vereceksin, değil mi? İzin verirsen senin için birkaç loca koltuğu var."

Doktorun yüzü sevinçten umutsuzluğa ve ardından kızgınlığa kadar birçok farklı duyguyu art arda yaşıyor. "Hokey biletleri için asla tıbbi protokol kararı vermem."

"Tabii ki hayır," diyor Blake hemen. "Demek istediğim, J-Bomb'un ne zaman ziyaretçi kabul edebileceğini bize söyleyecek kişi siz olursanız çok minnettar oluruz."

Dr. Rigel yavaşça başını sallar. "Bay Wesley koruyucu giysilerini giydikten sonra hastayı görebilir."

", " diye hemen kabul ediyorum.

Asansörün kapıları açılıyor ve iniyoruz. Duvardaki bir tabelada şöyle yazıyor: Tecrit Ünitesi. Doktor bizi psikolojik gerilim filmlerinden fırlamış bir odaya götürüyor. Birden fazla tarafı var, her tarafı cam duvar. bir hastanın odasına. Bu odalardan birkaçının perdeleri çekilidir. Ancak birkaçı açık ve içerideki insanlar bir insanın görünmesi gerekenden daha hasta görünüyor.

Ve sonra onu fark ettim.

Jamie bir yatakta sırtüstü yatıyor, muhteşem yüzünün yarısı bir hastane maskesiyle kapalı, ama yine de onu bir bakışta tanıyorum. Kahverengi Gözleri kapalı ve çok hareketsiz.

Gördüklerim karşısında boğazım düğümleniyor ve tek yapabildiğim bakmak oluyor.

Orada ne kadar durup baktığımı bilmiyorum. Birkaç saniye mi? Bir dakika mı? Blake omuzlarımı arkadan kavradı ve sıktı. Sertçe. İşte o zaman nefes almayı hatırlıyorum, büyük bir hava üfleyerek içime çekiyorum.

Beni nazikçe sallıyor. "Gevşek kal, Wesley. ." "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

Blake başını sallar. " yok. Buraya kadar ama birkaç saat içinde seni arayacağım, tamam mı? Ya da bana ihtiyacın olursa mesaj at. Her iki durumda da, seni sonra alırım. Arabanı pistte bıraktık."

Kahretsin, yaptık. Şu nerede olduğumdan bile emin değilim. "Teşekkür ederim," diyorum bakışlarına karşılık vererek. "Gerçekten, ben..."

Elinin tersiyle itti. "Gerek yok. Sonra konuşuruz."

Blake arkasını döner ve asansörlere doğru gözden kaybolur.

Doktor, "Bu Bay Wesley," dedi. "Hemşireler giysilerinizi giymenize yardım edecek."

On dakika sonra tek kullanımlık uzun önlük, eldivenler, baş örtüsü, gözlükler, tek kullanımlık terlikler ve yüz maskesi giyiyorum. Bu çok saçma.

"Bu odaların iki kapısı var," diye açıklıyor minyon yapılı Asyalı bir kadın - isim etiketinde Janet Li, R.N.-. "Bu girin..." İşaret ediyor

camlı odanın dışındaki bir kapıya baktı. "Ve uzaktaki kapıdan çıkarsınız. Tüm teçhizat hastanın odasının hemen dışındaki odada kalıyor. Ne yapacağınızı bilmenize yardımcı olacak bir sürü tabela var. Tamam mı?"

"," diyorum. Sadece oraya girmem gerekiyor. Tabelayı boş ver.

"Şu anda içeri yalnız gireceksiniz, ancak bir şeye ihtiyacınız olursa veya hastanın bir şeye ihtiyacı olursa duvardaki interkom düğmesini kullanın, biri size hemen yardımcı olacaktır."

"Teşekkür ."

Jamie'nin odasının kapısını benim için açtığında, içeri daldım. Onun arkasında kilitli olmayan ikinci bir kapı var.

O zaman sadece o ve ben varız. Sonunda. Elini tuttum ve sıktım. Dokunulamayacak kadar sıcak olması beni şaşırttı. Ateş konusunda şaka yapmıyorlardı. "Bebeğim," diye boğuldum. "Ben buradayım."

Hâlâ öyle.

Ben de gevezelik etmeye başladım, çünkü benim olduğumu bilmesini istiyordum. Ona bugün başıma gelen her şeyi anlattım. *Her şeyi*. Blake'in nasıl yaralandığını ve onu bulmaya nasıl gittiğimi. O korkunç telefonu nasıl aldığımı. "I

Çok korkmuştum," diyorum ona, Jamie'nin alnı uykunun etkisiyle mükemmel bir şekilde düzelmiş olsa da.

Aramızdaki maskeler iğrenç. Sadece o şeyi yırtmak istiyorum. Kapalı.

Sonunda hikayem eriyor. Kıçımı park ediyorum yatağa yatırdım, sorun olmayacağını umarak elini kucağıma çektim ve aptal eldivenli elimle okşadım.

Kirpikleri titriyor.

"Konserve," diye fısıldadım, elini sıkarak. "Hey. Hadi bebeğim."

Solgun göz kapakları aralanıyor ve gözlerini görebildiğimde nihayet her şeyin yoluna gireceğine inanıyorum. Gözleri açılıyor ama sonra kaşları çatılıyor.

Kahretsin, korkmuş. Bir ucube ya da en azından bir yabancı gibi görünüyor olmalıyım. "Benim," diyorum yüksek sesle. "Hey, baksana." Boşta kalan elimle gözlükleri ve sonra da - çıkar şunu- yüz maskesini çıkarıyorum.

Yüzü rahatlıyor ve saatler sonra ilk kez gülümsüyorum. Belki de hiç.

"Bay Wesley! Ne yapıyorsun?" Başımı çevirdiğimde Hemşire camın hemen diğer tarafında, bir eli kalçasında, yüzünde kızgın bir ifade var. Kulağına bir telefon tutuyor ve

Duvardaki hoparlörlerden bir ses yükseliyor. "Koruyucu teçhizatı çıkaramazsınız!"

Yine de yapabilirim. Beni alt edemez. Onunla kavga edebilirim. Bu yüzden saç örtüsünü de çıkardım. Sonra yataktan kalkıp Jamie'nin başının üzerinde duruyorum. Geniş ve güven dolu gözlerle beni izliyor.

"Bay Wesley!" diye bağıyor. "Kesin şunu."

"Anlamıyorsun," diyorum, ona değil Jamie'ye bakarak. Önemli olan tek kişi o. "Eğer o koyun gribine yakalandıysa, ben zaten maruz kalmış durumdayım. Aynı *yatağı* paylaşıyoruz."

Sonra ona doğru eğilip alnından öpüyorum. Bu korku odasında olsak bile hâlâ *onun* gibi kokuyor. Ve bu beni . "Seni seviyorum bebeğim," diye fısıldıyorum kulağına. "Hiçbir şey için endişelenme." Jamie'nin gözleri kapanıyor. Ama onu bir kez daha öpüyorum, bu sefer dudaklarından. Hâlâ burada olduğumu bilsin diye.

Tekrar pencereye baktığımda hemşire gitmişti. Şimdilik.

BÖLÜM 15

Jamie'nin odasına girdikten altı saat sonra fotoğraf internete düştü.

Önce TMZ sızdırıyor -bu nasıl oluyor da herkesten önce haber yapıyorlar?

haber yapacak daha iyi şeyler olmalı. Önde gelen iki gazete bu fotoğrafa ana sayfalarında yer veriyor ve fotoğrafın küçük resmi sayfada bir *teröristin* yakalanmasıyla ilgili bir haberden daha üst sıralarda yer alıyor.

Sanırım beni, Ryan Wesley'i, başka bir adamın dudaklarını öperken görmek ulusal bir acil durum. Ve şu anda, bu yangını söndürmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Karantinada olduğumu da söylemiş miydim?

Evet, koruyucu giysilerimi çıkardığım anda kendi hapis cezasını imzalamış oldum. Dr. Rigel, yanında kızgın bir hemşire olduğu halde, kuartan- tine takım elbisesi içinde odaya girdi. Kendimi tehlikeli olabilecek bir grip türüne maruz bırakmış olabileceğimden, şu tarihe kadar izolasyon ünitesinden çıkamayacağımı bildirdi Jamie'nin test sonuçları . Sonra sinirli hemşiresi benden biraz kan aldı ve onu da test için gönderdi.

Hiç pişmanlığım var mı? Hiç yok. Jamie'nin yanından ayrılmayı planlamıyordum zaten. En azından bu şekilde, ziyaret saati bittiğinde kimse beni dışarı atamaz. Ve şimdi bazı pislikler bizi dışarıda bıraktı İznimiz olmadan, dünyanın geri kalanından saklanmak için bir bahaneye sahip olmanın güzel olduğunu inkar edemem.

Fotoğrafi kimin çektiğini bilmiyorum ama bizden çaldıkları bu mahrem anla altın vuruşu yapmışlardı. Ben, Jamie'nin başucunda oturmuş, dudaklarımı onunkilere bastırıyordum. Bilinci yerine geldikten hemen sonraydı ve bana bakan o güzel kahverengi gözleri görünce sevinçten ve rahatlamaadan o kadar kendimden geçmişim ki, perdeleri açık cam bir kutunun içinde olduğumuzu unutmuştum.

Ondan sonra ben elini tutarken bir saat daha uyudu. Belki aptalca gelebilir ama hayatımda hiç kimse için bu kadar yararlı olduğumu hissetmemiştim.

Eğer kafası karışmış bir şekilde uyanırsa, yalnız olmadığını bilmesini istedim. İçinde

Şu anda hayatımda dönen onca pisliğe rağmen, haftalardır hissetmediğim sakın hissediyordum. Çünkü bir kez olsun doğru şeyi yaptığımı biliyordum.

Tam da yapılması gereken zamanda.

Gerçekten uyandığında ise kafası karışmıştı. "Neredeyiz?" dedi, beni şaşırtarak.

"Hastanede, bebeğim. Hastasın. Muhtemelen grip olmuşsundur ama test sonuçları geldikten sonra bize söyleyecekler."

"Tamam," dedi elimi sıkarak. Ama daha da tedirgin oluyordu. Ve ne kadar tuhaf bir şey olduğunu anladığında

Bu hastane odasıydı, benim de maruz kaldığım gerçeğini anlaması uzun sürmedi. Ve şimdi bunun peşini bırakmıyor.

"Maskeni ," diye mırıldanıyor Jamie. "Sen delisin, Wes. Burada olmamalısın."

beri akıl sağlığımı ilk kez sorgulamıyor ve şimdi ben de onun akıl sağlığını sorguluyorum, çünkü başka nerede olabilirdim ki? Camın diğer tarafında durup sevdiğim adamın acı çekmesini mi izleyecektim?

"Bu aptal koyun gribine yakalanacaksın," diye mırıldanıyor.

"Öncelikle, sende koyun gribi olup olmadığını bile bilmiyoruz," diye belirtiyorum. Yatağının yanındaki sandalyede oturuyorum ama ona doğru eğilmiş, eldivensiz elimle yanağını okşuyorum. Cildi hâlâ yanıyor, bu da beni endişelendiriyor. Serum takıllı en az altı saat oldu. Ateşinin düşmesi gerekmez miydi? "Rigel bunun pek olası olmadığını düşünüyor gibiydi, hatırladın mı?

İkincisi, eğer sende varsa, büyük ihtimalle bende de vardır, çünkü geçen gece dilimi boğazına soktum. Üçüncüsü, burada olmalıyım. Şu işkence odasına bir bak bebeğim." Etrafa el sallıyorum. "Burada tek başına acı çekmene asla izin vermem."

Zayıfça gülüyor.

Tanrım. Uyandığı için çok rahatladım. Onu yatakta öylece yatarken ilk görüşüm... Ödümü kopardı.

"Koç Hal sıçacak." İç çekiyor. "Ya yarın sabahki antrenmanı kaçıırırsan? Perşembe akşamı da Tampa'da maçın var. Hastalanmayı göze alamazsın, Wes."

Ona inanamayarak
bakıyorum. Jamie bocalıyor.

"Ne?"

"Sen *hastanedeyken* yarın gerçekten antrenman yapacağımı mı sanıyorsun?"

"O zamana kadar taburcu olabilirim."

"Bu şerefsizlerin aldığı tüm önlemlere rağmen mi? Evet, doğru. Gözlem için seni en az birkaç gün burada tutacaklar." Benim sesi keskinleşir. "Tampa'ya giden o uçakta olmayacağım, umarım bunun farkındasıdır. Ormandan çıktığından emin olana kadar yanından ayrılmayacağım."

"Ben hiç ormana gitmedim," diye itiraz ediyor.

Çenem açıldı. "İş yerinde bayıldın! Üç derece ateşin var! Cildin haşlanmış ıstakoz gibi görünüyor ama yine de yaprak gibi titriyorsun, çok üşümüştün. Kafanı kaldıramayacak kadar güçsüzsün!"

Jamie "Ben iyiyim" diye ısrar edince suratına bir yumruk indiresim geliyor.

Yine de bilmiyorum, çünkü bu hastane yatağında yatan o, yüzden sanırım yetişkin gibi davranması gereken kişi benim.

"İyi değilsin," diyorum sertçe. "Hastasın." Muhtemelen tehlikeli bir koyun zehri türü ya da her ne haltsa, ama gerçekten de ona sahip olabileceğine inanmayı reddediyorum. Teşekkürler Blake'in koyunlarla ilgili endişe verici takıntısı yüzünden en az on altı kişinin bu gripten öldüğünü biliyorum. Ve tek söyleyeceğim, Jamie on yedinci *olmayacak*. Bu adama bir şey olmasına izin vermektense ruhumu şeytana satarım. O benim tüm hayatım.

Yüksek sesli bir bip sesi duyduğumuzda konuşmayı kesiyoruz. Kapının mandalı açılıyor ve hemşire (artık benden resmen nefret ediyor) sertçe odaya giriyor. Tehlikeli madde kıyafetini giymiş ve yüz maskesini takmıştı. Ağzını göremiyorum ama gözlerinden kaşlarını çatıldığı anlaşılıyor.

"Bay Wesley. Lütfen beni takip ," diye emrediyor ve sesindeki mutsuzluk notası beni endişelendiriyor. Aman Tanrım. Jamie'nin sonuçları Geri mi? Koyunun Jamie'ye ulaştığını teyit etmek için benimle özel olarak konuşmak ister mi?

Sandalyeden sendeleyerek kalkarken kalp atışlarım üç katına çıkıyor. Jamie de benim kadar endişeli görünüyor ama ben Hemşire Ölüm'ü ikinci odaya kadar takip ederken itiraz etmiyor. Kapı arkamızdan kapandıktan sonra

Cep telefonu. Bir saat önce beni Canning klanına mesaj atarken yakaladıktan sonra el koyduğu cep telefonum.

Görünüşe göre elektronik eşyalar karantinada yasak. Doğrusu telefonu aldığına sevindim, çünkü fotoğraf yayınlandıktan sonra bir ateş gösterisi gibi parlıyordu. Jamie o hâlâ uyuyordu. Evet, bir saat beri cam kafesimizin dışında bir fırtına koptuğundan haberi yok ve benim de ona söylemeye hiç niyetim yok. En azından şimdilik.

Benim tek önceliğim onun iyileşmesine yardımcı olmak. Eğer ilişkimizin şu anda binlerce, hatta muhtemelen milyonlarca tarafından tartışıldığını ve incelendiğini öğrenirse? Bunun zaten kırılğan olan sistemine ne yapacağını kim bilebilir? Bu riski göze alamam.

"Son bir saattir aşırı sayıda telefon alıyoruz," diyor kesin bir ifadeyle. "Bunların en az iki düzinesi Frank Donovan'dan geldi. Sizinle konuşmak için ısrar ediyor ve meslektaşlarım ve ben bağırılmaktan yorulduk. Bu yüzden sizin için bir istisna yapıyoruz Bay Wesley. Cep telefonunuzu kullanabilirsiniz, ama sadece bu odada ve sadece kısa bir süre. Şimdi lütfen Bay Donovan'ı geri arayın, yoksa bir kiralık katilin maliyetini araştırma dürtüsüne teslim olacağım."

Kıs kıs gülüyorum. Tamam. Belki de Hemşire Ölüm o kadar da kötü değildir.

Frank'in numarasını çekmeden önce onun odadan çıkmasını bekliyorum, ama *gönder* tuşuna basmadan önce tereddüt ediyorum. Lanet olsun bana. Şu anda bunların hiçbirisiyle uğraşmaya hazır değilim. Bir planım vardı, lanet olsun. Çaylak yılımı bitirip dışarı çıkacaktım. Hikâye Frank ve benim tarafımdan kurgulanacaktı. Medyaya *bizim* istediğimiz şekilde sunulacaktı.

Ama açgözlü, meraklı, düşüncesiz bir pislik meseleyi kendi ellerine aldı. Ya da *onun ellerine*, belki? Birden aklıma Hemşire Ölüm geldi. Ya o yaptıysa?

Sonra tekrar, hemşirelerden herhangi biri olabilirdi. Bugün cam. Ya da test sonuçlarını getiren teknisyenler. Üniteye girip çıkan doktorlar. Hasta yakınlarını ziyaret eden aile üyeleri.

Bu fotoğrafı herhangi biri çekmiş olabilir. Parmaklamaya çalışıyorum *ipucunun* saçma bir versiyonunu oynamak gibi. Hemşire Ölüm... İzolasyon Ünitesinde... Kamerayla!

Peki bu noktada gerçekten bir önemi var mı? Olan oldu ve şimdi hasar kontrolü zamanı.

"Ryan, tam zamanında!" Frank'in yıpranmış sesi kulağımda . "Neden cep telefonuna cevap vermiyorsun?"

"Hemşireler elimden aldı," dedim. "Hastanede telefon bulundurmak yasak."

"Tamamen efsane. Çalışmalar, cep telefonlarının tıbbi ekipman üzerindeki etkilerinin minimum düzeyde olduğunu göstermiştir."

Bu gerçekten de şu anda tartışmamız gereken bir konu mu?

"Frank," diyorum, onu gerçek önem taşıyan konulara geri döndürerek.

"Burada ne tür bir tepkiyle karşı karşıyayız?"

"Bunu söylemek için henüz çok erken. Medya kuruluşlarının çoğu gökkuşağı trenine atlıyor-"

Çenemi sıkıyorum.

"-eşcinsel gurur bayraklarını sallıyorlar ve açılma cesaretiniz için sizi övüyorlar."

"Ben çıkmadım," diye mırıldandım. "Bunu benim için başkası yaptı."

"Artık dışarıdasın," diyor umursamaz bir tavırla. "Ve şimdi ihtiyacımız olan

doğru şekilde döndürdüğümüzden emin olmak için. Franchise yeniden Seni hazırladıktan sonra hazırladığım ifadeyi kirala. Bu konuda sizi bilgilendirmek istedim - bir saat içinde yayınlanacak."

Frank bir süre önce bana açıklamanın bir kopyasını göndermişti. Hatırladığım kadarıyla politik olarak doğru bir dil içeriyordu. *Takım olarak oyuncularımızı ve onların hokey sporuna getirdikleri zengin çeşitliliği destekliyoruz ve her zaman da destekledik...* Falan filan. *Ryan Wesley'e takımımızın bir üyesi demekten gurur duyuyoruz.*

Frank alaycı bir sesle, "Akbabalara gece boyunca onu gagalamaları ve kemirmeleri için izin vereceğiz," diyor. "Ve sonra yarın sabah bir basın toplantısı yapacaksınız ve-"

"Ne?" Sözümlü kestim. " olmaz."

"Ryan-"

"Yazılı bir açıklama yapmayı kabul ettim," diye hatırlatıyorum ona. "Medyaya verdiğiniz ifadenin kısa bir devamı. Kameraya çıkmayı kabul etmedim." Bir oda dolusu gazetecinin önünde durma düşüncesi hamalların cinsel hayatım hakkında konuşması ve hiçbir bedenim bana sormaya hakkı olmayan soruları cevaplaması boğazıma safra getiriyor.

Frank, "Bu, eşcinsel sevgilinle öpüşürken çekilmiş fotoğraflarının internette yayınlanmasından önceydi," diye yanıtlıyor. Sesi kızgın ya da iğrenmiş değil, sadece gerçekçi. "İki satırlık bir basın açıklamasından daha fazlasını bekleyeceklerdir Ryan."

"Ne bekledikleri umurumda değil!" Hayal kırıklığı göğsümü tırmalıyor. Telefonumu duvara fırlatmak, paramparça olmasını izlemek ve sonra da iyi bir önlem için onları ezmek istiyorum. İhlal edilmiş hissediyorum. Ve bu sadece omurgamdan aşağı ve yukarı doğru kırbaçlanan öfke oklarını yoğunlaştırıyor. Bu insanların sırf erkeklerle yatmaktan hoşlanıyorum diye üzerime spot ışığı tutmaya hakları yok. Bu onları hiç ilgilendirmez.

"Ryan." Frank duraklar. "Pekâlâ. Açıkçası bu tartışmayı ortağınız hastaneden taburcu olana kadar ertelemeliyiz. Şimdilik, takım adına açıklamayı ben yapacağım. Tepkileri ölçtükten sonra bir sonraki hamlemize karar veririz."

"Tamam."

"Test sonuçlarınız hakkında endişelenmeli miyiz?" Bir an boş bulundum. "Test sonuçlarım mı?"

"Grip," diyor sabırsızlıkla. "Koç ekibi endişeli.

İki gün içinde Tampa ile oynayacaksınız."

Nefes alıyorum. "Perşembe günü buzda olmayacağım Frank. İstersen Koç'u bizzat arayıp haber veririm ama bu pazarlığa açık bir konu değil. Burada ailevi bir acil durumla uğraşıyorum."

"Sözleşmenize göre-"

"Ne yazdığı umurumda değil," diye veriyorum. "O uçuşta olmayacağım." Ona itiraz etme şansı vermedim. "Şimdi gitmem gerekiyor. Hemşireler bana kem gözle bakıyor." Bakmıyorlar ama Frank bunu bilmiyor. "Jamie'nin test sonuçları gelince seni ararım."

Telefonu kapatırken ellerim titriyordu. Buna hazırlıklı değildim. Ne olursa olsun. Jamie'ye dönmek için yanıp tutuşsam da, Cannings'in iletişime geçmeye çalışmış olma ihtimaline karşı kendimi mesajlarımı gözden geçirmeye zorluyorum

Ve , yaptılar. Her biri.

Cindy: Patrick ve benim bir güncellemeye ihtiyacımız var, tatlım (her şeyin yoluna gireceğini, yoluna gireceğini, yoluna gireceğini bilsek bile!)

Neden o hastane pislikleri seni aramama izin vermiyor? Joe:

Kardeşim nasıl?

Jamester nasıl? Brady: J

iyi mi?

Şu anda kendi hastane durumuyla uğraşan Tammy'den bile bir mesaj var: *Test sonuçlarını alır almaz ara. Ana santralden odamı isteyin.*
Dahili numara 3365.

Her birine ayrı ayrı cevap vermek yerine, tüm Canning klanına bir grup mesajı gönderiyorum:

Hâlâ laboratuvar sonuçlarını bekliyorum. J uyanık ve huysuz. Ateşi hala yüksek ama doktorlar düşürmeye çalışıyor. Telefonumu burada kullanmama izin vermiyor. Müsait olduğumda mesaj atarım.

Okunmamış mesajlarımın geri kalanına göz atıyorum, çoğu Blake'ten. Eriksson'dan da bir mesaj var ama tıklamıyorum çünkü ne yazdığını öğrenmekten çok korkuyorum. Takım arkadaşlarımın bu "haber" karşısındaki tepkileriyle yüzleşmeye hazır olduğumdan emin değilim. Daha da aşağı kaydırıyorum ve babamın adını gördüğümde donup kalıyorum. Bu sefer tıklıyorum.

Sen bir aptalsın.

Kalbim acıyla sıkışıyor. O üç kelimenin beni etkilemesine izin verdiğim için kendime kızgınım ama... lanet olsun, acıtıyorlar.

Twitter uygulamam dikkatimi çektiğinde telefonu kapatmak üzereydim. 4622 yeni bildirimim olduğunu söylüyor. Yüce İsa.

Tüm sağduyuma rağmen, hastalıklı merakıma yenik düşüyorum ve Twitter dünyasının bu son gelişme hakkında ne düşündüğünü görmek için uygulamayı açıyorum. Ha. Twitter'da #RyanWesley trend olmuş. Ve fotoğraf yayınlandığından beri on bin yeni takipçim oldu. Bildirim akışıma tıklıyorum ve tweetlerin çoğunun şaşırtıcı derecede olumlu olduğunu keşfediyorum.

@hockeychix96: AMAN TANRIM! Erkek arkadaşın çok seksi! Aferin sana, dostum!

Kyle_Gilliam309: Hepimiz için bir ilham kaynağısın Wesley.

Böyle devam ediyor. OMG'ler, siber sarılmalar ve beşlik çakmalar, eşcinsel toplumu için ne kadar ilham verici olduğumu söyleyen insanlar. Bunların arasına inkâr, iğrenme ve inançsızlık tweetleri de serpiştirilmiş.

@BearsFourEvr: Sikler kızlar içindir, ibne.

@Jenn_sinders: Lütfen eşcinsel olmadığını söyle!

Ve yaklaşık elli tweet uzunluğundaki bir sohbette, iki kadın hayran cinsel yönelimime dair "kanıtı" kapsamlı bir şekilde incelerken kullanıcı adımı etiketlemeye karar veriyorlar. Hatta kendi durumlarını ifade etmek için resmin belirli kısımlarını büyütüp kırıyorlar.

@HeyyythereDelilah: Cidden, bu RW değil. Gözlerine baksana. RW'nin gözleri birbirine o kadar yakın değil.

Gözlerim birbirine yakın mı?

Bu tamamen RW! O seksi ağzı nerede görsem tanırım.

@HeyyythereDelilah: Şeytanın avukatı. Diyelim ki RW. Bu RW'nin *erkek arkadaşı* olduğu anlamına gelmez. Kardeşi de olabilir.

@BustyBritt69: Kim kardeşini AĞZINDAN öper?

@HeyyythereDelilah: Bir kere yapmıştım. Ama sarhoştum. Onu başka biri sandım.

@BustyBritt69: Ewwwww! TMI!

İç çekerek uygulamayı kapattım ve telefonumu kapattım. Hemşire Ölümü

geri istediğini söylemedi, ben de cebime koydum, sonra ana odaya döndüm, Jamie'nin şüpheli bakışları beni karşıladı.

"Bu da şimdi?"

Omuz silktim. "Aileni geri arayabilmem için telefonu kullanmama izin verdi."

"mı?"

"Hayır. Benim gibi onlar da endişelenecek bir şey olmadığını biliyorlar." Sandalyeme yerleşiyorum ve onun eline uzanıyorum. "Sen de Tamam, bebeğim. Test sonuçları negatif çıkacak. Sadece izle." Başını sallıyor ama yüz ifadesi tedirgin. "Emin misin her- Her şey mi?" diye .

Eğiliyorum ve dudaklarımı onun ürkütücü derecede sıcak yanaklarında gezdiriyorum. "Her şey yolunda," diye yalan söylüyorum.

BÖLÜM 16

JAMIE

ATEŞ ÇOK TUHAF. Odada garip bir titreme var ve aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissediyorum.

Burada tam olarak ihtiyacım olan şekilde davranan tek bir şey var, o da Wes. Ne zaman gözlerimi açsam o burada. Onun sağlığı, kariyeri ve diğer tüm lanet olası şeyler hakkında endişelensem de, bunun beni rahatlattığını inkar edemem. Çünkü başıma gelen her şey çok kafa karıştırıcı.

"Buraya nasıl geldim?" Aniden sordum.

Telefonundan başını kaldırıyor. "Ambulans, oldukça eminim. Adamınız Danton beni pistten aradı ama tüm konuşmaları duymadım." Boğazını temizliyor. "Sanırım ambulans hakkında bir şeyler söyledi."

Duvarlar garip bir şekilde parıldarken bunu düşünüyorum. Sonra ne oldu? Kocaman bir boz ayı, dev gövdesini cam pencereye yaslıyor. Telefonu duvardan çekip aldığı anda ona bakıyorum ve bir ses bize doğru gürliyor. "Ahbap! Ne büyük bir belasın sen, J-Bomb!"

Sinapslarım ağır çekimde ateşleniyor, ama Wes'in bana ipucu veriyor. Blake geldi. *Lanet* olsun! Elimi rahatça Wes'in çekmeye çalışıyorum ama o sıkı sıkı tutuyor. "Wes?" Mırıldanıyorum.

"Öyle mi?"

"Kimliğimiz açığa mı çıktı?"

"Şey..."

Blake'in histerisi duvarları titretiyor. "Kimliğin açığa mı çıktı? Bir ayı Katolik mi? Papa ormana mı sığıyor? Saat 10 haberlerinde ikinizin de yüzünü gördüm. Güzel yıllık fotoğrafı, J-Bomb."

Wes sandalyesinden fırladı ve pencereye doğru yürüdü. Boğazına doğru bir kesme hareketi yaptığından oldukça eminim.

"Ne?" Blake omuz silkiyor. "Yarından önce bir televizyon, bir gazete ya da bir telefon , değil mi?"

Nedense bu yeni bilgi kafamı boşaltmama yardımcı oluyor. Eğer haberlere çıkıyorsak, tüm dünya Wese açık büfe gibi ziyafet çekiyor demektir. "Çok üzgünüm," diyorum.

Wes etrafında döner. "Hayır, . Bu senin hatan *değil*. Azıcık bile değil."

Bunun doğru olduğunu biliyorum. Ama bahse girerim bu çok rahatsız edici. Bakmadığımı sandığı zamanlarda gizlice telefonuna bakıyordur.

"Frank ne diyor?"

Wes omuz silkiyor. "O . Endişelenmene gerek yok." Yine de Wes sözleri kadar sakın görünmüyor.

"Burada benimle sıkışıp kaldın. Buna çok kızmış olmalılar. Muhtemelen stadyumun önünde uydu kamyonları vardır."

Blake neşeyle, "Hastanenin önünde uydu kamyonları var," diyor.

İkimiz de ona bakıyoruz. "Ciddi misin?" Wes soruyor.

"Evet! Onları kırmak için bir Red Rover yapmak zorunda kaldım. Sana jim reçellerini getirdim." Bir spor çantası tutuyor. "Kapıcı dairene girmeme izin verdi. Hangi diş fırçasının kimin olduğunu bilmiyordum. her şeyi getirdim."

Yavaşça, kurnazca, Wes ve ben birbirimizin gözlerini yakalamak için dönüyoruz. Aklımızda aynı garip soru var, biliyorum. *Kapıyı açtı mı? Yanlış.*

Blake çenesini ovuşturarak, "Muhtemelen tüm o çekmeceleri açmalıydım," diye devam ediyor. "O oyuncaklardan bazılarını görmeden edemezsin. Ama herkesin kendine göre bir eğlencesi olmalı. Eğlence demişken, sana bizim köşedeki şarküteriden bir İtalyan sandviçi de getirdim. şirret hemşire bayana bu çantayı senin için oraya getirmesini söyleyebilir miyim?"

Wes uzun ve acı dolu bir iç çekti. Hastanede yatan ben olabilirim ama bugün mahremiyeti kesildi. Ve yaradan su fişkırıyor. "Blake, bunu söylemek beni öldürüyor."

"Ne, Wesley oğlum?"

"Bugünkü tüm yardımlarınız için teşekkür ederim." Erkek arkadaşım ensesini ovuşturuyor, sanki en iğrenç komşumuza güzel şeyler söylemek ona acı veriyormuş gibi. "Gerçekten. Daha önce benim için yaptığın her şey için minnettarım."

"Ah," Blake kendi göğsünü tutuyor. "Ne zaman istersen, çaylak. Ve hey- yeni sandalyeye bayıldım. Onlardan bir tane de kendime almam gerekebilir. Oh! Bayan? Yoo-hoo!" Blake hemşireyi fark etti ve şimdi telefonu bırakıp peşinden dörtnala koşuyor.

Wes bana dönüyor ve elini milyonuncu kez alnıma koyuyor. Parmak izleri muhtemelen yüzüme kalıcı olarak yerleşti. "Çıldırıyor musun?" diye sordum.

"Hayır," diye yalan söylüyor.

"Sebepe olduğum için özür dilemiyorum," diye çitliyorum. "Ama başınıza gelen tüm bu saçmalıklar için özür dilerim."

Bir dirseğini yatağıma dayıyor ve yakışıklı yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Bu hep olacaktı. Belki de ağız ameliyatı. İhtiyacınız olduğunu biliyorsunuz, geçici olduğunu biliyorsunuz ama yine de bir süreliğine berbat bir durum."

"Tamam. Doğru."

İkimizin yüksek sesle söylemediği şey, bunun kanıtlanmayacağını umduğumuzdur.

kariyeri için ölümcül. Dün Çaylak Süperstar Ryan Wesley'di. Bu gece Ryan Wesley, ilk eşcinsel NHL oyuncusu.

Kapının sürgüsü tıkırdayarak açılıyor ve hemşire ile doktor tekrar geliyor. Ama ikisi de Blake'in bizim için getirdiği çantayı taşımıyordu.

"Haberler nedir?" Wes ayağa kalkarak sorar.

Doktor, "Bay Canning'i başka bir odaya taşıyacağız," dedi.

İşte o zaman fark ediyorum; o ve hemşire artık ay elbisesi giymiyorlar. "Sonuç negatif çıktı," diye mırıldandım.

"Yeni olmayan bir grip virüsü için pozitif çıktı." "Koyun gripi değil," diye tekrarladı Wes, sesi rahatlamıştı.

"Doğru," diye onayladı doktor. "Eski bir grip."

Konuşmaya devam ediyorlar ama göz kapaklarım yine ağırlaşmaya başlıyor. Wes doktora neden bu kadar hasta olduğumu soruyor ve doktorun veciz sözleri beni daha da uykulu yapıyor, çünkü nedenini gerçekten bilmiyormuş gibi geliyor Dengelendim. "Alışılmadık sunum" ve "alışılmadık iklim" gibi ifadeler kullanıyor.

Her neyse. Şimdi sadece eve gitmek istiyorum.

"Ateşi yüz bire düştü. Bu umut verici," diyor hemşire. Başımda duruyor ve kulağıma bir termometre sokuyor. "Antiviraller etkisini gösterdiğinde kendini yeniden insan gibi hissetmeye başlayacaksın."

Şu anda öyle sersemlemiş hissediyorum ki ona inanmak zor.

Bir sonraki uyanışında başka bir odaya gidiyordum.

Dördüncü kat. Eskisiyle hemen hemen aynı, ancak önce sedye üzerinde koridorlarda utanç verici bir yolculuk yapmam gerekiyor. Aslında beni yeni yatağa

ve yeni bir yatağın üzerine seriyorum.

"Eve gidemez miyim?" Beni yeni yatağıma yatıran kişiye soruyorum.

"Ateşin düşene kadar olmaz tatlım," diyor yeni hemşire. Bertha adında Jamaikalı iri bir kadın ve ondan hemen hoşlanıyorum.

"Muhtemelen yarın."

Ama ben yarın *olduğunu*

sanıyordum. Bu mantıklı mı?

daha uyu.

Bertha hâlâ uğraşırken gözlerimi kapatıyorum. Wes yakınlarda bir yerde belirliyor. Ve şimdilik bilmem gereken tek şey bu.

BÖLÜM 17

Blake'in getirdiği sandviçi mideye indirdikten sonra gecenin geri kalanını Jamie'nin odasında, plastik bir sandalyede oturarak geçiriyorum. On beş dakikalık aralıklarla uyuyorum, başım göğsümde sallanıyor. Bütün gece uyumaktan daha yorucu. Yaşa ve öğren.

Sonra sabah bir irkilmeyele geliyor. Her yerde çok fazla ışık var ve odaklandığında kafasını Jamie'nin odasına sokmuş olan Frank Donovan'a bakıyorum.

Sandalyemden sendeleyerek kalkıyorum ve Jamie'yi uyandırmamak için koridora doğru ilerliyorum.

" kaç?" Kendi kulaklarıma bile tutarsız gelen bir sesle soruyorum.

"Yedi buçuk."

Başımı hızlıca sallayarak kendi yorgunluğumun altından kalkmaya çalışıyorum. "Bugün erken mi çalışıyorsun?" Takım elbisesi ve kravatıyla karşımda duruyor, ayakları parlıyor. Saçları taranmış. Zıtlıklar içinde bir çalışmayız.

Frank kıkırdıyor. "Sabah saat iki buçukta telefonumu kapattım. Saat altıda tekrar açtığımda yüz elli cevapsız arama buldum. Dünyadaki tüm spor haber kanalları seninle konuşmak istiyor."

"olmaları çok kötü," diyorum kararlılıkla.

Frank dudağını çiğniyor. "Bakın, zor bir durumda olduğunuzu biliyorum. Ancak ekibin destekleyici basın açıklamaları yayınlaması yeterli değil. Ofisim seninle ilgili her şeyin olağan olduğunu söylemek için elinden geleni yapıyor. Ancak taraftarların sizi buzda takım arkadaşlarınızla birlikte görmesi gerekiyor. Kamuoyu ancak bu şekilde ciddi olduğumuzdan emin olabilir.

Bu ya da Matt Lauer'in kanepesinde, koçunuzun yanında oturarak röportaj yapmak."

Benden bir kahkaha havlaması kaçıyor. "Hal bunu istemiyor."

"Hal takımın ihtiyacı olan her şeyi . *Sen de* öyle." Bu son kısım uğursuz bir sesle söylenir.

"Ya da ne?" Huysuzca soruyorum. "Beni kovacak mısın? Eşcinsel adamı mı? Bu kötü görünecek."

Frank sabırsızca ayağına vuruyor. "Böyle yapma Ryan. Medyanın saçmalıklarını durdurmak için kıcımlı yırtıyorum. Ben senin tarafındayım. O yüzden bu sabah lanet olası patenlerini giy ve bu işi kolaylaştır."

"Bugün antrenman ne zaman?" Ben soruyorum. Çarklarım dönüyor. "On birde."

Omzumun üzerinden Jamie'ye bakıyorum. Hemşire birkaç saat önce hayati göstergelerini kontrol ettiğinde ateşi doksan dokuz düşmüştü. Sonunda. "Tamam, bugün antrenmanda kayacağım. Ama bu gece Tampa'ya gitmiyorum. Yarın hastaneden çıkmasına izin verirlerse evde yalnız kalamaz. Burada ailemiz yok."

Frank bunu düşünür. "Tamam. Anlaştık. Ama gelip onunla kalması için destek çağırırsan iyi olur. Nashville'de Sıradaki. Çok ciddi bir aile krizi olmadığı sürece takım maçları kaçırmanıza izin vermez."

Ne zaman bunu söylese bir şeylere vurmak istiyorum. Bu korkunç bir aile krizi. En kötüsü.

"...ve taraftarların takımdaki pozisyonunuzun tedavi edici olduğunu görmeleri gerekiyor. Eğer uzak durursanız, sizden kurtulmaya çalışıyormuşuz gibi görünür. Ortaya çıkar ve kayarsan, hikaye daha çabuk unutulur."

Şimdi dans edebileceğim bir melodi . ". Nashville için bir şeyler ayarlarım," dedim , sırf çenesini kapatsın diye. "Bugün saat 11'de orada olacağım."

Çenesini Jamie'nin odasına doğru kaldırıyor. "Şimdi veda et. Ben de Seni eve bırakayım da birkaç saat uyu. Dinç görünmene ihtiyacımız var."

Çok mu saldırgan? Ona bir saniye bakıyorum. Ama lanet , arabam olmadan hastanede kapana kısıldım. "Bekle."

Odaya geri döndüğümde Jamie uyanıktı. "Birkaç saatliğine gitmemin sakıncası var mı?" Kalçasının yanındaki birkaç santimlik boş yatağa oturuyorum. "Bir yerin acıyor mu?"

Sanki boğazı gibi sertçe yutkunuyor. "Git. Her şey yoluna girecek."

"Su ister misin?" Pipetli bardağı bulmak için etrafıma bakıyorum. "Git," diyor daha güçlü bir şekilde. "Sadece..."

"Ne?" İki elimi yatağın üzerine koyup yakışıklı yüzüne bakıyorum.

"Daha sonra gel," diyor gülümseyerek. "Belki eve gitmeme izin verirler."

Eğilip alnından öpüyorum. Sonra yerden çantamı alıyorum ve fikrimi değiştirmeden gidiyorum.

Evde iki saat ölü gibi uyuyorum. Sonra piste gitmeden önce duş alıyorum. Biraz geç kalıyorum ama olmasını seviyorum. Soyunma odasında konuşmak için daha az zamanım oluyor. Takım arkadaşlarımın bugün benim hakkımda söyledikleri saçmalıkları duyamayacak kadar yorgunum.

Bu şu anda düşünemeyeceğim bir şey. Eğer bana ayrı bir soyunma alanı tahsis etmeye çalışmakla meşgullerse bunu bilmek bile istemiyorum.

Soyunma odasına girdiğimde tüm konuşmalar durur.

Her neyse. Sikimde bile değil. Spor çantamı bankın üzerine atıp montumu çıkarıyorum. Bir iğne düşse duyarsınız. Montumu asıyorum ve botlarımı çıkarıyorum.

"Wesley, seni pislik," diyor Eriksson. "Bize söylemeyecek misin?"

"Sana ne söyleyeyim?" Homurdanıyorum. Benim seks hayatım onları hiç ilgilendirmez.

"O nasıl? Aman Tanrım. Televizyon haberlerine göre erkek arkadaşın son ayını yapıyor olabilirmiş."

Parmaklarım parlak yeşil kareli gömleğimin düğmelerinde bocalıyor. "Ne?"

Yedek kalecimiz Tomilson alaycı bir şekilde konuşuyor. "Sanırım Mr. Sensitive'in sormaya çalıştığı şey şu: "Ortağınız iyi mi?"

Çenemi zorlanıyorum. , Tomilson ve ben takıma katıldığımndan beri neredeyse on kelime bile konuşmadık. Tecrübeli ve kemerinin altında iki Stanley Kupası ile sanırım

Medya etkinliklerine katılmama hakkını kazandı, çünkü onu hiçbir basın toplantısında ya da partide görmedim. Blake bana Tüm boş zamanlarını karısı ve çocuklarıyla geçiriyor.

Jamie'den "ortağım" diye bahsettiğini duymak, üstelik sesinde en ufak bir yargılama, tedirginlik ya da iğrenme belirtisi olmadan, göz kapaklarıma bir acı veriyor. Lanet olsun. Soyunma odasında takım arkadaşlarımın önünde ağlamaya başlarsam, kimse bunu unutmama izin vermez.

Boğazımdaki büyük yumruyu temizliyorum. "Durumu daha iyi. Ateşi düştü ve sanırım onu bugün taburcu edecekler." "Grip canına okudu." diye eklerken sesim boğuk çıkıyor. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"En azından o tehlikeli türden değildi," diyor Tomilson. "Koç normal bir grip olduğunu söyledi. Bu da bir şeydir, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Odayı yine sessizlik kaplıyor ve içgüdüsel olarak geriliyor, daha fazla soru bekliyorum. Bu çok... kolay geliyor. Neden özel hayatımla ilgili ayrıntılar için beni sıkıştırmıyorlar ya da neden onlara eşcinsel olduğumu söylemediğimi öğrenmek istemiyorlar?

Mesele şu ki? Üniversitedeki takım arkadaşlarım sonunda cinselliğimi kabullenmişlerdi. O zamanlar ben de bunun çok kolay olduğunu düşünmüştüm ve burada durup şimdiki takımımın beni yargılamasını beklerken ne kadar alaycı bir piç kurusuna dönüştüğümü fark ediyorum. Belki de bu dünyada düşündüğümde daha fazla hoşgörü vardır. Bu mümkün mü? Benim homofobik arkadaşlarım yavaş yavaş evrilen bir kuralın istisnası mı?

Birkaç saniye daha sessizlik olur ve sonra Eriksson tekrar söze . "Gömlek yüzünden, ha?"

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum ve o da üzerimdeki yeşil düğmeli elbiseyi işaret ediyor.

"Biliyordum. Seni gey yaptım," diyor neşeyle.

"Matt," diyor takım arkadaşlarımızdan biri, ama çok geç, diğerleri kıs kıs gülmeye başladı bile, ben de öyle.

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?" Homurdanıyorum. "Bu tişört tam bir bomba nokta com. Hayır, nokta eğitim- çünkü neredeyse aydınlatıcı."

Forsberg homurdanıyor. "Beni kör ediyor, olan bu." Yanıma yaklaştı ve kıcıma bir şaplak attı. "Hazırlan artık. Erkek arkadaşın grip oldu diye koç sana iyi davranmayacaktır. Bir keresinde hanımım hasta olduğu için antrenmana geç kalmıştım ve yaşlı piç Tam teçhizatla yüz sınav çekerim. Ve patenle. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Hanımın mı? Bir kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum-" Ama o hazır bir şekilde kanalın içinde kayboldu, bu da Eriksson'u onun yerine cevap vermek zorunda bıraktı.

"O değil." Eriksson sırtıyor. "Milady onun köpeğinin adı."

Tamam o zaman. Sanırım Forsberg'in Milady adında bir köpeği var. Ki bu da

Her gün birlikte kaydıgım adamları tanımak için ne kadar az çaba sarf ettiğimi bir kez daha hatırlattı.

Boğazımdaki yumru geri geldi. Yutkunuyorum ve hızlıca antrenman için üstümü değıstiriyorum.

Bu sabah sadece bir avuç basın mensubunun piste girmesine izin verildi. Frank ve reklamcı ekibi tarafından özenle seçildiklerine şüphe olmayan hamallar ve gazeteciler. Franchise genellikle me- dia'nın maç günlerinden hemen önceki antrenmanlara erişimine izin vermez, ancak Frank bugün bir istisna yapıyor. İnsanlar beni buzda takım arkadaşlarımla birlikte görmek istiyor, biz de onlara tam olarak bunu veriyoruz.

Beni bir lazer ışını gibi takip eden kameraların acı bir şekilde farkındayım. Yaptığım her hareket belgeleniyor ve fotoğraflanıyor ve görüntülerin altındaki başlıkları neredeyse görebiliyorum.

Koç kolay bir şutu kaçırdığım için beni azarladığında: *Tansiyon Yükseliyor- Hal Harvey ve Ryan Wesley antrenmanda kapışıyor!*

Eriksson ona tatlı bir asist yaptıktan sonra göğsüme vurduğunda: *Matt Eriksson eşcinsel takım arkadaşına destek veriyor! Ya da eğer magazinden bahsediyorsak, sanırım başlık şöyle olurdu: Matt Eriksson ve Ryan Wesley-gay sevgililer??*

Muhabirlerden birine el sallayıp gülümsediğimde (Frank'in sivri bakışından sonra): *Eşcinsel olmaktan gurur duyuyorum! Ryan Wesley medyanın ilgisini kucaklıyor!*

Şu an hayatımdan nefret ediyorum. Gerçekten . Tek kurtarıcı lütuf, sevdiğim adamın artık bir hastane yatağında "tepkisiz" yatmıyor . Jamie iyileşiyor. Onu kaybedeceğimden çok korkuyordum ve iyi olacağını bilmek, bu yan gösteri sırasında tutunduğum umut ışığı.

Koç bizi göndermek için düdüğü çaldıktan sonra, buzdan yeterince hızlı çıkamıyorum. Bu Frank'in bana bir bakış daha atmasına neden oldu ama gidebilirdi.

kendini becer. Ona basınla sohbet etmeyeceğimi söyledim ve bunda ciddi dim.

Soyunma odasında, kıyafetlerimi giydiğim kadar hızlı bir şekilde değiştiriyorum. Koridorda bir hareketlilik duyduğumda midem bulanıyor. Harika. Sanırım Frank bugün medyaya tesislere serbest hakkı veriyor. Ne yazık ki soyunma odasından çıkmanın tek bir yolu var ve o da muhtemelen bir duvarla çevrili olan kapıdan geçiyor. arkasında duran hamallar.

Ben temkinli bir şekilde kapıya doğru ilerlerken Tomilson bana sempatik bir bakış fırlatıyor.

Eriksson, "Sadece gülümseyin ve el sallayın," diyor.

Luko yardımsever bir şekilde "Onlara Kraliçe Elizabeth el salla" der. Ardından İngiliz kraliyet ailesinin her üyesinin mükemmelleştirdiği yavaş, yapmacık el sallama hareketini yapmaya başlıyor ve herkes kahkahalara boğuluyor.

"Az önce bana kraliçe mi dedin?" Şaka yapıyorum.

Luko'nun gülümsemesi yüzünden kayıp gider. "Hayır, hayır! I..."

"Hayır, dostum. Takılıyorum. ederim." Kahretsin. Bu adamlara ne söylemek istediğimi anlamaya fırsatım olmadı. "Kolay kolay . Ve -sadece kayıt için- siz çirkinlerin hiçbirisi benim tipim değil. Belki Eriksson hariç. Ama onun ribaunt yatağı olmak istemiyorum."

Eriksson homurdanıyor ve ben de tam Koç Harvey'nin neredeyse gözlerini yuvalarından fırlatacak açıklamasını duyacakken kapıdan çıkıyorum.

"Eğer queer olmak Ryan Wesley gibi kaymak anlamına geliyorsa, diğer oyuncularımı da bunu denemeleri için cesaretlendirmem gerekecek."

Koridorda sırtmalar ve kıkırdamalar yükseliyor, basın mensupları beni kapıda fark edince bu sırtmalar hemen bağırırlara dönüşüyor.

"Ryan! Açılmaktan korkan eşcinsel sporcular için bir mesajın var mı?"

"NHL'deki ilk açık eşcinsel oyuncu olmak nasıl bir duygu?" "Eşcinsel olduğunu ilk ne zaman anladın?"

"Koç Harvey'in açıklamasına bir yanıtınız var mı?"

Bugün anlamını yitirene kadar "yorum yok" demeye hazırdım, ancak koçumun bana olan desteğini (renkli bir şekilde de olsa) duyduktan sonra, son soruya değinmeden duramıyorum.

"Hal Harvey şimdiye kadar kaydığım en iyi koç," diyorum hırçın bir şekilde. "Umarım gelecek sezonlarda da onu gururlandırmaya devam ederim."

Muhabirler yine soru yağmuruna tutuyor ama ben söylemek istediğim her şeyi söyledim, bu yüzden başımı eğip sürünün arasından geçerek onların hevesli seslerinin sırtımda yankılanmasına izin veriyorum. Otoparkta yığınla gazeteci ve medya minibüsü var ama onları da görmezden geliyorum ve aceleyle cipimin kilidini açıyorum. Renkli camlar için Tanrı'ya şükürler olsun. Kameraların beni ön koltuğa atlarken yakaladığından eminim ama umarım kimse iki elimi yüzümde ovuşturduğumu ve acı dolu bir inilti çıkardığımı görmez.

Bir dakika sonra otoparktan çıkıyorum ve bir arama geldiğinde Bluetooth'um devreye giriyor. Frank'in adı gösterge panelinde yanıp sönüyor.

Direksiyondaki Yoksay düğmesine bastım. Telefon tekrar çaldığında, neredeyse direksiyon simidini çerçevesinden sökecektim. Tanrı aşkına. Bana bir saniye bile huzur veremez mi?

Bekle, bu Frank değil. Cindy Canning'in adını gördüğümde rahatlıyorum ve bu sefer telefonu açmak için zaman kaybetmiyorum.

"Selam tatlım," diye selamlıyor beni, sesindeki sıcaklık arabayı gelen sıcak havadan daha fazla ısıtıyor. "Ben sadece Jamie ile konuştum. Onu bugün serbest bırakmayacaklarını söyledi. Hâlâ antrenmanda olman ihtimaline karşı seni aramak istemedi."

Hayal kırıklığı çöktü. Bugün çıkmasına izin verirler diye umuyordum. Ama en azından bu Frank'in beni Bu gece Tampa'ya gidiyorum. Jamie hastanede olduğu sürece, seyahat edeceğim tek yer onun yatağının yanı olacak.

"Antrenmandan yeni çıktım. Şimdi hastaneye gidiyorum."

"Jamie yarınki maçı kaçıracağını söyledi?" Sesi endişeli geliyor.

"Evet. Ondan sonraki maça da, belki ondan de." Frank'in ve "ailevi acil durum" saçmalığının canı cehenneme. Bu ailevi bir acil durum.

"Ryan-"

"Jamie yüzde yüz iyileşene kadar tek bir uçağa bile adım atmayacağım," diyorum kararlı bir şekilde.

Sesi de aynı derecede sert. "Ryan."

"Anne," diye taklit ediyorum, sesim yumuşamadan önce. "Burada sahip olduğu tek şey benim. Ben yokken onunla kalabilecek başka kimse yok ve en azından tamamen iyileştiğinden emin olana kadar dairede yalnız kalmasına izin vermeyi reddediyorum."

Cindy iç çeker. ". Acele kararlar vermeden önce hastaneden olmasını bekleyelim."

Otoyol rampasına doğru sağı dönüş sinyali yakıyorum. Gardiner'daki trafiğin çok kötü olmayacağı kadar erken bir saat. Jamie'nin annesine "Onu ne zaman eve bırakacaklarına dair daha iyi bir fikrim olduğunda seni ararım," diyorum.

"Teşekkürler, tatlım. Jamie'yi gördüğünde ona yeni bir yeğeni olduğunu söyle. Lilac yaklaşık bir saat önce doğdu, iki kilo, iki ons."

"Vay canına. Tebrikler büyükanne! Ama... Lilac?"

"Tammy'nin vücudunda biraz uyuşturucu vardı."

"Ah. Oh, ve Cindy? Dün söylediklerin için teşekkür ederim." "Ne söyledim ki?" dedi boş boş.

"Bana öğrettiğin mantra," diye hatırlatıyorum ona. "*Her şey yoluna girecek*. Dün gece bunu yaklaşık üç *milyon* kez söyledim ve gerçekten de kendimi daha iyi hissetmemi sağladı."

Arabamın hoparlörlerinden bir kahkaha sesi yükseliyor. " mu? O boku anında uydurdum çünkü ihtiyacın vardı, tatlım."

İsterik bir karşı koyamıyorum. Jamie'nin annesi gerçekten bir *bok mu* dedi? O kadın asla küfretmez. "İşe yaradı. Sanırım beni sinir krizi geçirmekten kurtardın."

"İyi ki yapmışım. Şimdi telefonu kapat ve işine konsantre . Oğlumuza iyi bak, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatıp Cindy ve Canning klanının geri kalanı hayatımın bir parçası olduğu için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Sonra oğlumuzla ilgilenmek için hastaneye gidiyorum.

BÖLÜM 18

JAMIE

HASTANE beni test yapmak için bir gün daha tuttu. O kadar çok kan aldılar ki önlüklü vampirlerle ilgili bir rüya gördüm.

Bu yüzden bir geceyi daha geçirmek zorunda kaldım. Uyumaya çalışırken, her saat başı ateşimi ölçmek için gelip durdular. Ve şimdi hemşireler beni dürtmediğinde bile uyumamı engelleyen kuru, kesik kesik bir öksürüğüm var.

En azından Wes'i bu gece eve, yatağıma gitmeye ikna ettim. Bu akşamki Tampa maçını boşuna kaçırarak, çünkü ben hâlâ buradayım. Bu yataktan çıkmak ve kendi kıyafetlerimi giymek istiyorum.

"Hey yakışıklı!"

Beni görmeye geldiğinde saat sabah on civarıydı, dinlenmiş ve papatya gibi taze görünüyordu. Ben kirli sakallı ve koltuk altı kokan bir adam olsam da, en azından ikimizden biri rahat.

"Sana çikolatalı kruvasan ve duble cappuccino getirdim," diyor ve sandalyeye çökmeden önce şakağına öpüyor. "Ve iyi haber. Güya birkaç saat içinde serbest bırakılacakmışsın."

"Harika," diyorum, ona inanmaya çalışarak. "Teşekkür ." Bana uzattığı kahve bardağını alıp yudumluyorum ama bir saniye sonra midem sıkışıyor. Lanet olsun. Masanın üzerine koydum. Ben kahveyi bile kaldıramıyorsam, sen beni arkaya götürüp vurabilirdi.

Gülümsemesi soluyor. "Sorun nedir? Sizin için ne yapabilirim?"

İnsanların uğruna bir şeyler yaptığı kişi olmaktan çoktan sıkıldım.

"Sadece *duş almak* ve eve gitmek istiyorum."

Hemşire Bertha kapı aralığından dilini şaklatıyor. "Duşu kullanmak için izin istiyorsan ateşini düşürmelisin. Ben büyük bir kadınıam."

ama düşersen seni yakalayacak kadar büyük değil."

"Hâlâ ateşin var mı?" Wes bir elini alnıma koyarak bağıyor.

Onu üzerimden itmeme için kendimi zor tutuyorum. "Düşük not," diye . "Önemli bir şey değil."

"Bir leğen ve bez seni tazeleyebilirim," Bertha. Parlak kırmızı tırnaklarından birini gülümsemesine dokunduruyor. "Ya da önce otuz dakikalık bir mola verebilirim. Sonra gelip temizlenmene yardım ederim."

"Ama sonra eve gideceğim, değil mi?" Yalvarıyorum. Çünkü gerçekten önemli olan tek şey bu. Evde ne istersem yapabilirim.

"Elbette, şekerim. Doktor öğlen viziteye çıkacak ve Seni kiralayacağım. Ama otuz dakika sonra görüşürüz." O gidiyor ve ben inliyorum, bu da öksürmeye başlamama neden oluyor. Yaşasın.

Wes hızla odanın diğer tarafına geçer ve kapıyı kapatır. "Tamam, kalk!" der, ceketini çıkararak. "Duş zamanı."

"Ne?" Tekrar , çünkü midem zaten bu çabadan dolayı ağrıyor olsa da durmak zor.

"Tanrım, Canning." Wes bana on dört yaşımızdan beri yaptığı gibi, omuzlarının üzerinden ukala bir sırıtişla bakıyor.

"Kurallar çiğnenmek içindir. Kapıda kilit yok ama neyse." Arkasını döndüğünde gömleğinin düğmelerini açtığını görüyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Gömleğimi ıslatmak istemiyorum," diyor dövmeleleri dalgalanarak ortaya çıkarken. Gömleğini sandalyeye fırlatıyor ve kot pantolonunun fermuarını açıyor.

Yine de tereddüt ediyorum, ellerim kucağımı örten çarşafın üzerinde. Kelimeler dilimin ucunda: *Bunun için başımız çok derde girecek.*

"Duş almak istiyorsun, değil mi?" Gözleri mizahla parlıyor. "Ilık su şu kötü öksürüğüne iyi gelecektir. En fazla otuz dakikamız var. Ben duşu başlatıyorum."

Sadece bir kez girdiğim küçük banyoda kayboldu. Dün gece lazımlığı çağırmak yerine çişimi yapmak için titreyerek oraya girdim. Şimdi tuvaletin sesini duyabildiğim için bunu tekrar yapmak zorundayım.

İyi o zaman. Şimdiki zaman gibisi yok.

Kendimi yataktan kaldırıp soğuk yer karolarının üzerine bırakıyorum. Üzerimdeki aptal hastane kıyafetinden nefret ediyorum. O şeye bakamıyorum bile.

iğrenmeden.

Kendime not: Bir daha asla hastalanma. Burası en kötüsü. Ve aslında tuvalete giderken sallanıyorum. Ateşim düşük, ama iki gündür pek bir şey yemedim. Tuvalete gittiğimde, duvara tutturulmuş tutunma çubuğunu yaşlı bir kadınmışım gibi kavriyorum.

"Tamam. Su sıcak," diyor Wes neşeli bir sesle. Ama beni dikkatle izlediğini ve yüzünde bir endişe olduğunu biliyorum.

Arkamı dönüp tuvalete nişan alıyorum ve işimi hallediyorum. Wes parçalanmış saygınlığımı korumak için duş musluğuyla oynuyormuş gibi yapıyor. Tuvaletin sifonunu çektikten sonra sefil hastane önlüğümü çözüyor ve bir kancanın üzerine atıyor. Sendeleyerek yanından geçip küçük duş kabinine giriyorum.

"Otursana," diyor kayıtsızca. Bekleyen bir duş bankı var.

Onu görmezden geliyorum ve spreyin altında yürüyorum. *Harika* bir his. Yavaşça etrafımda dönüyorum, sadece tadını çıkarıyorum. Ama lanet olsun, şimdi *başım dönüyor*.

Sıcak bir el kolumun üst kısmını sarıyor. Hoşuma gitse de gitmese de, bekleme koltuğuna sıkıca oturtuluyorum. Dirseklerimi koltuğuma koyuyorum.

dizlerimin üzerine çöküp başımı ellerimin arasına alıyorum. Bu kadar yorgun olmasaydım ağlayabilirdim bile. Ve su bana buradan sadece garip bir açıyla çarpıyor, lanet olsun.

Yanımda bir hışırtı oluyor ve sonra su hareket ediyor. Gözlerimi açtığımda Wes de çıplaktı ve duş kabininin içinde duruyordu. Bir hortuma bağlı olan duş başlığının kancasını çıkarmış. Kendi kendine mırıldanarak, hortumu omuzlarıma yağdırmak için gevşetiyor. "Başını geriye doğru eğ," diyor usulca. Eğdiğimde saçlarımı ıslatıyor.

Su bir an sonra kayboluyor ve Wes'in elleri başımı köpürtüyor. Birlikte yüzlerce kez duş almışsındır, ama asla böyle değil. Ona bu şekilde bağımlı olmaktan nefret ediyorum. Öne doğru eğilip alnımı kalça kemiğine dayıyorum ve iç çekiyorum.

Devam ediyor. Çok sevdiğim güçlü elleriyle enseme, omuzlarımı, kulaklarımın arkasını sıyrıyor. Sonra beni duruluyor, sabunu gözlerimden uzak tutmak için avucuyla alnımı koruyor. Gözlerim yine de hayal kırıklığından yanıyor. Sonra önümde diz çöküyor.

Kafamı kaldırdığımda, ciddi bir çift gri göz tam karşımda, benimkilerle aynı hizada duruyor. "Hey," diyor usulca.

"H-hey," diye kekeliyorum. *Bana aldırmayın, sadece lanet bir çöküş yaşıyorum.*

Başımı iki eliyle kavırıyor ve beni öpüyor. Göz kapaklarımın ben onu içeri çekerken kapanıyor. Dudakları yumuşak ve ıslak. Ağzını gerçekten benimkinin üzerine eğiyor. Sıcak bir dil dudaklarımın kenarını süpürüyor. Sonra bir hastane düşünde öpüşüyoruz, ki bu çok akli başında bir şey. Ama bu seksle ilgili değil. Rahatlatıcı bir öpüşme. Alnıma konan bir avuçtan çok daha fazla hoşuma gidiyor.

Wes geri çekildiğinde, bana gizemli bir gülümseme veriyor. "Bu gece evde olacaksın," diye fısıldıyor. "Bizim yatağımızda."

Zor yutkunararak başımı salladım. Olsam iyi olur. "Kollarını kaldır," diyor.

Bunu yaptığında, koltuk altlarımı yıkıyor, hassas cildimi sabunla kayganlaştırılmış elleriyle sıyrıyor. Avuç içleri karın kaslarımdan aşağıya ve bacaklarımın birleştiği yere doğru yolculuğuna devam ediyor. Dizlerimi ayırıyor ve parmak uçları taşaklarımı sıyrarak iç uyluklarımı yıkıyor.

Elinin orada kalmasına izin veriyor ve bana yavaşça vuruyor. Bana hayatın her zaman o kadar da sıkıcı olmadığını yeniden hatırlatıyor ve ben bu mesaj için minnettarım.

Tekrar mırıldanarak hortumu alıyor ve sabunu yıkıyor, acele etmiyor, hayran elleriyle her yerime dokunuyor. "Buradan çıksak iyi olacak" diyor sonunda.

"Evet."

Su kapanıyor ve Wes beklemekte oldukları raftan iki havluyu da alıyor. Birini beline bağlıyor, sonra birini başımın üzerine bırakıyor ve saçlarımı kurulamaya başlıyor.

"Ben hallederim," diyorum, ağır kollarımı kaldırarak işi yapıyorum. "Blake'in giysi olarak bana ne bıraktığına bakar mısınız?"

"O pazen pantolon getirmişti, ben de bu sabah senin kot pantolonunu ."

Wes aceleyle kuruluyor ve boxer'ına geri dönüyor. Odanın içinde hoplayıp zıpladığını, kıyafetlerinin içine atladığını duyuyorum. Benim için iç çamaşırı ve kot pantolonla yeniden dönüyor. "Ayağa kalk, bebeğim."

Gıcırdayarak yapıyorum. Kendimi kuruluyorum, ama bunu neredeyse ona yaslanarak yapıyorum. Wes havlusunu duş tezgahına atıyor ve ben de üzerine oturup önce iç çamaşırlarımı, sonra da kot pantolonumu giyiyorum. Ayağa kalkmak için elini uzatıyor, ben de tutuyorum ve beni kucaklıyor.

Eğer bana olan sevgisinden şüphe , aptalın tekiyim.

"Hadi gel." Kendi gücümle odaya girmeme izin verdi ama sandalyeyi bana doğru itti. "Otur. O yataktan biraz uzaklaşırsan kendini daha iyi hissedersin."

O haklı. Yapacağım.

Pencere kenarına oturdum. Wes, Blake'in getirdiği spor çantasını karıştırıyordu. "Hey, tıraş olmak ister misin?" Bir tıraş bıçağı ve bir kutu tıraş kremi uzatıyor.

"Burada mı? Şimdi mi?"

"Şu anda yapman gereken başka bir şey var mı?" "Hayır."

Kıkırdıyorum.

Wes havlumu çıplak omuzlarıma örtüyor. Duvardaki dolaptan küçük bir leğen aldı. Ben bile

Ne için olduğunu bilmek istiyorum. Suyu dolduruyor ve eğiliyor.

Yanaklarımı ve çenemi , sonra da santim santim tıraş ediyor.

Beni dikkatlice tıraş etmek için eğildiğinde nefesini elmacık kemiğimden hissedebiliyorum. Su ılık ve onun dokunuşu da öyle.

Berberde tıraş olmak eskiden erkeklerin yaptığı bir şeydi ama şimdi bu sürecin tuhaf bir şekilde mahrem olduğunu biliyorum. Yüzüm Wes'in dokunuşlarına karşı çok hassas. Boştaki elinin çenemi kavrayışından hoşlanıyorum.

Başparmağıyla yanağımı okşayarak yaptığı işi kontrol etti.

Taraf değiştirdiğinde ensemeye bir öpücük konduruyor. İki parmağı çenemin altına dokunurken, "Sabah Nashville'e gitmem gerekiyor," diyor. "Kaldır."

Kaldırıyorum. "Git. Ben iyi olacağım," diyorum çabucak. "Dışarıdan çorba sipariş evde televizyon izleyeceğim. Zaten tek ihtiyacım olan bu. Birkaç gün sessizlik. Yeni gibi olacağım."

Bertha içeri girdiğinde neredeyse bitirmişti. "Şu haline bak!" diye bağıyor. "Birileri daha mutlu görünüyor."

Öyle mi? Sanırım öyle. Temiz olmak iyidir.

Havadaki buhar ya da nemli saçlarımız ve çıplak ayaklarımız hakkında tek kelime etmiyor. Bunun yerine çarşafı yataktan toplayıp ortadan kayboluyor ve bir dakika sonra temiz bir takımla geri dönüyor. Wes yüzümdeki tıraş kreminin son parçalarını da temizlemeyi bitirirken, o da çarşafı giydi.

Bertha yatağın arkasını kaldırıp işaret ederek, "Şimdi benim için tekrar buraya otur," diyor. "Ben tahliye evraklarının peşinde koşarken sana öğle yemeği olarak tavuklu erişte getirecekler."

Çorbanın tadı yok, ama yine de eve gitme yeteneğimi test ediyordur diye yiyorum. Wes ve ben sonunda çikolatalı kruvasanı bölüşüyoruz ve ben yarısını boğazımdan geçiriyorum. Hiç iştahım yok. Ama bu kadar zayıf hissetmekten yorulmuşum.

Wes Facebook'ta yeni yeğenimin fotoğrafını buldu. Sonra bir mucize oldu ve tahliye belgelerim ortaya çıktı. Wes doktorla tüm o lanet testler hakkında konuşuyor ama ben dinlemiyorum bile. Onlar ilgi çekici bir şey bulamadım ve bu kabusu geride bırakmak istiyorum.

Son hakaret ise Bertha'nın benim için getirdiği tekerlekli sandalye. "Bu bir kural," diye ısrar ediyor. "Tıpkı televizyondaki gibi."

Gitmek için o kadar çaresizim ki tartışmıyorum bile. Lanet şeyin içine oturuyorum. Wes spor çantasını omuzluyor ve beni eleva-torlara doğru itiyor. Özgürlük yakın! O da aynı şekilde hissediyor olmalı, çünkü ana kata vardığımızda beni koşar adımlarla itiyor ve otoparka giden tabelaları takip ediyor.

Elektrikli kapılar bizim için açıldığında, soğuk hava nefesimi kesiyor. Ceket giymiyorum.

"Üzgünüm," diyor Wes omzumu sıkarak. "Hemen şurada olmalı!"

Bir Hummer bize doğru geliyor ve Blake Riley direksiyonun arkasından sırtıyor. "Blake neden Tampa'da değil?" diye sordum.

"Diz sakatlığı. ...oh, lanet olsun."

Blake'in berbat haberini yeni algıladığım için asfalta vuran ayak seslerini duymam bir saniye sürdü.

"Ryan Wesley!" diye bir ses. "Bize nasıl anlatın!" Sonra flaşlar otoparkın beton duvarlarını aydınlatmaya başlar. "Buradayım, Wesley!"

"Boş ver onları bebeğim," diyor Wes sıkıca. Hummer'in arka kapısını çekerek açıyor, sonra dönüp bana elini uzatıyor.

"Bana şimdi yardım edersen *seni bitiririm*," diye tehdit ediyorum.

Yakalanmış bir suçlu gibi ellerini hızla kaldırıyor ve ben de yardım almadan ayağa kalkıyorum. Sadece birkaç adım sonra Blake'in makinesinin deri koltuğuna kayıyorum.

Wes tekerlekli sandalyeyi bırakıp bindi. Muhabirler arabanın camlarına üşüşürken kapıyı kapatır. O pisliklerden biri merceği Blake'in renkli camına dayadı ve flaşıyla içeriği aydınlatıyor.

Ön koltuktan bir homurtu duyulur ve Blake arabayı birkaç metre ileri iter, bu da işe yarar. Kimse ayaklarının ezilmesini istemez. Wes derin bir iç çekerken Blake hızlanır. "Tanrım."

Blake bizi Toronto'nun işlek caddelerine geri götürürken arabada birkaç dakika sessizlik oldu. "Nasıl hissediyorsun, J-Bomb?"

"Peki," diyorum ama sonra veremli bir hasta gibi öksürmeye başlıyorum.

Wes gergin ve sessiz, bir ömürlük gibi görünen kısa mesajlar arasında geziniyor. "Oh!" diyor aniden. "Phew."

"Ne?" Öksürükler arasında soruyorum. Şu anda biraz iyi haber olurdu.

Annemden gelen bir mesajı göstermek için telefonunu kaldırıyor: *Senin Programda önce Nashville sonra Carolina yazıyor. O yüzden Jess'i kırmızı hatla gönderiyoruz. Sabah varacak.*

"Bekle," diye nefes nefese kaldım, boğazımın gevşemesini dileyerek.

"Ne?"

"Jess sana bakmaya geliyor çünkü ben şehir dışına çıkıyorum. Dostum, anneni öpebilirim. Ama yarına kadar gelmeyecek olması çok kötü."

"Jess'e ihtiyacım yok. *Kimseye* ihtiyacım yok," diye düzeltiyorum. Tanrım. Ablam televizyonun kumandasını alıp başımın etini yiyecek.

Ama Wes telefonunu bir kenara bırakır ve koltuğa yaslanarak rahatlar. "Çok geç. Görünüşe göre bir bilet almışlar."

Sesi gülünç derecede rahatlamış geliyor, ben de itirazlarımı yutuyorum. Ön koltuktaki Blake'e "Beni aldığın için teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

"Sorun değil! Bir gangster gibi kaçış arabası sürmeyi seviyorum. Sence iyi bir gangster olur muyum?" Boğazını temizliyor ve Godfather filminin kötü bir taklidini yapıyor. "Luca Brasi bulaşıklarla yatar."

"Balıklar, şampiyon," diye .

"Hayır!" Blake homurdanıyor. ". Bu gramer kurallarına uygun değil."

O

viraja çok hızlı giriyor, bu da Wes ve benim arabanın benim tarafına doğru biraz savrulmamız anlamına geliyor.

Wes, emniyet kemeri takılmamış küçük çocuklara yaptığınız gibi bir kolunu göğsüme . Herkes beni rahat bıraksa, iyi olacağım. Gerçekten iyi olurum.

Blake ön taraftan, "Bir adamın yatağına at kafası koyar mıydım, bilemiyorum," diyor. "Biraz dağınık."

Başımı koltuğa vuruyorum ve her şeyin nasıl bu hale geldiğini merak ediyorum.

BÖLÜM 19

JAMIE

Ertesi sabah yorgun gözlerimi açtığımda WES çoktan gitmişti. Yastığının üzerinde yeşil bir post-it notu vardı ve halsizce ona uzandım.

BJ ile veda etmek istedim ama o kadar kendinde değildin ki seni uyandırmaya kıyamadım. Nashville'e indiğimde seni ararım. İhtiyacın olursa Blake kanepede. Jess 11'de geliyor. Seni seviyorum.

Tanıdık karalamaları beni rahatlatıyor, ama yazdığı kelimeler? O kadar da değil. Bırakın ikisini, bir bebek bakıcısına bile ihtiyacım yok. İhtiyacım *olan* şey bu yataktan kalkmak, üzerime bir şeyler giymek ve sabah antrenmanıma gitmek.

Bana güvenen insanlar var, lanet olsun. Braddock bana bir hafta izin vermiş olabilir (daha doğrusu, "iyileşene" kadar bana belirsiz bir süre izin verdi) ama işten kaytarmamın imkanı yok.

Birkaç hafta içinde önemli bir turnuvaya katılacağız. Turnuva Çocukların buna hazır olması gerekiyor. *Kalecimin* hazır olması gerekiyor. Sırf aptal bir öksürüğüm var diye başka bir koçun Dunlop'la çalışıyor olması hasta ediyor.

Yatakta doğrulduğumda neredeyse bir ciğerimi kesiyordum. Lanet olsun. Gözlerim sulanıyor, yanımı tutup öksürürken göğsüm ağrıyor ve bir kaburgamı kırmış olabileceğimden korkuyorum.

Ağır ayak sesleri koridoru dövüyor. Bir kalp atışı içinde, Blake ap-kapıda bir çift ekose boxer ve ciddi bir

yatak başı. "Cheezus! İyi misin, J-Bomb?" diye sorar. "Sana ne getireyim? Su? Ağrı kesici?"

Bir kez daha şiddetli öksürürken ona ters ters bakıyorum. Yaklaştığında elimi kaldırıp boğuk bir sesle "Ben iyiyim" diyorum.

İnanmayan yeşil gözler bana bakıyor. "İyi değilsin. Sesin her an ölecekmişsin gibi geliyor. Wesley'i arıyorum!"

Neyse ki öksürük krizim o anda kesildi. Tökezleyerek yataktan kalkıyorum. "Wes'i aramana gerek yok," diyorum sertçe. "Sana söyledim, ben iyiyim."

"Öyle mi? O zaman neden bir... ne sallan- bles? Küçük bir at, değil mi? Bir *tay*." Kendinden memnun görünüyor. "Neden bir tay gibi yalpalıyorsun? Hey, nereye gidiyorsun?"

Özel banyomuzun kapısının önünde duruyorum. Sıkılmış dişlerimin arasından "Çişimi yapıyorum," diyorum. "Buna izin var mı?"

Blake beni banyoya kadar takip etti. Beni için kocaman kollarını kocaman göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve şöyle diyor: "Wesley seni gözümün önünden ayıramayacağımı söyledi. Düşersen falan diye."

Aman Tanrım. "Sen de benim için sikimi tutmak ister misin?" Mırıldandım.

Kıkırdıyor. "Hayır, sik tutma işini senin adama bırakacağım. Ben sadece izleyeceğim."

İşemekten daha utanç verici şey yoktur. Erkek arkadaşımın dev takım arkadaşı orada durmuş beni izliyor. Daha sonra, ben giyinmek için çok zahmetli bir çaba sarf ederken yatak odasında beni takip etmeye devam ediyor.

"Benim hesabıma süslenmene gerek yok," diyor ben tişörtümü yukarı kaldırırken.

"Senin için değil," ısırdım. "Bir saat içinde antrenmanım var."

"Hayır, yapmaz." Sonra bir baktım, Blake yine önümde. Gömleğimin *düğmelerini açıyor*. Ellerini uzaklaştırmak için yaptığım zayıf girişimler başarısız oluyor. "Yatağa dönmek dışında hiçbir yere gitmiyorsun," diye emrediyor. "Ya da kanepeye, eğer benimle sabah programlarını izlemek istersen. *The View*'u sever misin? . O kadınlar çok eğlenceli. Bir keresinde oraya çıkmıştım, biliyor musun? Whoopi'ye asılmıştım. Başaramadım." Suratını astı. "Bummer, huh?"

"Blake."

Durdu. "Öyle mi?"

"Dur. Lanet olsun. Konuşmayı." Kaba davranıyorum. Öyle olduğumu biliyorum. Ama olsun, başım beni öldürüyor. Göğsüm ağrıyor. Bacaklarım güçlkle-

kendi ağırlığımı taşıyorum. Kulaklarım biraz rahatlamayı hak etmiyor mu? Bu dev *beş saniyeliğine* çenesini kapatamaz mı?

Yüzünde incinmiş bir ifade belirir. "Ah, tamam. Özür dilerim." Sonra yüz hatları sertleşiyor ve o anda buzda neden bu kadar zorlu olduğunu anlayabiliyorum. Benimle uğraşma bakışı dehşet verici. "Ama antrenman yapmayacaksın, J-Bomb. Bunu kafana soksan iyi olur, çünkü Ain't. Olmayacak."

Blake ve ben *The View*'u izliyoruz. Sessizlik içinde. Birdenbire Joni'nin Mitchell'ın şarkısı kafamda çınlıyor, elimden gidene kadar neye sahip olduğumu bilmemekle ilgili. Aslında Blake'in saçma sapan konuşmalarını özlüyorum. Sessizlik dayanılmaz. Dengesiz nefes alış verişlerimin aşırı farkında olmamı sağlıyor, Her nefes alışımında göğsümdeki hırıltı. Ne zaman öksürsem, Blake sessizce uzanıyor ve öksürük nöbeti boyunca sırtımı sıvazlıyor. İşim bittiğinde, içmem için bana bir bardak su uzatıyor. Hay sikeyim. Gerçekten iyi bir adam.

"Özür dilerim," diye
geveliyorum. Başını bana
doğru eğdi.

"Sana çeneni kapamanı söylediğim için özür dilerim, tamam mı? Kimseden yardım almaya alışık değilim. Ben alışkın değilim..." *Çaresiz.* Kelimeyi bile söyleyemiyorum. Ve şimdi yüzümün ısındığını hissediyorum, ama utanç ve hayal kırıklığından mı yoksa ateşimden mi bilmiyorum. geri gelebilir. Şimdi düşününce eşofmanım ve kapüşonum biraz ıslak gibi. Terliyorum.

"Her şey ," diye mırıldanıyor Blake.

Uzanıp elimi omzuna atıyorum ve sıkıyorum. "Hayır, öyle değil. Pislik gibi ve özür dilerim. Sen iyi bir arkadaşsın, Blake."

Bir süre sonra yüzünde geniş bir sırıtiş beliriyor. "Aynen öyle. Özrünüz kabul edildi, Bay Huysuz Pantolon. Sadece huysuz olduğunuzu biliyorum çünkü-" Durdu, kaşlarını çatı. "Elin fırın eldiveni gibi. Eğer fırın eldiveni fırında kızarıyorsa. Ateşin çıktı mı?"

"Hayır." Bana temkinli bir bakış atıyor ama en azından termometre aramak için koltuktan fırlamıyor. Zaten bizde olduğunu da sanmıyorum.

Bana bir bardak buzlu su ve kendimi yutmaya zorladığım sürü hap getirdi. Ne yazık ki bunlar uyku verici türden, bu yüzden kanepede horlamaya başlamam uzun sürmüyor.

Ne kadar süre uyuduğumdan emin değilim, ama sonunda köpek havlama sesleri. Tiz sesli bir Chihuahua var ve sesi çok geliyor. Havladığı Rottweiler... Belki de Chihuahua'nın kızıştığını düşünüyordur? Sesi mutlu gibi geliyor. Chi- huahualar ve Rottweilerlar ürer mi? Onların yavrularına Rottua denir mi?

"Chiweiler," diye mırıldanıyorum. Köpekler havlamayı kesti.

"Az önce 'chiweiler' mı dedi?" diye bir kadın sesi. "Chiweiler da ne?"

"Rottweiler Chihuahua karışımı cins," diye derin bir erkek sesi geliyor. "Lanet olsun."

Gözlerimi açıyorum ve Blake ile kız kardeşim Jessica'yı kanepenin önünde görünce inliyorum. İkisi de sanki boynuzlarım çıkmış ve pezevenk bıyığı bırakmışım gibi bana bakıyorlar.

Sonra Jess, "Jamie!" diyor ve kendini bana atarak kaburgalarımı ağrıtabilecek kadar sıkı sarılıyor. "İyi misin Jamester? Nasıl hissediyorsun? Vay canına, biraz sıcaklamışsın."

"Kahretsin," diyor Blake sinirli bir şekilde. "Ateşin geri mi geldi?"

"Bunu ben hallederim, sonrasını ben hallederim. Güle güle, seni koca et yığını. Artık görevdeyim."

Blake inatla başını sallar. "Wesley'e onunla ilgileneceğime söz ."

"Sana bu sözü bozman için izin veriyorum. Şimdi kışt!" "Çocuklar... siz..." Sesim boğuk geliyor "...lütfen dur

Bağırarak mı? Başım beni öldürüyor."

Jess'in kahverengi gözlerinden endişe akıyor. Ardından Blake'e doğru tekrar dönerken suçlamanın sıcaklığı geliyor. "Bana başının ağrıdığını söylemedin!"

"Bilmiyordum!"

"Ne tür bir hemşiresin sen?"

"Hokey oynayan türden!"

Sesleri yine yükseldi. İkisini de boğmak istiyorum.

İnleyerek doğruldum ve iki yumruğumu da gözlerime sürttüm. "Saat kaç?"

"Bir," diyor Jess. "Öğle yemeği yedin mi?"

"Um..."

"Kahvaltı mı?" diye dürtüyor. Sonra Blake'e ters ters bakar. "Sen *beslemedin* onu? Açlıktan ölürse nasıl iyileşecek?"

"Gerçekten aç değilim," diye teklif ediyorum. Ama faydası yok. İkisi yine didişmeye başladı. Bu kez tartışma, gücümü yeniden kazanmak için ne yiyeceğim üzerine. Blake'in fikri Tim Hor- tons'a gitmeyi içeriyor, o da kapıdan çıkıp gidiyor.

Tekrar kanepeye yığılıyorum ve kutsanmış dakikalar boyunca kimse beni rahatsız etmiyor, çünkü Jess mutfakta bir şeyler pişiriyor. Başımdaki ağrı biraz hafifliyor. Zaman akıp gidiyor ve tek ses bana lüks arabalar ve ilaçlar satmaya çalışan televizyon.

Kapı tekrar açılıp Blake içeri girdiğinde huzur bozulur. "Yemeğim var, J-Babe!"

"Bana *ne* dedin sen?" Jess mutfaktan bağılıyor. "İçeri nasıl girdin?" Kanepeden geveliyorum.

"Kendime bir anahtar yaptım," diyor Blake ve anahtarı cebine atıyor. Masanın üzerine büyük bir kutu koyuyor ve açıyor. "Sana ballı kraker üzerinde hindi sopası getirdim! Tüm besin grupları tek bir kullanışlı pakette."

"A..." Yanlış anlamış olmalıyım, çünkü yemin ederim bana çörek üzerinde sandviç getirdiğini söyledi. Bu çok yanlış.

Jess elinde bir tabakla kanepeye doğru yürüyor. "Şunu ondan uzak tut," diye tersliyor. "Ona organik lahana omleti yaptım." Tabağı kucağıma itiyor ve elime bir çatal tutuşturuyor.

Hızını alamayan Blake, yanındaki tabağa korkunç görünümlü bir çörek sopası yerleştiriyor.

İkisine de nereye sokacaklarını söylemek istiyorum ama bu sadece daha fazla tartışmaya yol açacak. Onun yerine omletten küçük bir ısırık alıyorum. Ve sonra Blake'in yarattığından bir ısırık.

Çiğneme. Yutmak. Bunlar eskiden kolay bulduğum şeylerdi. Ama başım ağrıyor ve midem bu konuda hiç de emin değil. Lahana ağırlıklı bir omlet ısırığını daha şuruplu bir çörek ısırığıyla kovalıyorum.

"sağlıklı gıda budur," diye bağılıyor Blake.

Jess ellerini kalçalarına koydu ve tartışmaya başladı. Ve ben daha fazla dayanamıyorum. Görüşüm netleşmeden önce oda bir an için dönüyor, ama içimi dolduran mide bulantısı daha da güçleniyor.

"*Siktir*," diye boğuluyorum.

Kendimi kanepeden dışarı attım. Koridordaki banyo çok uzak görünüyor, ama yetişiyorum, kapıyı arkamdan çarpıyorum ve sonra tuvalete eğilip beynimi yıkıyorum.

Omuzlarımda sıcak eller hissettiğimde hâlâ nefes nefese ve titriyorum. Görüşüm tekrar bulanıklaştı. Soğuk, ıslak bir bez yüzümü .

Jess yumuşak bir sesle, "Yatağına dönmen gerek," diyor.

Sanırım haklı olabilir. Bir an için kendimi temizledim ve sonra odama geçtim. Yorganın altına girdim ve Jess ve Blake kimin kahvaltısı beni bot yaptı diye birbirlerine bağırlıyorlar.

Sersemlik bütün gün benimle kalıyor. Sanırım oldukça ateşliyim, ama hiçbir şey söylemiyorum, çünkü dikkat çekmek istemiyorum. İhtiyacım olan tek şey dinlenmek.

Jess erzağımızın az iddia ediyor, ki bu doğru olabilir de olmayabilir de. Ama Blake'i bir listeyle dışarı gönderiyor, belki de onu meşgul etmek için. İkisi bir süreliğine beni unuttular, ki bu mükemmel bir şey.

Yine de daha ateşli rüyalar görüyorum. Gözlerimi açtığımda hangi cehennemde olduğumu bilmediğim tam bir kafa karışıklığı dönemleri oluyor. Üşüyorum, damarlarımdan buz akarken tüm vücudum titriyor. Hayır, bekle, ben sıcakladım. Bu oda kavruluyor. Je- İsa aşkına, bir *fırının* içinde mi yaşıyoruz?

Kapüşonumu ve eşofmanımı çılgınca yırtıyorum ama kumaş uzuvlarıma dolanıyor.

"*Fırın*," diyorum duvarlara. "Fırın gibi hissediyorum."

Oda cevap vermiyor.

Bir sonraki hava kararmıştı. kaç olduğunu ya da hangi gün olduğunu bilmiyorum.

Neden kadar kendimde değilim bilmiyorum. Bana koyun gribi olmadığımı söylediler. Sadece normal bir grip olduğunu söylediler, lanet olsun. İyileşiyor olmalıydım.

Peki neden daha kötü hissediyorum?

Wes'i özleyorum. Wes'i istiyorum. Bugün onunla konuştum mu? Hatırlamıyorum. Ama onun sesini duymak istiyorum. Onun yerine garip bir ses duyuyorum, sanki bir Chihuahua ve bir Rottweiler çiftleşiyor. Garip küçük hırıltılar, alçak homurtular ve titreşen sandalyenin alçak uğultusu var.

Tuhaf.

Telefon komodinin üzerinde yandığında çıkan seslere anlam çalışıyorum. Gözlerim kararmış olsa da ekran net bir şekilde WES diyor ve ben çok seviniyorum.

"Alo?" Telefonda mırıldanıyorum. "Köpeğimiz var mı?"

BÖLÜM 20

Bana deli diyebilirsiniz ama Nashville'e kadar Jamie için endişelendim.

Havaalanından gelen taksi stadyumun önüne yanaştığında bile, Sürekli gidebilecek şeyleri hayal ediyorum. Belki Jess'in uçağı Denver'daki aktarma sırasında yere çakılır. Belki Jamie'nin başı döner, kafasını çarpar ve kendi kanıyla dolu bir havuzun içinde yerde yatar...

Lanet olsun. Hayal gücümün beni ele geçirmesine izin vermemeliyim. Genelde endişelenen biri değilimdir. Ama örümcek hislerim rahatsız oluyor ve nedenini bulamıyorum. Muhtemelen onu hastanede bu kadar hasta görmenin şokudur. Belki de henüz atlatamadım.

Jess'in uçuş bilgilerini havayolu şirketinin uygulamasına bir kez daha giriyorum ve saatler önce güvenli bir şekilde indiğini görüyorum.

Bağlantıyı kaçırmadıysa ve telefonu ...

Güvenlik görevlisi kapımı açıyor ve ben de taksi şoförüne parasını ödeyip görevliye kimliğimi gösteriyorum.

Çabucak başını kaldırıyor, gür kaşları kalkıyor. "Haberlerdeki adam sensin."

Ne yazık ki. "Ziyaretçi soyunma odasını nerede bulabilirim?" Ona sordum.

Şaşkınlığını üzerinden atar ve kapıyı açar. "Bu koridorun sonunda. Solunuzda tabelalar

göreceksiniz." "Anladım.

Teşekkürler."

Koridorda ilerlemeye başladığımda "İyi şanslar," diyor.

"Ah, teşekkürler." Yeni paranoyak ben aslında bir dakikamı bununla ne demek istediğini merak ederek geçirdim. Bugün ekstra şansa ihtiyacım var mı? Yoksa

Kapıdan giren her oyuncuya aynı şeyi mi söylüyor?

Kahretsin. Umarım antrenmanımız terli ve yorucu olur. Lanet kafamdan çıkmam lazım.

Soyunma odasını bulmak o kadar da zor değil, çünkü kapıya yaklaşıırken takım arkadaşlarımla seslerini duyabiliyorum.

"Yani sezonluk bilet sahipleri koltuklarını ucuza mı satıyor?" Eriksson'un sesi soruyor.

"Ucuz değil," diye yanıtlıyor Forsberg onu. "Ama o koltuklar hiç değişmiyor. Sezonluk bilet için on yıl bekleyenler var. Ama önümüzdeki birkaç maç için yüzlerce koltuk satılıyor."

O kadar hızlı yürümeyi bırakıyorum ki spor çantam kıcıma çarpıyor. "Ama ne olmuş yani, değil mi? Boş bir alanda oynayacak değiliz ya.

Pazartesi günü stadyumda."

"Hayır," diye katılıyor Forsberg. "Frank Donovan kulübün hepsini nominal fiyattan satın aldığını ve LGSQ gibi bir gruba bağışladığını söyledi."

"LGBT mi demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Orada bir Q olduğundan oldukça eminim." "Ryan mı?"

Dönüyorum ve Frank'in arkamdan koridordan geldiğini görüyorum, yanında başka bir adam var. "Hey," diyorum çabucak, ona el sallayarak. Kapının dışında durup beni dinlediğini görmemiş olma ihtimali var mı?

"Ryan, her şey yolunda mı?"

Hayır, fark etmemiş olma ihtimali yok. "Tabii ki. Hiç bu kadar iyi olmamıştım." "Harika."

Diğer adam öne çıkıp elini uzatıyor. Kim olduğunu bilmem gerekip gerekmediğini merak ederek elini sıkıyorum. "Ben Dennis Haymaker."

Oh. Babamın üniversiteden arkadaşı. "*Sports Illustrated*, değil mi?"

Temmuz'dan beri kaçtığım muhabirin o olduğundan emin olmama rağmen soruyorum.

"Evet..." Boğazını temizliyor. "Ortağın nasıl?" "Daha iyi." Toplum içinde Jamie hakkında konuşmak beni hâlâ rahatsız ediyor. Ben alışabilirim ama biraz zaman alabilir.

"Güzel," diyor. "Biliyor musun, baban birdenbire telefonlarıma çıkmamaya başladı."

Daha iyi düşünmeden güldüm. "Uh-huh. Tahmin edeyim, yaklaşık üç gün önce mi iade etmeyi bıraktı?"

Dennis kararsızca gülümsüyor. "O sıralarda, evet."

"Şok edici." Kıkırdıyorum. "Ben olsam o aramalara geri dönmek için nefesinizi tutmazdım. Aile kutsal kitabından adımı kazılamakla çok meşgul."

Frank Donovan kekeleyerek, "Bu kayıtlarda yok," diyor. Konuşmayı kesmemi istediğini biliyorum. Ama ilk defa, bu adam isteyebileceğim biri. Bu gerçekten yaşlı adama yapışmak olurdu.

-Büyük Gay Röportajı'mı üniversite arkadaşına verebilirim. Eğer şanslıysam, babamın mezun olduğu okulun mezun dergisine girer.

"Şey..." Dennis ciddi görünüyor. "Hâlâ çaylak yılınız hakkında yazmayı dört gözle bekliyorum."

Elimde olmadan . "Bahse girerim."

"Hey şimdi, sekiz aydır senin hikayeni bekliyordum.

Bu hâlâ bir çaylak sezonu

hikâyesi." "Öyle mi?" Ona

dik dik bakıyorum. "Tabii ki

öyle."

"Yani cinselliğim hakkında konuşmayacak ?" Bunu bir şekilde düzgün bir yüzle söylüyorum.

"Şey..." diye sözünü kesti. "Bir parça tıklama yemi yazmayacağım. Ama geçmişin her zaman hikâyenin bir parçası olacaktı. Üniversite takımın. *Yetiştirilme tarzın.*"

Adam akıllı. Babamı kızdırmak istediğimi zaten biliyor. "İyi. bir dizi iç saha maçımız var. Jamie kendini daha iyi hissediyorsa, oturmamız için zaman yaratırım."

Neredeyse yüzündeki neşeyi saklıyor. Ama tam olarak değil. "Dört gözle bekliyorum," diyor ve elini tekrar sıkmak için uzatıyor.

Frank ona "Seni ararız," der ve o da el sıkışır.

Ben fikrimi değiştiremeden adam ortalıktan kayboluyor. "Yani," diyor Frank.

"Yani."

"Herhangi bir sorun var mı? Medya haberleri hakkında bilmeniz gereken bir şey var mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, pek bir okumadım. Çok meşgulüm."

Yavaşça başını sallıyor. "Tamam. Eğer gelişmelerden haberdar olmak istersen, ekibime önemli anları söyleyeceğim."

"Ya ?" Ukala gibi konuşuyorum ama çok ciddiym. Omuz silkiyor.

"Sen bilirsin."

"Hey, insanların biletlerini satması da neyin nesi? Mırıltılar duydum."

"Ah." Ağırlığını değiştiriyor. Öğrendiğime göre, bu onu ele veriyor. Onunla bir poker masasında, bunu her yaptığında büyük bahis oynardım. "Bu sadece gürültü. Bundan bir şey çıkmaz."

"Kaç sezonluk bilet sahibi?"

"Önemli olacak kadar değil. Sadece gevezelik edecek başka bir şeyi olmayan birkaç geveze. Gelecek hafta eski haber olacak. Satışa sunulan biletleri satın almaya çalışıyoruz, web sitesine 800'lü bir numara koyduk. Pek bir şey alamadık. Craigslist'te biletler çok hızlı satılıyor."

Hah. Ona inansam mı bilemedim. "Tamam." "Hepsi bu mu?"

"Evet."

"Bu akşamki maç sonrası konferansın bir parçası olup olmayacağınızı size bildireceğim. Maçın nasıl geçtiğini göreceğiz."

Bu kulağa biraz uğursuz geliyor ama sormayacağım.

Etrafımdan dolanıyor ve soyunma odasının kapısını açıyor. Onu içeri kadar takip ediyorum ve içeri girdiğimde takımım çeşitli selamlar veriyor. "Jamie nasıl?" diye soruyor biri.

"Güzel," diyorum beş dakika içinde ikinci kez. "Kız kardeşi birkaç günlüğüne onunla kalmaya geliyor."

"Güzel."

"Evet," diye kabul ediyorum, kendimi suçlu hissederek. Toronto'da kendim olmalıydım. Ama onun yerine burada, bu yabancı odada, beni nereye koyduklarını çalışıyorum.

"Buraya," diye Hewitt. Bir bankı işaret ediyor ve ben de orada asılı duran antrenman formamı görüyorum.

"Teşekkürler." Kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Buz zamanımız birkaç dakika içinde başlıyor.

"PK antrenmanları yapacağız," diyor oturarak. Patenlerini giydi ve gitmeye hazır.

"Tamam," diye cevap veriyorum, aklımın yarısı takımımızın infazcısıyla yaptığım bu konuşmada. "Neden ceza tatbikatları?"

"Eğer bu adamlar senin peşine düşerlerse, birkaç dakikaya ihtiyacın olacak."

Kalbim lanet olası yere kadar batıyor. "Neden benim peşime düşeceklerini düşünüyorsun?" *Bariz* olanın *dışında*. "Demek istediğim geri teper mi?" Şimdi düşündüm de, eminim hakemler bugün oldukça üst düzey bir toplantı yapıyordur. *İbneyi lekelemek isteyen takımlarla başa stratejileri*.

"Olmayabilir de," diyor Hewitt hemen. "Ben sadece hazır olmak istiyorum. Günah kutusunda gerektiği kadar dakika geçirmeyi planlıyorum, dostum. Biz

o pisliklerin yanına kâr kalmasına izin ."

Kahretsin! Bu tam da kaçınmayı umduğum şeydi. Yazın açıklasaydım, takımımın beni savunmak için oyunlarını değiştirmelerini sağlayacak bir pozisyona sokulmadan önce haberlerden düşmüş olacaktı.

"Bak," diyorum sessizce. "Bunu takdir ediyorum. Gerçekten minnettarım. Ama bana ibne diyen ilk adamın üzerine atlama. Eğer bundan kaçınabilirsek, bunu bir gong şovuna dönüştürmenin bir anlamı yok. İlk başta dizginle. Hadi. sadece ne olacağını gör."

Hewitt yavaşça başını sallıyor. Sonra sırtıma vurdu ve ayağa kalktı. "Tamam, çaylak. Hemen Hulk'laşmayacağım."

Kısaltılmış antrenmanımız sırasında sıkı kayıyorum. Ama dinlenmek için otele gönderildiğimizde uyuyamıyorum. Jamie'ye yaptığım çağrı cevapsız kalıyor, muhtemelen uyuduğu için.

Bu iyi, değil mi?

Yine de her şey biraz garip geliyor. Hâlâ Jamie için endişeleniyorum. Ve bir maç için bu kadar heyecanlandığım çok az olmuştur.

Huzursuz geçen birkaç saatin ardından piste geri döndük ve hazırlanma telaşına düştük. Biz misafir takımız, bu yüzden maç saatinde takdim edildiğimizde biraz tezahürat alıyoruz. Bu saçmalığa hiç dikkat etmem ama bu gece gözümü . Yuhalamalar normalden daha mı yüksek? Takımım beni pişman edecek mi?

Oyun normal başlıyor ama takım arkadaşlarım gözle görülür şekilde gergin ve bunun benim yüzümden olduğunu biliyorum. Çizgim yüzleşmeye girdiğinde, Chukas adında bir adamla omuz omuza oluyorum. Gözlerim asla

"Demek ibne sensin, ha? Seni tahtalara yapıştırırsam spor mu yapacaksın?"

"Sadece önce beni öpersen," diye karşılık veriyorum. Sonra disk düşer ve maç başlar. Hokey oynarken, tüm şüphelerimi kapatıyorum. Buna . Oyun konsantrasyonumun her zerresini gerektiriyor. Hock-ey'in bu yönünü seviyorum. Birkaç günlüğüne kendi hayatımdan uzaklaşmak çok iyi hissettiriyor.

ve sadece parlak beyaz bir buz tabakası üzerinde hareket halindeki bedenleri görürsünüz.

İlk periyodun sonuna gelindiğinde, bu maçın ne diğer eşleşmelerden ne daha sert ne de daha dostça. Sadece aynı büyük-

Her zaman olduğu gibi lig kavgası. Üçüncü periyotta, takımım çok sıkışık görünmeyi bıraktı.

Yine de çok az, çok geç, çünkü gerçekten daha iyisini yapabilecekken sadece maçı berabere bitirdik. Ama hayatımda ilk kez bunu bir kazanç olarak sayıyorum. Çürük gazete olmayacak. Yarınki maçım ile ilgili başlıklar.

Bir hafta önce hat trick yaptım. Bu gece ulusal haberlere çıkmadan idare ediyorum. Standartlarım mı? Düşmüş say.

Ter içinde ve rahatlamış bir şekilde soyunma odasına döndüm. NHL'nin ilk oyundan çıkan oyuncusuyla bir maç atlatmış olması. Pedlerimi bırakıyorum ve daha duşa girmeden telefonumu alıyorum. Saat neredeyse on ve uyumadan önce Jamie'yi aramak istiyorum. Uyandırmayacağımı umarak onu arıyorum. Hemen cevap veriyor. "Köpeklerimiz var mı?"

"Ne oldu bebeğim? Bunu anlamadım."

"Köpekler. Chiweiler. Bizde onlardan yok, değil mi?"

Bir ürperti terli sırtıma tırmanıyor. "Köpeğimiz yok, hayır." Benimle şaka mı yapıyor?

"Bir köpek yavrusu istiyorum," diyor Jamie. Sesi boğuk çıkıyor. "Her zaman bir tane istemişimdir. Ailem altı çocuğun evde yeterince hayvan olduğunu söylerdi."

Beynim bu konuşmayı yakalamaya çalışıyor. "Ateşin var mı, bebeğim?"

"Bilmiyorum. Burası sıcak ama."

"Neredesin?" *Çünkü 911'i aramaya on saniye uzaklıktayım.* "Yatakta. ?

Burada olman gerekmiyor mu?"

Soğuk tenimin her yerinde hissediliyor. "Nashville'," diyorum dikkatlice. "Bir maç için. Jess nerede, bebeğim? Seninle birlikte orada olması gerekiyordu."

"Uh..." diyor iç çekerek. "Son zamanlarda onu görmedim."

Sonra öksürmeye başlar ve sesi korkunçtur. Derin ve ıslak. Telefonu terleyen yüzüme tutarak öylece durdum ve nefes almak için çırpınığını dinledim. Hayatım boyunca hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. "Jamie," diyorum sonunda bir ara verdiğimizde. "Sen..."

Yine hackliyor.

Frank Donovan şu anda dikkatimi çekmeye çalışıyor. Saatini işaret ediyor, sonra da duşları. Beni postasında istiyor olmalı- maçı basın toplantısı.

Ona el salladım ya da çalıştım. Ama o kamp kuruyor. Ben de onu görmezden geliyorum. "Jamie," diye yalvarıyorum tekrar öksürmeyi bıraktığında. "Onu seviyorum."

ama telefonu kapatıp Jess'i aramam gerekiyor. O öksürüğü duydu mu?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor. "Şimdi uykum var."

"Tamam," diyorum, aklım başımdan gidiyor. Ne yapacağım ben şimdi? "İyi uyu. Ama kız kardeşinin acile gitmene ihtiyacı olursa gideceksin, tamam mı?"

"Hayır," diye fısıldıyor. "İyi geceler." Hat kesilir.

"S.KTİR!" Bağırıyorum.

"Sorun nedir?" Frank soruyor.

Ona cevap veremeyecek kadar korkmuştum. Jess'i arıyorum ve çalmasını dinliyorum. Sonunda telesekreteri açtığında, bağlantıyı kesip tekrar deniyorum. Hiçbir şey yok. "Hey, Eriksson?" Arıyorum.

"Evet?" Dolabının önünde havluyla kurulanıyor.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var. Blake'e cep telefonundan ulaşmaya çalış. Acil bir durum var."

Ona dairemde ihtiyacım var."

Eriksson soru sormaz. Bir elini takım elbisesinin cebine sokar ve telefonunu çıkarır.

Jess'i tekrar aradım. Hangi cehennemde o? Dördüncü denemede cevap verdi. "Wes?"

"Neredesin sen?" Talep ediyorum.

"Senin evinde!" Sesi garip bir şekilde nefessiz geliyor.

"Gerçekten mi? Çünkü az önce Jamie ile konuştum ve *sayıklıyordu*. O Chiweiler diye bir şeyimiz olduğunu sanıyor. Ve öksürüğü ölüm çingırağı gibi geliyor." Bunu söylerken bile ürperiyorum. "Blake nerede?"

"Blake? Emin değilim."

Ama arka planda aniden Blake'in zil sesi olan "Who Let The Dogs Out" un tınlarını duyuyorum. "Hey. Bu o mu?"

"Az önce içeri girdi." Şimdi sesi telaşlı geliyor.

"Tamam, dinle. Jamie'nin *yardıma* ihtiyacı var. Yatakta olduğunu söyledi. Blake'e söyle kilitliyse kapıyı kırsın. Onu acil servise götürmeniz gerekebilir."

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalır. "Seni on dakika sonra arayacağım."

"Her şey yolunda mı?" Frank telefonu kapattığımda sordu.

"Hayır, değil amina koyayım. Tanıdığın doktor var mı?"

"Doktorlar mı?" Gözlerini tavana dikmiş, soruyu düşünüyor. "Yaklaşık üç yıl önce bir takım doktorunu emekli ettik. Rosedale'de yaşıyor. Neden?"

"Jamie'de bir sorun var. Ateşi ve korkunç bir öksürüğü var. Lanet olsun. Kasabadan hiç ayrılmamalıydım."

Frank'in yüzü çöktü. "Zatürreeye benziyor. Belki de ikincil bir enfeksiyon kapmıştır. Acile gitmeli."

"BİLİYORUM!" Bağırıyorum ve birkaç muhabir de dahil olmak üzere odadaki herkes dönüp bana bakıyor. "Biliyorum," diyorum daha sessizce. "Bana şu doktorun telefon numarasını ver. Yardıma ihtiyacım var."

BÖLÜM 21

JAMIE

Bir Hafta Sonra

Yine deja vu oldu.

Hastaneden bir taburcu daha. Başka bir tekerlekli sandalye. Dışarıda pusuya yatmış bir başka medya akbabası kalabalığı ve Wes'in dışarıda bekleyen kiralık arabasıyla bir başka hızlı kaçış.

Geçen hafta cehennem gibiydi. Kendimi *yine* o lanet hastanede buldum. Ama ilk üç gün kendimde değildim. Dördüncü gün uyandığımda hem annemi hem de hemşire Bertha'yı yüzlerinde endişeli ifadelerle bana bakarken buldum.

Asla zatürre olma. Sadece yakalanma. Çok .

Ama ateşim artık tamamen düştü. Annem bu sabah Jess'le birlikte Kaliforniya'ya uçtu ve rahatladığımı söyleyemem, özellikle de Jess'i seviyorum. Jess'i severim ama bu hafta iyi bir durumda değildi. Kendini o kadar suçlu hissediyordu ki Hastanede kaldığım süre boyunca bana cırt cırt gibi yapıştı. Annem onu birkaç kez eve göndermek zorunda kaldı. onun zorba sevgisine daha fazla dayanamadığım zamanlar.

Asansörden çıkarken Wes ve ben konuşmuyoruz. Bacaklarım biraz titriyor ve koridorun yarısına geldiğimizde tökezliyorum, ama

Wes koluma girmeye çalıştığında ona kaşlarımı çatıyorum. Üzerime titrenmesinden ve bana sakatmışım gibi davranılmasından usandım.

Tek kelime etmeden eli yanına düşüyor. Dairemize ulaştık. Wes anahtarı kilide sokuyor ve kapıyı açıyor. İçeride, içinde eşyalarımın olduğu çantayı yere atıyor ve sonra oturma odasının ortasında durup bana bakıyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Sesi hırçın. "Yemek? Duş? Çay?" Çay mı? Sanki ben narin midesinin kaldıramayacağı küçük yaşlı bir kadın-
eski güzel kahve?

Boğazımda acılık yükseliyor. Kendimi yutmaya zorluyorum, çünkü bu Wes'e haksızlık. Zatürreeden kış üstü yatmam onun suçu değil. Ve geçen hafta nasıl bir panik içinde olduğunu biliyorum.

Beni görmek için hastaneye bile gelemeden önce deplasmanda iki maç daha oynadı. Kendimden geçmiş bir haldeyken fark etmedim. Ama takım ona izin vermedi çünkü kız kardeşim ve annem hastaneye geliyordu.

Bu sabah bana o maçları hatırlamadığını, çok kızgın ve endişeli olduğunu, her boş anında Jess'i, annesini ve Blake'i aradığını söyledi.

İlgili ve sevgi dolu bir erkek arkadaş olduğu için ayaklarını öpüyor olmalıydım. Ama değilim. Sadece kızgınım. Ona. Vücuduma. Her şeye. Ve hastanenin bu hafta bana pompaladığı ilaçlar sistemime zarar veriyor. Bir kursa başladım.

Bu sabah steroid aldım ve kendimi garip hissetmeme neden oluyorlar. Midemde çalkalanan öfke ve kızgınlıkla tam olarak örtüşmeyen yüzeysel bir kafa gibi.

Wes beni dikkatle izliyor. "Bebeğim?"

Soruya cevap vermediğimi fark ediyorum. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok," diye mırıldanıyorum. "Biraz kestireceğim."

Hayal kırıklığı yüzünden okunuyor. Bugün maçı yok ve muhtemelen birlikte biraz zaman geçirmeyi umduğunu biliyorum. Ama şu anda iyi bir arkadaş değilim. Hasta olmaktan bıktım. Hastanede olmaktan nefret ediyorum. Kim bilir ne zamana kadar işe dönemeyecek olmaktan nefret ediyorum. Dün gece Bill'i aradım ve bana en az bir hafta daha geri dönmeyi düşünmememi söyledi.

Bir haftaya daha ihtiyacım yok. Sadece hayatımı geri istiyorum.

"Tamam," dedi Wes sonunda. "Ben sadece..." Gri gözleri etrafta geziniyor, sonra üst üste yığılmış postalarla dolu koridordaki masaya takılıyor. "Postaları aç, belki birkaç fatura ödersin."

Küçümseyici bir söz neredeyse uçup . *Nasıl olduğunu biliyor musun?*

Birlikte yaşamaya başladığımızdan beri Wes evle ilgili hiçbir şeyle ilgilenmiyor. Çamaşırlar. Faturalar. Temizlik. Hepsini ben yapıyorum, çünkü o bir NHL yıldızı olmakla çok meşgul.

Yeter, içimden bir ses emrediyor. Belki de vicdanımdır. Ya da bu adama delicesine, derinden aşık olan yanımdır. Her iki durumda da, yine adil davranmıyorum.

Bu yüzden cevabıma gerçek bir minnettarlık katıyorum. "Teşekkürler. Bunu yaparsan kesinlikle hayatımı kolaylaştırırsın. Ve hastane faturası için gözünüzü dört açın-" Durdum ve yutkundum, çünkü az önce-

İki haftalık bir hastane ziyaretinin tasarruf hesabımı tüketebileceğini düşündüm. Hatta belki kredi kartlarımın limitini bile doldurabilir. Kanada vatandaşı değilim, bu yüzden sigortamın hastanede kalış süremi karşılayıp karşılamayacağından emin değilim.

Wes elini sallayarak, "Oh, öyle bir şey olmayacak," diyor. "Muafiyetinizi çoktan ödedim. Gerisini sigorta karşıladı."

Çenemi sıktım. Faturamı mı ödedi?

Wes ifademi fark edince kaşlarını çatı. "Sorun nedir?"

Sesim istediğimden daha sert çıkıyor. "Ödediğiniz miktarı bana bildirin, ben de parayı hesabınıza aktarayım."

Hemen itiraz etti. "Önemli bir şey değil bebeğim. Bir sürü param . Ben bunu karşılayabilecek durumdayken neden kendini maddi olarak zorlayasın ki-"

"Sana geri ödeyeceğim," diye bağırdım.

Uzun bir duraklama olur. Sonra Wes başını sallıyor. "Tamam. Eğer istediğin buysa."

"Ben de bunu istiyorum." Neden bu kadar çabuk davrandığımı bilmiyorum. Wes'in hastane faturamı bana söylemeden ödemesi sinirimi bozuyor. Çok parası olduğunu anlıyorum ama ben onun *metresi* değilim. Biz ortağız ve her şeyi onun ödemesine izin verirsem lanetlenirim.

Bir süre tereddüt ettikten sonra bir adım öne çıkıyor ve yanağıma dokunuyor. Temiz traşlı tenimi okşuyor. Bu sabah gerçekten tıraş oldum. Kendi başıma. Vay anasını. Ama sanırım küçük merhametler için minnettarım.

"Jamie." Sesi boğuk. "Daha iyi olmana sevindim."

Bir yumru boğazımı tıkıyor. kahretsin. Gözlerindeki rahatlama bir suçluluk duygusu uyandırıyor. Bu hafta ona kötü davrandığımı biliyorum. Beni ziyarete geldiğinde onu tersledim. Beni ziyarete geldiğinde onu tersledim.

Belki de annem ve kız kardeşim daha uzun kalmalı. Onu hastane televizyonunda, ben sırtüstü yatıp lazımlığa işerken bir şampiyon gibi kayarken ve gol atarken izlediğimde ona kızdım. Şimdi de *para* için kavga ediyorum.

"Ben de," diye mırıldanıyorum, sıcak dokunuşuna doğru eğilerek.

Alt dudağımı okşuyor, sonra yumuşak, kısa bir öpücükle ağzını ağzıma bastırıyor. "Tamam, git uyu. Bana ihtiyacın olursa ben burada olacağım."

Tam bana katılmasını isteyecektim ki, ben daha ağzımı açmadan telefonu çaldı. Wes'in eli yüzümden ayrılıyor ve cebine kayıyor. Kimin aradığını görünce muhteşem yüzü hayal kırıklığıyla buruşuyor.

"Frank," diye mırıldanıyor bana, sonra telefona bakmak için uzaklaşıyor. Halkla İlişkiler Mucizesi Frank'in telefonda olduğunu anlayacak kadar uzun süre oyalandım.

Wes'in davası yine röportajlarla ilgili. Daha doğrusu röportaj eksikliği, çünkü Wes hala medyayla konuşmayı reddediyor. Sözde Sonunda *Sports Illustrated* röportajını yapacaktı ama sonra yine hastalandım ve o da erteledi.

Hastalığımın berbat ettiği şeylerin uzun listesindeki bir başka madde.

Odamıza girip yatağa oturuyorum ve başımı yastık yığına yaslıyorum. Yorgun değilim. Ciğerlerimi temizlemek için aldığım steroidler tamamen uyanık ve doğal olmayan bir şekilde tetikte olmamı sağlıyor, bu yüzden uyumak şu anda bir seçenek değil. Wes'e söyledim çünkü... Kahretsin, yine nankörlük ediyorum. Ama boşluğa ihtiyacım var. Hemşireler başımda dikilmeden ya da Wes bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormadan kendime ayırabileceğim bir saate ihtiyacım var.

Beş dakika boyunca duvara baktıktan sonra dizüstü bilgisayarımı açıp e-postalarımı kontrol ediyorum. Vay . Yüzlercesi var. Annem hastanedeyken telefonuma el koymuştu çünkü iyileşme sürecimde dikkatimi dağıtacak hiçbir şeye ihtiyacım olmadığını söylemişti. O zamanlar, mesajlaşma hakkı elinden alınmış ergenlik çağındaki bir kız gibi sızlanmıştım. Şimdi, iyi ki yapmış diyorum. Gelen kutum bunaltıcı.

Üniversitedeki takım arkadaşlarımdan mesajlar var; bazıları iyi olup olmadığını soruyor, bazıları da eşcinsel olduğumu neden onlara söylemediğimi merak ediyor. *Dostlar, bu şaka bana da yapıldı.*

Ailemden ve arkadaşlarımdan gelen Geçmiş Olsun e-kartları var, ancak bunlar medya kuruluşlarından gelen korkutucu miktardaki e-postaların gölgesinde kalıyor. Adını duyduğum her spor dergisi. *İnsanlar*. Yerel ve yerel olmayan gazeteler.

Röportaj talepleri arasında gezinirken midem bulanıyor. Hayatım - seks hayatım - mikroskop altında ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Birden Wes'i takdir etmeye başladım, çünkü onun spot ışıklarının benimkilerden iki kat daha büyük olduğunu fark ettim.

Başka bir mesaj gözüme çarptı. Patronumdan. Ben ilk kez hastanedeyken göndermişti.

Sevgili Jamie,

Bana yardımcı koçunuzla ilgili bir sorunu ve homofobik dili anlatmaya çalıştınız, ancak gerektiği kadar iyi dinlemedim. Gerçekten çok üzgünüm. Politikamız nettir; hiçbir işveren veya oyuncu ayrımcı bir dile veya düşmanca bir davranışa katlanmak zorunda kalmamalıdır. çalışma ortamı.

Lütfen o zaman size yardımcı olmam gereken şeyi şimdi yapmanıza yardımcı olmama izin verin. Şikayette bulunmak için gerekli form ektedir. Kendinizi bunu yapabilecek kadar iyi hissettiğinizde formu doldurun, böylece düzgün bir şekilde şikayetinizi araştıracaktır.

Bu hafta zor bir ders aldım ve sorunuza verdiğim önceki yanıtı düzeltmek istiyorum.

Saygılarımla,

Bill Braddock

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Şimdi şikâyetinde bulunmak çok önemsiz görünüyor. Daha önce biseksüelliğimi gizli için bir tür casus gibi görüneceğim. Sanki onlar dikkat etmezken ben not alıyormuşum gibi.

Danton'ın nefret yayması yanına kâr kalmamalı ama birkaç gün içinde o sahaya geri dönmek zorundayım. Tüm iş arkadaşlarıma soyunma odasında söyledikleri her şeyi yazdığım izlenimini vermek istemiyorum.

Wes yatak odasına girdiğinde e-postayı dördüncü kez tekrar okuyordum.

"Neden onu bir kenara bırakıp biraz dinlenmiyorsun?" diye öneriyor erkek arkadaşım. Dizüstü bilgisayarını benden alırken ve kapağını kapatırken elini sıkıca kavıyor.

o. "Yorgun görünüyorsun."

Lanet olsun. Yorgun *hissediyorum*. Beş dakika önce yorgun değildim ama şimdi göz kapaklarım düşmeye başladı. Birkaç önemsiz e-postayı kontrol etme eylemi enerjimi tüketti ve o çaresizlik hissi yine boğazımda düğümleniyor. Zayıf olmaktan nefret ediyorum. *Nefret* ediyorum ve öfke beni "Evet anne" diye bağırmaya itiyor.

Wes'in gözlerinde acı parlar.

Suçluluk duygusu yine içime işliyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Seni terslemek istememiştim."

" yok." Ama sessizce odadan çıkarken hâlâ üzgün görünüyor.

BÖLÜM 22

JAMIE'NİN DURUMU İYİ DEĞİL.

Hastaneden taburcu olalı üç gün oldu. Fiziksel olarak güçlendiğini görebiliyorum. Gün içinde çok fazla uyumuyor. Bu sabah yorgunluktan yere yığılmadan kahvaltı hazırladı. Kısa yürüyüşlere çıkmak için evden ayrıldı. Ama onu en sevdiğimiz lokantaya götürdüğümde - Jamie yanıma taşındıktan sonraki ilk sabah bulduğumuz lokanta - tam bir felaketti. Siparişimizi verdikten hemen sonra, bazı üniversiteli çocuklar imzalarımızı almak için koşuşturdular. Sonra birkaç kişi daha fotoğrafımızı çekti. Jamie çok sinirlendi ve öksürmeye başladı.

Yemek yemeden ayrıldık. Sevdığımız bir Çin lokantasına gitmeyi önerdiğimde, "Sadece sipariş verelim" dedi.

Vücudu iyileşiyor, bundan eminim. Ama nerede olduğuna ya da ne hissettiğine dair hiçbir fikrim yok. Bana karşı kendini kapattı. Beni terslemekle, terslediğim için benden özür dilemek arasında gidip geliyor.

En son ne zaman hatırlamıyorum. *Gerçekten* öpüştüğümüzü. Sadece bu hafta birbirimize verdiğimiz hızlı gagalar. Sanırım ilk hastane ziyareti sırasında olmuş olabilir. Evet...duşta. Çok iyi bir duştu.

Şu içinde olduğum mu? O kadar iyi değil. Salon tarzı duvarları olan bir kabindeyim, bu da iki iki takım arkadaşım olduğu anlamına geliyor. Bana bakıyorlar. Pornografik bir şekilde değil, aletini kontrol eder gibi, ama dürüst olmak gerekirse, derin endişe dolu bakışları yerine bakmalarını tercih ederdim.

"Artık bizimle konuşmuyorsun." Etrafımızda akan su, Eriksson'un ses tonundaki suçlama notasını bastırmıyor.

Göğsümü sabunlarken "Elbette var," diye cevap veriyorum.

Diğer tarafımdaki Hewitt ise durumumu hemen yalanladı. "Hayır, antisosyal oluyorsun."

Sosyal olmamı mı istiyorlar? Erkek arkadaşım evde paspas yaparken ve her fırsatta beni terslerken mi? Maçlarımıza geldiğim için bile şanslılar. Zihnim o kadar odaklanmış ki Jamie, hala hokey oynamayı hatırlamam bir mucize.

Eriksson, "Blake adamınızın daha iyi olduğunu söylüyor," diye .

Vücudumdaki sabunu yıkıyorum ve şampuana uzanıyorum. "Evet. Öyle."

"O zaman bu asık surat da neyin nesi?"

Onlara güvenme konusundaki isteksizliğim yüzünden saçımı köpürtüp durulayarak geçiriyorum. Umarım bu süre Eriksson'un sorduğu soruyu unutmalarına yetecek kadar uzun olur ama sonunda gözlerim açıldığında hâlâ beni izliyorlardı.

"Wesley, dökül. Evde neler oluyor?" Eriksson kendini küçümseyen bir kahkaha atıyor. "Şu anda uğraştığım şeyden daha kötü olamaz."

Evlilik sorunlarının hatırlatılması tereddütlerimi yok ediyor. Siktir et. Cinsel yönelimimle ilgili "haberler" ortaya çıktığından beri takım arkadaşlarım beni desteklemek için ellerinden geleni yaptılar. Bana sürekli Jamie'nin nasıl olduğunu sordular. Her deplasman maçında benim asık suratımla uğraşmak zorunda kaldılar. Nazik olmaktan başka bir şey yapmadılar ve onlardan uzak durmaya devam ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Jamie depresyonda," diye itiraf ediyorum.

Bu iki kelime buharlı havada asılı kalmış gibi. Yüksek sesle söylemedim. Hatta üzerinde çok da düşünmedim ama şimdi ne kadar doğru olduğunu anlıyorum. Jamie sadece üzgün değil. Sadece canı değil. *Depresyonda*.

Ben durduramadan ağzımdan başka kelimeler dökülüyor. "Hâlâ işe dönemiyor ve dün gece takımı onsuz bir maç daha kazandı. Tam gücünü geri kazanamadı. Çalışmıyor.

Doktorun emirlerine aykırı. Binayı terk edemez.

bir ya da iki muhabir tarafından taciz edilmeden." Boğazım düğümleniyor. "Sanırım her şey için beni suçluyor."

Kahretsin, ben de *bunu* ilk kez yüksek sesle söyledim. Bunun doğru olabileceği, Jamie'nin medya için beni suçlayabileceği düşüncesi beni hasta ediyor.

reddeden bir fırtına.

Frank beni hâlâ günde birkaç kez arıyor. Franchise, basına konuşmayı reddetmemi telafi etmek için çok sayıda açıklama yaptı. Benim ve Jamie'nin yüzü bütün spor bloglarında. İç sahadaki son maçımızda, salonun dışında protestocular vardı.

İncil'den pasajlar ve çirkin sloganlar.

Hayat...berbat. Şu an gerçekten berbat.

"Bunu nasıl daha iyi hale getireceğimi bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. Banyoyu kapatıyorum ve bir havlu alıp belime sarıyorum. "Ve onu neşelendirmek için çağırabileceğim takviye kuvvetlerim de yok. "Ve onu neşelendirebilecek Şehirde sizden başka kimseyi tanımıyorum," diye ekliyorum aceleyle, incinmiş yüzlerini görünce. "Ama Jamie'nin arkadaşlarının çoğu Batı Yakası'nda, üniversiteye gittiği yerde. Ailesi de Cali'de ve onlar her şeyi bırakıp onun yanında olmak için Kanada'ya uçamaz. Annesi ve kız kardeşi o hastanedeyken bunu zaten yaptılar."

Eriksson ve Hewitt beni soyunma odasına kadar takip etti. Yüzleri sempatikti. Hewitt, "Bu çok zor dostum," diyor.

"Evet." Çaresizliğimi görmemeleri için dolabıma doğru dönüyorum. Zor demek hafif kalır. Zor, başa çıkabilirim. Ama bu? Jamie'yi üzgün görmek ve ona yardım edememek?

Sert değil.

Bu bir *işkence*.

Antrenmandan eve döndüğümde Jamie yatak odamızda, burnu bir kitaba gömülmüş haldeydi. Eğer başlığını doğru okuyorsam, nesli tükenmekte olan türler hakkında bir bilim kitabı.

Kendimi içgüdüsel olarak gerilirken , çünkü bu günlerde Jamie'nin yüzünde ne göreceğimi biliyorum. O kapalı ifadeyi mi? Benimle konuşmayan kaşlarını mı? Suçluluk bulutu? Üzgün kaşlar mı?

Bugün bunların hiçbirini yaşamadım. Kapüşonumu çıkarmadan önce onu gergin bir gülümsemeyle selamlıyorum. Ve kahverengi gözlerinde bir arzu parıltısı görünce irkildim.

Aletim fermuarımın arkasında anında kalınlaşıyor. En son ne zaman seks yaptığımızı hatırlayamıyorum. En azından ilk hastaneden beri.

"Antrenman nasıldı?" diye soruyor, ciltli kitabı komodinin üzerine koyarken.

"Güzel. Kitap nasıl?"

"İlginç. Bazı tutsak erkek pandaların dişi kızgınlık dönemindeyken ne yapacaklarını bilemediklerini biliyor muydun?" Sırıttıyor ve kalbim boğazıma kadar yükselmiyorsa ne olayım. Son zamanlarda onu gülümserken görmek çok nadir.

"Bummer."

"Öyle . Çünkü onları esaret altında yetiştirmeleri gerekiyor. Bir zoolog panda seks kaseti yapmış ve yapamayan erkekler için bir video. Panda pornosu diye bir şey olduğunu kim bilebilirdi?"

Gülerek kot pantolonumu çıkarıyorum ve yakındaki koltuğa fırlatıyorum. Jamie önce siyah boxer'ıma, çıplak göğsüme bakıyor ve "Düşündüm de, bugün özellikle sikilebilir görünüyorsun" diyor.

O kadar mutluyum ki neredeyse ağlayacaktım. Aptal değilim, seksin kolay bir çözüm olmadığını biliyorum. Mucizevi şekilde onu neşelendirmeyeceğini ve son birkaç haftanın korkunçluğunu silmeyeceğini biliyorum. Ama bu bir başlangıç.

Yatağa doğru hamle yapıyorum ve o benim hevesime gülüyor. Boğuk ses doğrudan sikime gidiyor. Onun gülüşünü özlüyorum. Rahat, her zaman gülümsemeye hazır Jamie'mi özlüyorum ve onun tanıdık ağzımı ağzıma getiriyor.

Öpücüğüm heyecan, *özlem* ve *Tanrım seni çok özledim* duygularını tek bir sıcak, nefessiz pakette topluyor. Dili ağzıma giriyor ve akıl sağlığımı çalıyor. Elleri göğsümü okşuyor, Başparmaklarım göğüs kaslarımda, meme uçlarımda geziniyor, sonra karın kaslarımdan aşağı, bel kemerime doğru kayıyordu.

"Çık," diye mırıldanarak boxerımı çekiştiriyor.

İç çamaşırlarımı çıkarıp odanın diğer ucuna fırlatacak kadar uzun süre ağzını bırakıyorum. Jamie'nin pazen pantolonu ve tişörtü de onu takip ediyor. Üşüyeceğinden, tekrar hastalanacağından biraz endişeliyim ama ben battaniyeyi üzerimize örtmeden önce sıcak, çıplak bedenini benimkine bastırıyor.

Dudakları boynumu buluyor, şekerle kaplanmış gibi tenimi öpüyor ve emiyor. Çıkardığı derin, hırıltılı sesler kulağımı gıdıklıyor, taşaklarımı karıncalandırıyor.

"Bunu kaçırdım," diye fısıldıyor.

"Ben de." Sözcükler boğuk ve yoğun bir duygusallıkla çıkıyor. Tanrımne kadar özlediğimi bilmiyor bile.

Beni sırtüstü yatırıyor ve güneye doğru öpüşürken ben sıcaktan titriyorum. Ağzının içine aldığında

daha fazlasını istiyor. *Onu* arıyorum.

Jamie tüm uzunluğumu yutana kadar beni yavaşça daha derine, daha derine ve daha derine götürüyor. Kaydedebildiğim tek his *ıslak, sıcak ve müthiş*. Ama sonra geçen hafta nasıl şiddetle öksürdüğünü hatırlıyorum ve yumuşak saçlarına dokunarak onu sakinleştiriyorum.

"Buna hazır olduğuna emin misin?"

Güçlü çenesi gerilir.

Kahretsin, yanlış bir şey söyledim.

Bazı nedenlerden dolayı Jamie "zayıf" görünme konusunda hassaslaştı. Onun zayıf olduğunu düşünmüyorum. Hiç . O sadece hastaydı, hikayenin sonu. Ama bunu ona kaç kez söylediysem de, bu onun için hala hassas bir konu.

"Öksürük," diye aceleyle açıklıyorum. "Çünkü boğazın hâlâ ağrıyorsa, beni boşaltmanın başka yolları da var..."

Gevşiyor, dili dışarı çıkıp sikimin başını çevreliyor.

Dudaklarım hınzırca kıvrılıyor. "Aslında düşündükçe alternatifini daha çok seviyorum." Onu omuzlarından çekştirip sırt üstü yatırmadan önce bir kez daha yalamasına izin veriyorum.

"Alternatifi ne?" diyor kalın bir sesle.

Kayganlaştırıcı almak için komodinin çekmecesine uzandım bile. "O koca sikin ben kadar kıcıma vurması."

Şehvet dolu bir inilti boğazından kaçıyor. "Mmmm. Evet. Kulağa çok ateşli geliyor."

Muhtemelen kendimi hazırlamak için gerektiği kadar zaman ayırmıyorum, ama çok sabırsızım. Çok uzun zaman oldu. *Çok* uzun zaman. Onu o kadar çok istiyorum ki ağzım kurudu ve avuçlarım nemlendi. İki tanesini içime sokarken parmaklarım titriyor, aceleyle Jamie'nin kucağına tırmanırken sürtünüyor ve bükülüyor.

Göğsü uyarılmaktan kıpkırmızı olmuş, gözleri yanıyor. önce kolumun hareketine, sonra da kasıklarımından çıkan ereksiyona bakıyor. Onun aleti de bir o kadar sert ve elini etrafına sarıp yavaşça vurduğunda inliyorum. Şişmiş başı yumruğundan dışarı fırlıyor ve ön sperm sızdırıyor. Ağzım daha da kurudu. Bu yüzden ucundaki inci gibi sıvıyı emmek için eğilerek nemlendiriyorum. Sonra başımı kaldırıp dudaklarımı yalıyorum.

Jamie sarsıldı. "Lanet Wes, sana *ihtiyacım* var."

Kalbim küçük komik bir takla atıyor. Bana ihtiyacı var. Şu anda seksten bahsettiğini biliyorum, ama bir parçam onun bir şeyler kastettiğini umuyor.

başka şeyler de var. Bu hafta yardımımı kabul etmeyi reddetti. Herhangi birinin yardımını, gerçekten. Yardıma *ihtiyacı olduğunu* kabul etmeyi reddetti. Belki de bu onun itiraf etme yoludur.

Her iki şekilde de, ona istediğini veriyorum. Ona kendimi veriyorum, kendimi yukarı kaldırıyorum ve sonra kıcımlı onun sert horozuna indiriyorum. Acının sızısı buna tam olarak hazır olmadığımı doğruluyor ama umurumda değil. Yanmayı hoş karşılıyorum. Sevdiğim adamın her santimini hoş karşılıyorum, nefesimi kesen yukarı doğru bir hamle yaptığında onu öpmek için öne doğru eğiliyorum.

"Sür beni," diye emrediyor. "Sert sür beni."

Bu sefer itaat etmiyorum. Onun yerine yavaş gidiyorum. Acı verici, lezzetli

Yavaşça, yüz hatları sabırsızlık ve ihtiyaçla buruşana, inleyip kıvranana ve daha fazlası için yalvarana kadar kalçalarımın her yükselişini ve düşüşünü sürükleyerek.

Jamie neredeyse çaresizlik içinde kalçalarımı kavlıyor. Kendi kalçalarını kaldırmaya çalışıyor, ama ben onu kızdırmaya devam ediyorum, boyunca öpücükler ekiyorum. Boynunu ve köprücük kemiğini, kulak memesini emiyor, dudağını dişliyorum. Bunun her saniyesinin tadını çıkarmak istiyorum. Onun tarafından gerilmenin, onun tarafından doldurulmanın hissinde kendimi kaybetmek istiyorum.

Ama sonra sikime dokundu.

Gözlerindeki şeytani parıltı lanet okumama neden oluyor. Beni başladığı an, vücudum kendi hayatını yaşıyor. Birdenbire onu hararetle boşaltıyorum, tembel tempoyu sürdüremiyorum.

"Her yerime boşalmanı istiyorum," diye mırıldanıyor. Eli hızlanıyor, başparmağı her aceleci vuruşta sikimin alt tarafına bastırıyor.

Aman Tanrım. Beni patlatmaya çalışıyor. Beni patlatıyor. Eli üzerimde ve aleti içimdeyken, pistteki bir jet gibi bana doğru hızla gelen salınımı durdurmak imkansız. I sert bir çılgınlıkla boşalıyor ve güçlü yumruğu beni kuruturken kalçalarını yukarı kaldırıyor.

Gözlerini sıkarak kapatıyor ve kendi boşalmasından dolayı titriyor, sikimi bırakıyor ve iki kolunu da bana doluyor. Terimiz ve boşalmam sayesinde göğsüm onunkine yapışmış durumda. Kalp atışları göğüs kaslarıma çılginca çarpıyor. Çok hızlı hissediyorum. Kalbi bu kadar hızlı atmalı mı?

Kendini aşırı zorlamış olabileceğinden, bencilce onunla birlikte olma ihtiyacımın nüksetmesine neden olabileceğinden endişelenerek hızla doğruluyorum.

Jamie aklımı okumuş olmalı, çünkü ifadesindeki zevk kayboluyor ve dudaklarına hafif bir kaş çatma dokunuyor. "Sakın söyleme," diye uyarıyor.

Yutkunuyorum. "Ne diyeceksin?"

"Her ne söyleyeceksen." Bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni tekrar kendine doğru çekti. "Bu bakıştan çok sıkıldım."

"Ne bakışı?" Bilmek istiyor muyum ki?

"*Endişeli* bakış. Boşaldıktan bir dakika sonra seks bakışının yerini aldı."

Bunu inkar edemem, çünkü bu yalan olur. "Seks bakışım mı var?" Onun yerine ben soruyorum.

"Evet. Gözlerin biraz odaktan çıkıyor ve dilin biraz dışarı sarkıyor."

Koltuk altına doğru homurdanıyorum. "Kulağa seksi geliyor."

"Nesnesi ben olduğumda öyle. Ama bu surat ifadesini *Sports Illustrated*'a büyük röportajını verdiğinde."

Basın hakkında konuşurken, Jamie'nin sesi... *acı* geliyor, sanırım. Daha önce onu tanımlamak için bu kelimeyi hiç kullanmamıştım. Hem de hiç. Şimdi omurgam

Bu konuda ne yapacağımı bilemediğim için tedirginlik duyuyorum. Ve dün ona muhabirin bunu sadece basılı bir röportaj olarak değil, artık bir yayın olarak yapmak istediğini söyledim. "Bebeğim, onları iptal etmemi ister misin?"

Omuz silkiyor. "Yapamazsın."

"Uh..." Yapamaz mıyım? Bunların hepsi keşfedilmemiş bölge. Dennis Haymaker Jamie ile olan ilişkimi soracak. Ve bana öyle geldi ki, ne söylersem söyleyeyim önce Jamie ile konuşmam gerekiyor. "I onunla hokey hakkında konuşmak zorundayım, çünkü sözleşmemde bu var. Ama başka ne söylemem ya da söylememem gerektiği konusunda fikirlerinizi almak isterim."

"Neden?"

"Çünkü biz *ortağız*." Başımı kaldırıyorum. "Değil mi? Birlikteyiz. Ve bu *bizim* ilişkimiz. Bu konuda herkese ne konusunda söz sahibi olmalısınız."

Başını başka yöne, pencerelere doğru çeviriyor. "Ne istersen söyle."

İçim daralıyor. Az önce hayatımın aşkı tarafından "her neyse" edilmişim. "Jamie," diye fısıldıyorum.

Bana bakmıyor.

"Bence yanlış olan tek şey zatürre değil. Ve bu konuda benimle konuşmanı istiyorum."

"Ben iyiyim."

Depresyonda değilsin. Depresyondasın. Kelimeler dilimin ucunda. Ama haftalardır ilk kez onu kollarıma aldım. Ve bunu büyük bir ciddi konuşmayla mahvetmeyi kendime yediremiyorum.

Boğazımı temizliyorum ve başka bir taktik deniyorum. "Şu anda senin için ne eğlenceli olurdu?"

"Şu anda mı?" diye soruyor.

"Hayır, um..." Kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Sadece genel olarak. Neyi dört gözle bekliyorsun?"

Gözlerini tavana dikeyor. "Güneş ışığı güzel olurdu. Kaliforniya'ya gitmek istiyorum."

Kalbim titriyor. Jamie *gitmek* istiyor. "Güneş parlсын" dediğini duydum ama elimde olmadan farklı bir şekilde duydum. Seyahat programımı düşünmek için yarım saniye ayırıyorum. Minnesota ve Dallas'a gidiyoruz. Sahile yakın bir yerde değil. "Tamam, sekiz hafta var Sezonun bitmesine az kaldı. Neden yaz için bilet bakmıyorsun? Ailenizi görmek için uzun bir yolculuğa çıkabiliriz. Bana sörf yapmayı öğretebilirsin."

"Tamam," diyor yavaşça. "Bunu yapacağım."

Yüzümü boynuna gömüyorum. Belki bir tatil planlamak Jamie'yi canlandırır. Belki seks, endorfinlerinin yeniden harekete geçmesine yardımcı olur.

Belki de bugün beni daha iyi hissetmeye başlayacağı anlamına geliyor. Umarım öyle olur.

Elimdeki tek şey umut.

BÖLÜM 23

JAMIE

ERTESİ GÜN kanepemize sırt üstü uzanmış, tavanı inceliyordum. Bir süredir . Wes antrenmanda ve apartman o kadar sessiz ki aklımdan geçen her düşünce kafamın içinde yüksek sesle yankılanıyor.

Birkaç saat önce Kaliforniya'ya uçuşlara baktım. Ancak Wes'in takımının playofflara kalıp kalmayacağına bağlı olarak, bu hala iki ya da üç ay uzakta. Şimdi bir seyahat planlamanın anlamını göremedim.

Sanki heyecanı nasıl hissedeceğimi unutmuş gibiyim. da ateşim bütün mutluluğumu yaktı. Dün Wes'le yaptığım seksten aldığım haz bile çabuk kayboldu.

Gün önümde uzayıp gidiyor. Yapacak bir şeyim ve konuşacak bir bedenim yok. Öğle yemeği vakti gelip geçiyor ama ben aç bile değilim. Tam bir serseri olmak hiç enerji gerektirmiyor, bu yüzden midem nasıl yemek isteyeceğini unuttu.

Tiksinti beni ayağa kaldırıyor ve sahile bakan pencere duvarımıza doğru yürütüyor. Göl koyu, soğuk bir renkte ve ona bakarken bile ürperiyorum. Ama aşağıda, Mart öğleden sonrası için giyinip kuşanmış ve acele eden insanları görebiliyorum. Arabalar Lakeshore'da durup kalkıyor.

Benim dışımda tüm dünya meşgul.

Mutfak tezgahında telefonum çalıyor. Bunu çok sık yapıyor. Gidip gelen mesajı inceliyorum ama sadece otomatik bir mesaj.

Takımımın 30 dakika içinde maçının başlayacağını hatırlatan bir mesaj.

utes. İzinde olmama rağmen o mesajlar bana kaçırdığım her şeyi hatırlatmak için gelmeye devam ediyor.

Mutfağa giriyorum, bir kutu yoğurt seçiyorum ve yiyorum. Yemek pişirmek son zamanlarda çok sorunlu gibi görünüyor.

Bunu yaptıktan sonra kabı atıyorum ve boş saatlerle yüzleşiyorum. Bir kereliğine de olsa heyecanım uyuşukluğumu bastırıyor. Eğer hemen şimdi bir yere gitmezsem aklımı kaçıracam.

Telefonumu kaptığım gibi cebime sokuyorum. Sonra montumu buluyorum, Wes beni soğukta görürse kızmasın diye bir şapka ve atkı ekliyorum.

Asansöre binene kadar nereye gittiğimi bile bilmiyorum. Ama sonra aklıma geldi: Çalışmam yasak ama pistten men edilmedim. Adamlarımı oynarken *izleyebilirim*, değil mi? Burası özgür bir ülke.

Metro ve oldukça uzun bir yürüyüşle oraya varmam yarım saatimi alıyor. Sonunda önümdeki binayı gördüğümde göğsüm tıkırdıyor. Öksürmek için duruyorum, çünkü tribünlerde aptal gibi hıçkırmak istemiyorum. Çıkardığı sestem ve ciğerlerimi temizlemek için yaptığım o tanıdık egzersiz yüzünden mide kaslarımın ağrımasından nefret ediyorum.

En çok gülmek acıtıyor. İyi ki bunu çok sık yapmıyorum.

Sonunda piste ulaştığımda, oyun çoktan başlamış oluyor. Ama bu sorun değil, çünkü bu sayede fark edilmeden içeri sızabiliyorum. Adamlarım orada da çok şık görünüyor. Tribünlere tırmanıyorum ve en üst sıraya oturuyorum. Pist çok büyük değil, sadece birkaç bin kişilik. Ama maç sırasında adamlarımdan bu kadar uzakta olmak garip. Yedek kulübesinin arkasında, Danton'ın iğne şeklindeki kafasının takımla konuşurken ve replikleri söylerken bir ileri bir geri gidip geldiği yerde olmalıydım.

Dahil olmayı özledim. Burada kendimi yabancı gibi hissediyorum. Ve daha az yardım. Başka bir koç benim yerimi aldı. Gilles Danton'la çalışıyor, defans oyuncularına koçluk yapıyor.

İşe de yarıyor. Adamlarım çenelerini yukarıda tutma konusunda iyi iş çıkarıyor, geri kontrolde rakipleri tarafından kuşatılmadan önce pası buluyorlar. Ve kalecim uyanık ve hazır görünüyor. Duruşu onu oynarken son gördüğümde daha rahat. onun korkusu.

Takımlar iyi eşleşti ve oyun ilk periyot boyunca golsüz devam etti. Dunlop birkaç güzel kurtarış yaptı ama çok fazla uğraşmasına gerek kalmadı. Henüz değil.

İkinci periyotta işler daha da karışıyor. Takımımız Kaleyi bulan birkaç güzel şut ama onlara harika bir savunmayla cevap veriyorlar. Ve sonra yıldız pivotumuz bir tane soktu ve gülümsemem gerçekten haftalardır ilk kez geniş.

Oyun devam ederken ellerim gergin yumruklar halinde. Rakip gaza basıp varını yoğunu ortaya koyuyor. Dunlop Bir süre için elleri dolu. Ama boğulmuyor. Onunla o kadar gurur duyuyorum ki patlayabilirim. Sonra takımımız bir penaltı kazanıyor ve Dunlop'un dağılmamasını umarak iki dakika boyunca nefesimi tutuyorum.

Ama o bir kaya. PK sırasında iki kurtarış yaptı. Ve üçüncü periyot boyunca çizgiyi koruyor.

Son düdük çaldığında skor hâlâ 1-0' ve Dunlop diğer takımı susturmuştu. Rahatlamıştım. Kazandıklarını görmek harika.

Ya sonra? Tüm mutluluk yine içimden akıp gidiyor. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

, Danton ve Gilles adamlarımı bir araya topluyor. Birbirlerinin omuzlarını okşayarak ve gülümseyerek, yüzleri kırmızı ve terli, mutlu bir zafer kümesi oluşturuyorlar. Noel hayaletleri ona kendi hayatından sahneler izlettirdiğinde kendimi Scrooge gibi hissediyorum. Aşağıda çocukları kutluyor ve maç sonrası değerlendirmeler yapıyor olmalıydım. Ama yerime başka bir koç geçti ve şimdi *kazanıyorlar*. Dunlop onunla oynadığım son birkaç maçtan yüz kat daha mutlu görünüyor.

Neden buraya geldim ki? Bu şimdiye kadarki en kötü fikirdi.

Gitmem gerekiyor. Ama tribünler ve takımım hâlâ görünür durumda. Bu yüzden orada birkaç korkunç dakika daha oturup düşlere girmelerini bekliyorum ki fark edilmeden çıkabileyim. Şu anda o çocuklara ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. *Güzel oyundu. İyi ki zatürre olmuşum da birkaç tane kazanabilmişsin.*

Gerçekler beni mahvediyor. *Gereksizim ve muhtemelen kovulacağım.* Eğer bu olursa, Toronto'da benim için başka bir iş olmayacak.

Sonra ne olacak?

Birdenbire binada daha fazla kalamayacağımı anladım. Ayağa kalktım ve tribünlerden aşağıya doğru koşarak kapıya yöneldim. Koridorda kimse yok ve özgürlüğe giden açık bir yolum varmış gibi görünüyor. Ama sonra biri adımı haykırıyor.

"Konserve!"

İçgüdüsel olarak dönüyorum ve Danton bana doğru koşuyor. Kayarak durdu. "Hey." Yüzü kıpkırmızı.

"Hey." *Sana söyleyecek bir şeyim yok.*

"Dinle. Bana gelmeliydin."

"Ne?" Öfkeli, boncuk gibi gözlerine bakıyorum ve neredeyse güleceğim. Ona *güvenmem* gerektiğini kastetmiş olamaz. Biz arkadaş *değiliz*.

"Benimle bir sorunun vardı, bunu benimle konuşmalıydın.

Şimdi Braddock'u kışırma taktım. Arkamdan ona gittin.

Ve söylediğim hiçbir şeyde ciddi *değildim*. Sadece diğer takım hakkında konuşuyordum. Bunu *biliyordun*. *Sana* asla ibne demedim."

Kan basıncım yükseliyor. Hiç bir şey hissetmemiştim.

Her yerim titriyor. "Kime söylediğin önemli değil. Yine de yanlış."

"Ama ben sana kötü davranmadım ki! Ben öyle biri değilim.

Erkek arkadaşın olduğunu bilseydim sana kötü davranmazdım."

Bu kadar. Bir günde bu kadar saçma mantığı kaldırabilirim. Danton'u omuzlarından tutup kabaca duvara doğru itiyorum. "Seni aptal pislik. Beni, hakkımda ne düşündüğünü önemseyen biri sanma."

Gözleri şokla açıldı ama daha yarısını bile bitirmemişim. Onu bir kez daha itiyorum ve kafasının arkası cüruf bloklarına çarpıyor. "Ağzından çıkan o bok mu? Çocuklar söylediğin her şeyi duyuyor. Sen bir otorite figürsün. Şimdi de birine ibne demenin sorun olmadığını düşünüyorlar, yeter ki gerçekten onları tanıyorum. Ve bu. Değil. Tamam." onun küçük sıçan suratına tüküreceğim.

Görüş alanımın kenarlarında bir hareket oluyor ve dehşet içinde Bill Braddock'un koridordan geldiğini görüyorum.

Aman Tanrım.

Ellerimi Danton'dan çekiyorum. Evet, takımına "ibne" demek kötüdür. Ama aynı zamanda yardımcı antrenörünüzü duvara yaslayıp yüzüne çığlık atmak. Çalışanların el kitabında özellikle el sürmeyi yasaklayan bir sayfa var.

Şimdi beni kovmanın ne kadar kolay olacağını görüyor musun?

Kapı sadece on metre ötede ve aniden kapıya doğru ilerlemeye başladım. Bill Braddock adımı bağılıyor ama ben durmuyorum. Kapıdan çıkıp kaldırımda koşuyorum. Yüz metre koştum ya da Ciğerlerim yanmadan önce. Hızım kesiliyor ve duruyorum. Sonra göğsüm öksürükten çatlıyor.

Lanet olsun. Koşamıyorum bile. İşe yaramazın tekiyim, kendim için bile.

Mümkün olduğunda, metroya kadar yürüyorum. Ve kimse beni takip etmez.

BÖLÜM 24

BU AKŞAM PITTSBURGH'LA OYNAYACAĞIZ. Harika bir ama onları yenebileceğimize eminim. Sabah patenimiz iyi geçti ve Blake buza geri döndü.

Daha da iyisi, maç öncesi dinlenme saatlerimiz için stadyumdan çıktığımda, stadyumda grev yapan herhangi bir kaçık yoktu ve birkaç gündür karaborsa bilet satışları hakkında bir şey duymadım.

Çılgınlık eriyor olabilir mi? Umarım öyledir.

Bu sabah evden çıktığımda Jamie'nin bir elinde playoff takvimi, bilgisayarında ise bir seyahat rezervasyon sitesi açıktı. Kapıdan çıkarken ona Cali'de ziyaret etmek isteyebileceği herhangi bir tatil yeri olup olmadığını düşünmesini istedim. "Ya da aileni görmeden önce Hawaii'de birkaç güne ne dersin?" diye sordum.

"Kulağa pahalı geliyor," diye mırıldandı.

Ama büyük düşünmesini istedim. Bu yorucu yıldan sonra, biraz eğlenmeye hizmet ediyoruz. Eve dönerken Jamie ile bir plajda kürek çekmeyi düşünüyorum. Ve bira sipariş etmeyi. Üstlerine limon dilimleri sıkıştırılmıştı. Hawaii'den bahsetmiştim ama Meksika da eğlenceliydi.

Dairemize girerken ıslık çalıyorum. Kapıdan içeri girdiğimde ilk fark ettiğim şey ortalığın dağınık olduğu. Üzerinde birkaç bardak var. ve dergiler yere dökülüyor. Bu pek de önemli bir değil. Ama Jamie çoğu zaman bir temizlik manyağıdır, ve son zamanlarda bunu umursamıyor. Bu beni endişelendiriyor. Hem de çok.

"Bebeğim?" Geldiğimde sık sık yaptığım gibi sesleniyorum.

Cevap yok, ama dairenin içinde bir yerden bir fermuar sesi duyuyorum.

Paltomu palto ağacımıza bırakıyorum (Jamie paltomu kanepenin üzerinde bulmaktan bıktığında almıştı). Birkaç hızlı adımla koridordan geçip yatak odamıza giriyorum.

Jamie büyük bir spor çantasının üzerine eğilmiş. *Onun* spor çantası. Uç kısmına bir tıraş seti sıkıştırıyor.

"Bebeğim?" Tekrar söylüyorum.

İrkilir, sonra hızla doğrulur. *Suçluluk duygusuyla*. "Hey," diyor, sesi hırçın. "Geldiğini duymadım."

Belli oluyor. Yine de söylemiyorum. kitap yapmakla meşgulüm. Yatağın üzerinde bir çıktı var. Biniş kartı, yazıyor. Air Cana- da. Bilgisayarı yanındaki kılıfına sıkıştırılmış. Telefonu ve şarj kablosu yatağın üzerinde yan yana duruyor. "Nereye gidiyorsun?" Mırıldanıyorum.

"Eve," diyor, sonra hemen ekliyor, "Ailemi görmeye. Sana Kaliforniya'da biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Henüz işe dönemem, değil mi? Ziyaret edebilirim."

"Um..." Bu işte bir terslik var. Onun yüzü . "Bana söyleyecek miydin? *Hoşça kal* bile diyecek miydin?" Sesi tırtıklı ve korkmuş geliyor. Ama ben korkuyorum.

"Evet," diyor. "Tabii ki. Şu sıralar evde olacağını biliyordum."

Uyarı zilleri çalıyor. Jamie bir metre duruyor. Ellerini garip bir şekilde kot pantolonunun ceplerine soktu. Daha önce hiç ilişkim olmamıştı. Ama bu şekilde yürümemesi gerekiyordu. "Şu anda ayrılıyor muyuz?" Pat diye söyledim.

Jamie sanki bunu yüksek sesle söylememi beklemiyormuş gibi irkilmiş görünüyor. En ufak bir tereddütten sonra "Hayır," diyor. "Hayır. Bu sadece bir tatil. I..." Boğazını temizliyor. "Sadece ailemi görmem gerekiyor."

Ama *senden uzakta olmaya ihtiyacım* olduğunu duymadan *edemiyorum*.

Kalbim kulaklarımda çarpıyor. Şimdi ona bağırmalı mıyım? Yapılacak doğru şey bu mu? Jamie'nin neye ihtiyacı olduğunu bilmiyorum. Eğer bilseydim.

ona vermek. Yüksek sesle, ısrarla sevgimi göstermek bir yol olabilir.

Ama ya gerçekten ihtiyacı olan şey bu yolculuksa? Ya biraz güneş ışığı onu iyileştirecekse? Kararsızlık beni yere yapıştırıyor ve boğazım aniden sıcak ve ağrılı bir hal alıyor. Yatağımın başucundaki masadan su bardağımı alıyorum ve ne söyleyeceğimi bulmaya çalışırken onu boşaltıyorum.

Yatağın üzerinde telefonu çalıyor. Alır ve cevap verir. Bir dakika sonra "Teşekkür ederim," diyor. Bütün arama bu kadar.

"Kimdi o?" .

"Taksi şirketi. Araba on dakika içinde burada olacak."

Tüm vücudumdaki ürpertiyle savaşıyorum. "Madem hava limanına götürülmek istiyordun, neden bana sormadın?" *Burada neler oluyor böyle?*

Yüz ifadesi tekrar suçluluk duygusuna dönüştü. "Bilmiyorum," dedi ayakkabılarını inceleyerek. "Sadece bu şekilde daha kolay olacağını düşündüm."

O haklı. Çünkü muhtemelen havaalanında olay çıkarırdım. Şu anda da yapmaya çok yakınım. "Gitmeni istemiyorum, Canning."

Jamie irkilir. "Ben..." Kelimede boğuluyor. "Bir şeyler denemeliyim, tamam mı?" Gözlerini tekrar kaldırdığında ıslaktı.

Şimdi her zamankinden daha çok panikledim. Ona doğru sendeliyorum ve kollarımı ona doluyorum. En azından o da bana sarılıyor. Boğazım

tamamen kilitleniyor. *Hayır, hayır, hayır.* İçimden bağıryorum. Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu bilsem bağıırdım. Ama onu par-Erler? Yarın Minnesota'ya gidiyorum. Ona kalması için yalvarıp sonra da beş günlüğüne takım uçağına atlamamın bir anlamı yok.

Sikeyim.

Bu yüzden erkek gibi davranıp doğru olanı yapıyorum. "Kendine iyi bak," diye fısıldadım. "Sen benim için gerçekten çok önemlisin."

Bana biraz daha sıkı sarılıyor ve titrek bir nefes alıyor. "Sen de."

Tamam. Bunu yapabilirim. "Seni seviyorum," diyorum yarım adım geri çekilerek. "Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor.

Gözlerimin içine bakmıyor. Hay

sikeyim.

Sikey

im.

Sikey

im.

Yatağın üzerindeki son birkaç eşyayla uğraşıyor, onları gidecekleri yere sıkıştırıyor. Taksi şirketi ona şoförün Programın ilerisinde.

Harika.

Onu dairemizin kapısına kadar götürüyorum. Onu yanağından öpüyorum ve bir kez daha sarılıyorum.

Sonra koridorda tek başına yürümesine izin verdim. Eğer aşağı inersem kendimi aptal durumuna düşüreceğim.

Onun yerine alnımı kapımızın soğuk çeliğine dayayıp geri çekilen ayak seslerini dinliyorum.

Zihnimde bir kez daha gözden geçiriyorum. Ailesini görmek için Cali'ye bir gezi. Zaten işe gidemez. Ayrılmayacağımızı söyledi. Bu bir tatil.

Peki neden kalbim göğsümden fırlayacakmış ve taksiyle havaalanına gidecekmişim gibi hissediyorum?

BÖLÜM 25

Minnesota karşısında aldığımız 3-2'lik galibiyetin ardından kendimi otobüsün ilk sırasındaki koltuklara attım. Etrafımdakilerle aynı coşkuyu yaşıyor olmalıydım ama yaşamıyorum. İki gündür bunalımdayım. Bu gece buzda gol atamadım. Asist yapamadım. Kıçımı yırtarak kaydım ama bir sihir yaratamadım.

Jamie beni terk ederken tüm sihri de yanında götürdü.

Seni terk etmedi. Tatilde. Saçmalık. O
beni terk etti.

Lemming otobüse biniyor ve yanlışlıkla benimle göz göze geliyor. Bunun bir kaza olduğunu biliyorum çünkü gözlerini hızla kaçırıyor. Yanımdaki boş koltuğu geçip arkaya doğru ilerliyor.

Evet, takım arkadaşlarımdan hepsi eşcinsel bir adamın yanında oturmaktan hoşlanmıyor. Görünüşe göre Beantown'da büyümek Lemming'le aramızdaki ortak bağ için yeterli değilmiş.

On dakika sonra otobüs Saint Paul şehir merkezindeki beş yıldızlı bir otelin önünde durdu ve takım arkadaşlarımla birlikte otobüsten inip lobiye girdik. Odama çıkarken suratım asıktı. Takım elbisemi çıkarıp eşofman ve kapüşonlu bir tişört giydim ama otururken

Boş süitte etrafta dolanmak canımı sıkıyor, ben de otelin barına gitmeye karar veriyorum. Eriksson ve diğer çocuklar bu gece bir striptiz kulübüne gitmeyi planlıyorlardı. Beni de davet ettiler ama reddettiğimde şaşırmış gibi görünmediler. Sanırım antisosyal huysuzluğumu kabullenmişlerdi.

Asansörle lobiye iniyorum ve pasaklı gibi görünmem umurunda değil. Takım elbise ve kravat rutini seyahat ve sonrası için ayrılmıştır.

ama Şu anda spot ışıkları benim üzerimde değil ve eğer eşofmanlarımın içinde lanet olası bir içki içmek istersem, o zaman içerim.

Uzun, parlak tezgâhta uzun bir tabureye kayıyorum ve erkek barmenin hızlı bir şekilde teslim ettiği bir viski siparişi ediyorum. Belki de gözlerimdeki çaresizliği görmüŐtür. Ama bana *Cheers* gibi davranıp kalpten kalbe bir ilişki baŐlatmaya çalışmıyor ki bunu takdir ediyorum.

İçkimi yudumlarken Jamie'nin mesaj atıp atmadığını görmek için telefonumu kontrol ediyorum.

O yapmadı. Hayal kırıklığı içimde fokurduyor, boğazımdan aşağı kayan alkolün yakıcılığından daha sıcak. San Francisco'ya indiğinde beni aradı ama birkaç "iyiyim, millet çok iyi" mesajı dışında onunla konuşmadım.

Acaba eve döndüğünde bana yapacağı ayrılık konuşmasının provasını mı yapıyor

Bu düşünce kalbimi parçalıyor. Viskinin geri kalanını yudumlayıp bir tane daha sipariş ediyorum. Barmen sempatik gözlerle teslim ediyor.

Beş dakika kadar taş suratlı bir sessizlik içinde oturduktan sonra telefonumu tekrar elime alıyorum, Cindy'nin numarasını bulup gönder tuşuna bastığımda parmaklarım titriyor. Saint Paul'de saat neredeyse gece yarısı ama

Batı Yakası'nda.

Jamie'nin annesi hemen cevap veriyor. "Merhaba, tatlım! O heyecanlı oyundan sonra yorgun olmalısın! Neden yatmadın?"

Boğazımdaki kocaman yumruya rağmen gülümsüyorum. Cindy Canning benim hiç sahip olmadığım annem. Birinin gerçekten annem olması çok alçakgönüllü.

Yeterince uyuyup uyumadığım umurumda bile değil. "Yorgun değilim," diyorum ona. "Ama maçı izledin, ha?"

"Hepimiz yaptık. O pislik ikinci devrede sana çelme taktığında Jamie neredeyse televizyonu yumrukluyordu."

Kalbim mutlu bir takla attı. Jamie maçı izledi. Rakiplerden biri bana çelme takınca sinirlendi. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi? Belki de beni terk etmeyecektir?

Cindy'nin esrarengiz zihin okuma yetenekleri benim sessizlik anımla tetiklenmiŐ olmalı, çünkü "Bu gece seninle çok gurur duydu" diyor.

Boğazım . "Ben... gol bile atamadım."

Yumuşakça gülüyor. "Onu gururlandırmak için gol atmana gerek yok Ryan. Seni televizyon ekranında profesyonel hokey oynarken görmek onun için yeterli." Duraksıyor. "Neden bana sormak istediğin şeyi sormuyorsun?"

Zihin okuyucu, lanet . "O iyi mi?" Ağzımdan kaçırdım.

"Olacak." Jamie'nin annesi bir an için sessizleşiyor. "Kabul ediyorum, tam olarak kendinde değil ama bunun aldığı ilaçlarla bir ilgisi olabileceğini düşünüyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ağrı kesiciler mi?"

"Ona verdikleri steroidleri düşünüyordum. Doktor değilim ama tüm o ilaçların herhangi bir yan etkisi olmadığını hayal edemiyorum. Üzgün, biraz içine kapanık ama acaba ilaçları bırakmasının bunda bir etkisi var mı?"

Endişe yine beni dürtüklüyor. Tanrım, gülen, rahat Jamie'min üzgün ve olduğu düşüncesine dayanamıyorum.

"Ama temiz hava iyi geldi," diyor Cindy, ses tonu aydınlanarak. "Aslında şu anda babasıyla birlikte dışarıda, gece gezintisi yapıyor. Ve dün ikizlerle geçirdi, Scottie'ye yeni sörf tahtası. Bazen sizi rahatsız eden şeylerin en iyi ilacı sağlıklı bir dozda ailedir."

Gözlerim yanıyor. Jamie'nin benim ailem olduğunu sanıyordum. Onun ailesinin bizim olduğunu sanıyordum. Onun için yeterli olamamam, haftalarımı ona özgürce teselli sunarak geçirmişken Cannings'ten teselli aramak zorunda kalması beni öldürüyor.

"Daha iyi olmasına sevindim," diye . "Sadece... onunla ilgilenmeye devam et, tamam mı? Onu kontrol etmek için aradığımı da söyleme. O..." Dudağımı ısııyorum. "Endişelenmemden hoşlanmıyor. Bu onu kızdırıyor."

"Oh, tatlım, bu doğru değil. Endişeni takdir ettiğini biliyorum. Bu sadece onu ne kadar sevdiğinizi gösteriyor."

Birkaç dakika daha beni rahatlatıyor ama sonunda telefonu kapattığımızda kendimi hâlâ bok gibi hissediyorum. Jamie'yi çok özlüyorum. Ondan ayrı olmaktan nefret ediyorum, ki düşünürseniz bu aptalca, çünkü gerçekten ne değişti? Şu anda nerede olursa olsun, Toronto ya da California, yine de ayrı olacaktık. Ben hala Saint Paul'de bu deplasman maçında olacaktım.

Bu sezonun bitmesi için sabırsızlanıyorum. "Sana bir içki daha ısmarlayayım mı?"

Erkek sesi beni ürkütüyor. Tabureden düşmeden önce kendimi sabitliyorum ve dönüp oturan sarışın adamı görüyorum. Boş bardağımı işaret . İkinci içkiyi içtiğimi hatırlamıyorum ama üçüncüyü içmek gibi bir seçeneğim yok. Biri beni otelin barında zil zurna sarhoş gördüğünü söylerse Frank çıldırır.

"Hayır, teşekkürler," diyorum dalgınca.

Adam beni izlemeye devam ediyor. Otuzlu yaşlarının başında, yakışıklı ve beni süzdüğünü saklamak için hiç çaba sarf etmiyor. "Sen NHL oyuncusu Ryan Wesley misin?" tarzında da değil. Bakışları saf cinsel farkındalığı yansıtıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"
diye soruyor. Dişlerimi sıkıyorum. "Ne hakkında konuşmak?"

"Gözlerindeki o perişan bakışı yaratan şey hakkında." Adam hafifçe dönerken kaslı bir ön kolu çubuğa dayanıyor ve Vücudu bana bakacak şekilde. Gömlek ve pantolon giymişti. Bir iş adamı olduğundan şüpheleniyorum. "Ne oldu? Dağınık bir ayrılık mı?"

Azı dişlerim neredeyse toza dönüşüyor. Onları o kadar sert öğütüyorum ki.

Sessizliğim devam edince kıkırdıyor ve daha da yaklaşıyor. "Özür dilerim. Güçlü olduğumu biliyorum. Ama..." Omuz silkiyor. "Kim olduğunu biliyorum. Ryan Wesley, değil mi? Bugünlerde her yerde suratını görüyorum, bu yüzden anlaşıyor, bir erkek arkadaşın olduğunu falan biliyorum."

Sesi biraz utangaç geliyor. "Ama yüzündeki o ifade... bana belki de artık erkek arkadaşın *olmadığını* söylüyor..."

Cevap vermeyeceğim. Cesareti var, hakkını vereyim. Bir ilişkim olduğunu bildiği halde bana asılması cesur bir hareket. Ne yazık ki onun için, takdir ettiğim türden bir cesaret değil.

Uzanıp bileğime dokunarak hafifçe okşadığında daha da cesur olduğunu kanıtıyor. "Ve eğer durum buysa, o zaman çok mutlu olurum-"

Keskin bir ses "Kaybol," diye bağırır. "O alındı."

Başımı çevirdiğimde Blake'in üzerimize doğru geldiğini görüyorum. Yeşil gözleri tehditkâr bir şekilde parlıyor ve talibime diktiği bakışlar istediği etkiyi yaratıyor. Bay Bold taburesinden zıplayıp umursamazca omuz silkiyor. "Denemeye değer," diyor çıkışa doğru yürümeden önce.

Blake adamın sandalyesini gasp ediyor ve bakışlarını *bana* yöneltiyor. "Ne halt ediyorsun dostum? J-Bomb'un üstüne mi çıkıyorsun? Neyin var senin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hiçbir şey yapmıyorum. Sen ortaya çıkmadan önce o pislığe kaybolmasını söylemek üzereydim."

Takım arkadaşımın kocaman omuzları gevşedi. "Oh. Tamam. Güzel." "Eriksson'la striptiz kulübüne gideceğini sanıyordum."

Başını sallıyor. "Öyle sanıyordum. Ama sonra taksiden indim, tabelayı gördüm ve hemen taksiye geri döndüm."

Bu bir kıkırdamayı teşvik eder. "Bunu neden yaptın?"

"Dostum, o yerin adı neydi biliyor musun?" Matrak bir şekilde duraksıyor. "Kara Koyun!"

Kıkırdamam tam bir kahkahaya dönüşüyor. Jamie Cali'ye gittiğinden beri ilk kez gerçek bir mizahla karşılaşıyorum ve bu tepkiyi benden Blake'in almış olmasına şaşırıyorum. Nasıl olduysa, onu tanıdığım kısa süre içinde, bu adam benim en iyi arkadaşım oldu. Benimle birlikte buza geri döndüğü için mutluyum. Ve onun aksine Diğer bazı takım arkadaşlarım gibi Blake de o lanet otobüste benim yanıma oturmakta hiçbir sorun yaşamıyor.

"Şimdi, eğer bu evrenden çok çok uzak durmak için bir işaret değilse, ne olduğunu bilmiyorum." Başını dehşet içinde sallıyor. "Yemin ederim Wesley, koyunlar şeytanın ta kendisidir."

"Öyle olduklarını biliyorum," diyorum sempatik bir şekilde, kolunu okşayarak. Blake tezgahın arkasına bakıyor. "Barmen! Bana bira, lütfen!"

Barmen gelip ellerinde bulunan tüm biraları sıralarken dudaklarım seğiriyor. Blake'in karar vermesi oldukça uzun sürüyor; bu süreçte iki lager esprisi, şerbetçiotuyla ilgili bir kelime oyunu ve ilk kez Heineken içtiğine dair kuyruklu bir anlatım yer alıyor. Barmen, Blake'e bir bardak yerel butik bira uzattığında sersemlemiş görünüyor.

Ben, bağırsaklarımı patlatmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Ne?" Blake gözlerini bana dikti. "Neden öyle sıırıyorsun?"

"I..." Omuz silktim. "Sadece seni özledim, hepsi bu."

Tüm yüzü aydınlanır. "Seni de özledim, kardeşim. Bu somurtmayı bırakmaya hazır olduğun anlamına mı geliyor?"

böyle, iyi mizahım kayboldu. Bir an için, erkek arkadaşımın beni terk ettiğini ve Jamie'nin

duyu, şahdamarına inen bir paten bıçağı gibidir.

Blake iç çekti. "Sanırım değil." Şişesini dudaklarına götürüp düşünceli düşünceli yudumluyor. "J-Bomb ile konuştun mu?"

"Birkaç mesaj."

"Eve ne zaman döneceğini söyledi mi?"

İçime bir acı saplanıyor. "O evde," diye mırıldanıyorum.

"Saçmalık." Blake parmaklarını tezgâha vururken diğer eli bira şişesinin etiketiyle oynuyor. Bu adam ADD'nin poster çocuğu. "Onun evi Toronto. Bizimle birlikte."

"Biz, ha?"

"Evet. Sen ve J-Bomb benim en iyi arkadaşlarımsınız. Biz üç ami-go'yuz." Solgunlaşıyor. "J-Bomb bunu biliyor, değil mi? Yoksa onunla sadece senin yüzünden arkadaş olduğumu mu sanıyor? Çünkü değilim."

"Bunu biliyorum." Acaba Jamie biliyor mu? Tüm bu aylar boyunca Toronto'da çok kötü davrandı. Benimle olmadığı zamanlarda yalnızdır. Sanırım iş arkadaşlarıyla dışarı çıktığı tek zaman barda karşılaştığımız geceydi. Ve hepsi benim suçum. *Benim yüzümden*, ilişkimizi gizleme ihtiyacım yüzünden, kariyerim yüzünden yalnız kaldı.

Ama Jamie böyle biri değil. Onu tanıdığımdan beri etrafını saran arkadaşları ve ailesi var. Popülerdi, tanıştığı herkes tarafından seviliyordu ve neden onlar da ona tapmasın *ki*? O tanıdığım en iyi, en dost canlısı, en sevimli insan.

Gitmesine şaşmamalı. Onu yalnız bir hayata mahkum ettim.

"Anaheim'la Nisan ayına kadar oynamayacak olmamız çok kötü," diye Blake. "Ona Cali'de sürpriz yapabilirdik."

Kederle başımı sallıyorum çünkü o hesabı zaten yapmıştım. Ama yarın Dallas'a gidiyoruz, Anaheim'a değil. Dallas'tan sonra Toronto'ya geri döneceğiz ve bu kez evimizde tek başıma oturuyor olacağım. Jamie ise ailesinin sevgi ve desteğinin tadını çıkarıyor.

Tabureden kayarken tüm vücudum titriyor. "Ben yatmaya gidiyorum," diyorum odun gibi.

Blake açıkça tartışmaya hazır. Ona fırsat vermedim. Üzerimde asılı duran bir mutsuzluk bulutuyla asansöre doğru hantalca yürüyüp gidiyorum.

BÖLÜM 26

Frank Donovan ve muhabirin beni kamera önünde röportaj yapmaya ikna etmesine İZİN VERDİĞİMDE, bunun aşağılayıcı bir his olacağını biliyordum. Ama yapmadım.

Makyaja güven.

Tripp adında bir adam süngerle elmacık kemiklerimin üzerinde bir şey fırçalarken dişlerimi sıkıyorum, çalışırken kendi kendine mırıldanıyor.

Babam bunu görebilseydi binlerce kez ölürdü. Ve bir şekilde bu beni neşelendiriyor.

Tripp geri çekilip siyah çerçeveli hipster gözlüğüyle yaptığı işe hayranlıkla baktığında, "Herkes bunu taktırıyorlar, değil mi?" diye soruyorum.

Kıs kıs gülüyor. "Evet, tatlım. Eşcinsel olduğun için değil."

Kafamın içinden çık. İnsanların beni okumasından nefret ediyorum. Ve Daha da kötüleşecek, çünkü birkaç milyon TV izleyicisiyle samimi bir sohbet için oturmak üzereyim. Vur beni artık.

"Bildiğim iyi oldu," diye mırıldanıyorum.

Frank odaya girdiğinde çok görünüyordu. En azından birileri bu saçmalık konusunda neşeli. "Hazır mısın?" diye soruyor.

"Elbette," diyorum. Çünkü ne olabilir ki? Dennis Haymaker'a bunu yapacağıma söz verdim. Takımım yapmamı istiyor. Ve yan fayda olarak, babama yapışıyorum. iyisi bu işi bitirmek. "Burada işimiz bitti, değil mi?" Tripp'e sordum.

"Bir saniye." Elinde dev bir fırçayla eğiliyor ve ben tam zamanında gözlerimi kapatıp bir çeşit pudrayla iyice tozlanıyorum.

Saldırı sona erdiğinde "İğrenç," diye öksürüyorum.

"Aw. Koca sert hokey oyuncusu biraz pudrayla başa çıkamıyor mu? Kamerada parlak görünmeni istemeyiz." Kıkırdıyor.

"Çok fazla eğleniyorsun," diye homurdanıyorum.

"Doğru! Ama genelde koltuğumda senin gibi ateşli biri oturmaz." Siyah naylon pelerini omuzlarımdan çekip alıyor. "Kalk bakalım. Öldür onları Ryan Wesley."

"Teşekkürler." Ama kimseyi öldürmek istemiyorum. Sadece ruhumdaki bu bir saatlik araştırmayı atlatmak ve hayatıma devam etmek istiyorum.

Frank beni içeriden görünecek şekilde kurulmuş bir ses sahnesine götürüyor. Maço görünümlü iki deri sandalye, birbirlerine ve seksen yedi kişilik salona bakacak açılı olarak yerleştirilmiş. kameralar onlara doğrultulmuş. Sahte odanın hemen dışında yüz bin dolar değerinde yayın ekipmanı duruyor.

Ne kadar tuhaf.

Bana koyu renk takım elbise ceket ve koyu renk kot pantolon . Pahalı ama sıkıcı bir gömlek, boynu açık. Eminim halkla ilişkilerden biri beni aynı anda nasıl erkeksi, havalı, rahat, ilginç ama sıradan gösterebileceğini bulmak için saatler harcamıştır. Muhtemelen bunun için bir bilgisayar modelleri vardır.

Her neyse. En azından şu anda bir kravat tarafından boğulmuyorum.

"Burası senin yerin," diyor Frank, soldaki sandalyeyi göstererek.

Bunu nasıl seçtiklerini de sormuyorum. Sadece oturuyorum.

Frank ellerini birbirine sürterek, "Şimdi, unutma," diyor. "Dennis'e bak ya da kameraya bak. Şuraya." Görüşmecimin oturacağı yerin birkaç derece sağındaki kamerayı işaret ediyor. "Eğer odanın etrafına bakarsanız, kaypak görünürsünüz. Yukarıdan bakmaktan kaçının. Cümlelerin sonunda sesinizi yükseltmeyin."

Doğal alaycılığımın bir kısmı kaçıyor. "Çok mu tuhaf?"

Gözlerini deviriyor. "Hayır. Çok güvensiz. Ki değilsin. yüzden öyle konuşma."

"Tamam."

Kameranın adam olmak garip. Her yerdeki eşcinsel erkekleri temsil etmeyi hiç istemedim. Ve kendimi bu göreve uygun hissetmiyorum. Kabul edelim, hokey maçlarını kazanmaya ve Jamie Can- ning ile mümkün olduğunca çok vakit geçirmeye odaklanmış oldukça benmerkezci bir varoluş sürüyorum.

Şu anda bu iki da başarısızım. Yani bu röportaj kimseye sunacak çok az şeyim olduğunu hissettiğim bir anda geldi.

Kendimi kırbaçlamam Dennis'in ortaya çıkmasıyla kısa kesildi, İkizim gibi giyinmiş, ama daha parlak saçlı ve daha özgüvenli. "Ryan! Seni gördüğüme sevindim." Elim sıkıyor ve sonra oturuyor. "Nasıl hissediyorsun? Birkaç soruya cevap vermeye hazır mısın?"

"Elbette," diye yalan söyledim. "Listeni okudum."

"Orada yasak olan bir şey var mı?" diye soruyor, ceketinin yakalarını düzeltirken.

"Hayır." Frank sözde soru listesi konusunda beni zaten uyarmıştı. Dennis'in buna sadık kalması gerekmiyor. Bu röportaj önceden kaydedildiği için, her zaman "İyi deneme, pislik" diyebilirim ve onlar da Soru. İmzaladığım sözleşme, listede olmayan herhangi bir konuyu çıkarabileceğimi öngörüyor, ancak işaretlemek bana veya Frank'e kalmış.

"Harika," diye heyecanlandı Dennis. "Hadi başlayalım."

Bir yapımcı bizimle zamanlama ve kamera açıları hakkında konuşmak için öne çıkıyor. Dikkatimi vermeye çalışıyorum ama Jamie'nin şu anda ne yaptığını ve bu akşam bu röportajı izleyip izlemeyeceğini merak ediyorum. Jamie eskiden benim mutlu düşüncemdi. Ne zaman stresli olsam onun gülümsemesini hayal ederdim.

Hâlâ öyle, kendime hatırlatıyorum. Umarım her neredeyse gülümsüyordur.

Sıcak ışıklar yanıyor ve Tripp koşup yüzümüzü bir kez daha çatlak bir kağıt mendille kuruluyor. Çıkarken omzumu sıkıyor.

Sonra yapımcı "Çekiyorum." dedi.

Dennis Haymaker kameraya doğru dönüyor. "Bu gece burada Toronto'nun kazanan takımının çaylak forveti Ryan Wesley ile birlikteyim..."

Tanıtımı devam ederken, yüzümün donup bilinçli bir maskeye dönüştüğünü hissediyorum. Bu nasıl aptalca bir fikirdi böyle?

Ama en azından yumuşak sorularla başlıyor. "Ne hokey oynamak istiyorsun?"

"Her zaman," diyorum kolayca. "Beş yaşımdayken annem yatak odamı Bruins renklerine boyattı, çünkü duvarlarımın her yerine aksiyon fotoğrafları yapıştırmıştım ve annem bununla mücadele etmekten bıkmıştı."

Beni Peewee ve Bantam oynadığım ilk yıllara götürüyor. Yıllardır böyle şeyleri düşünmemiştim. Bir turnuva maçını kırık bir kolla bitirdiğimi anlattım, çünkü bu benim röportaj yaparım ve kendimi sert bir çocuk gibi gösterebilirim. Ben sert bir çocuktum. "Acil servise gitmek için ödül törenini kaçırdığım için çok üzgündüm. Tüm bunlardan sonra kupayı görmek istedim."

Dennis gülüyor. "Ahh. Ailen takıntın ve tehlike hakkında ne düşünüyordu? İkisinden biri hokey oynadı mı?"

Şimdi ben de gülmek zorundayım. Babamın finansal işlemler dışında herhangi bir şey için ter dökmesi fikri komik. "Hayır efendim, yapmadılar."

"Onlar senin en büyük hayranların mı?"

Sanırım şimdi oraya gidiyoruz. "Pek değil. Ailem ve ben yakın değiliz."

"Nedenmiş o?"

İşte geliyor. Gergin bir şekilde kıkırdıyorum. "Gerçek şu ki biz hiç yakın olmadık. Kolumu kırdığım zaman mı? Beni acile götüren bizimkiler değildi."

Dennis bu olay örgüsü karşısında gerçekten şaşırmış görünüyor. "Kimdi o?"

"Babamın şoförü. Reggie adında bir adam. Babam hokey maçlarını kazanmamı izlemekten hoşlanırdı, tabii bu onun yoğun programından çok fazla zaman çalmadığı sürece. Beni tüm deplasman maçlarına bir şoförle gönderirlerdi. Ve Reggie benim favorimdi. Gol attıktan sonra tribünlere bakar ve onu tezahürat yaparken görürdüm. Mavi ceketle orada durur, bana bağırdı. Her zaman hokeyi sevdiğini düşünmüştüm ama şimdi babamın benim için tezahürat yapması için ona yirmi dolar verip vermediğini merak ediyorum. Yine de bunun büyümek için garip bir yol olduğunu bilmiyordum. On yaşındaydım. Bu benim için çok normaldi."

"Yani..." Dennis'in bir sonraki sorusunu formüle etmesi bir anını aldı. "Baban seni kırık bir kolla acil servise götüremeyecek kadar meşgul müydü?"

Omuz silkiyorum, çünkü konunun dışına çıkıyoruz. "Bilmiyorum. Belki de Reggie beni sağduyudan uzaklaştırdı. Sen teslim etmiyorsun Patronun çocuğu kırık bir kemikle eve döndü, değil mi? Kovulmak için iyi bir yol gibi görünüyor. Beni kimin götürdüğü umurumda değildi zaten. On yaşındayken bile erkek olman ve röntgen teknisyeninin önünde ağlamaman gerektiğini biliyordum. Bekleme odasında kimin olduğu benim için önemli değildi."

Gazeteci boğazını temizliyor. "Erkek gibi davranmak için başka hangi yollara başvurdun Ryan?"

Bu soru listede yoktu elbette. Ama röportajı durdurmam. "Dennis, hokey kampındaki oda arkadaşına aşık olmaman gerekir. Wesley ailesinde bu da yasaktı. Ama ben kurallara uymakta hiç iyi olmadım."

Yüz ifadesi korkunçlaşıyor. Sanki İran'ın silahsızlanması konuşacakmışız gibi. "Ailene eşcinsel olduğunu ne zaman söyledin?"

Dostum, bu ışıklar sıcak mı ne? Elimi alnıma silme isteğime karşı koyuyorum, ama zar zor. "On dokuz yaşındaydım ve kolejdeydim. Bağırma, küfretmeye ya da her neyse ona hazırdım. Ama onlar bunu duymayı reddettiler."

"Baban ne dedi?"

"Şey..." Boğazımı temizledim. "Sanırım 'kravatın yamuk' dedi. Ve geçen yaz babama erkek arkadaşımın yaşadığını söyledim ve o da 'Konferans görüşmem var. lazım!' İşine gelmeyen şeyleri duymayı reddediyor."

"Bu sana nasıl hissettirdi?"

Neredeyse gözlerimi devirecektim. "Ne söylememi bekliyorsun? İdeal değil. Ama aileleri tarafından sokağa atılan çocuklar var, dayak yiyen çocuklar var. Bu yüzden şikayet etmeyeceğim."

"Ailen seni en son ne zaman telefonla aradı?" "Um..." Pes ediyorum ve enseme ovuyorum. Kendimi seğiriyor hissediyorum- Bu kişisel sorularla uğraşmak istemiyorum, ama bunun için kayıt oldum. "Sanırım Şubat ayında onlardan haber aldım. Babam takımımın Boston'la oynadığı hafta akşam yemeği ayarlamak istedi. Ancak erkek arkadaşım hastalandıktan ve yüzüm internette yayınlandıktan sonra daveti geri çekti."

"Anlıyorum," diyor Dennis ve sempatik bir yüzle iki numaralı kameraya doğru eğiliyor.

Tıka beni.

"Bana erkek arkadaşından bahset. Oldukça özel biri olmalı. Onunla birlikte olduğun için çok eleştiri alıyorsun."

Gülümsüyorum, çünkü Jamie'yi düşünmek hoşuma gidiyor. Ama bu soruları yanıtlamak en zoru olacak, çünkü Jamie'nin mahremiyetine saygı duymak istiyorum. "On üç yaşındayken her yaz aynı hokey kampına gitmeye başladığımızda arkadaş olduk. O harika bir adam harika bir savunma koçu. Ve çoğunlukla bana katlanıyor."

"Her zaman bir çift ?"

Başımı sertçe sallıyorum. "Ona nasıl hissettiğimi söylemem tam dokuz yılımı aldı. Ama beklemeye değdi. Bak..." Düşüncelerimi şekillendirmeye çalışırken kendimi stüdyonun karanlığına dalarken yakalıyorum.

İyi bir röportajcı gibi Dennis'in gözlerinin içine bakıyorum. "Jamie'ye karşı kendime güveniyorum. Beni, video oyunları hakkında tartıştığımız on üç yaşındaki sivilceli halimden beri tanıyor. Beni Toronto'nun çaylak forveti olarak görmüyor. Skor ortalamamı umursamıyor.

Onu etkilemeye çalışmıyorum." *Derin boğaz yeteneğim dışında. Ama bunu prime time'da konuşmayacağız.*

"O senin ailen," Dennis. "Gerçek aileden daha fazla."

"Kesinlikle," diye katılıyorum.

"Evlenmeyi düşünüyor ?" Dennis gülümseyerek soruyor. "Bekle, seni zor durumda mı bırakıyorum?"

Piç kurusu. Sırf ispiyonculuğunu kanıtlamak için beni hassas bir yerimden dürtüyor. Ama ben sakın kalıyorum. "Dürttüğün ben değilim. Jamie. Onunla anında evlenirdim ve eminim o da bunu biliyordur."

"Ona sordun mu?"

Dennis şansını zorluyor ve o da bunun farkında. Yapmalıyım Jamie'nin yüzünü kurtarmak ve bu soruşturmadan kurtulmak. Seçeneklerimi düşünürken bir süre geçti.

Bir peni için, bir pound için. "Ona sormadım. Fark etmediysen söyleyeyim, oldukça zor bir yıl geçiriyoruz. "Hey bebeğim, sen hastaneye yattığından beri evden her çıktığında birilerinin yüzümüze kamera tuttuğunu ve tüm dünyanın aniden cinselliğimizi incelemek istediğini biliyorum. Yani

Buna bir yüzük takmak istemez misin?"

Görüşmecim kıkırdadı. "Yani doğru zamanın gelmediğini mi söylüyorsunuz?"

"Kesinlikle öyle değil."

Ondan sonra Dennis hokey konusuna ve takım arkadaşlarıma dönüyor. Ve hokey dünyada konuşulabilecek en kolay şey olduğu için sonunda rahatlıyorum.

BÖLÜM 27

JAMIE

Geçen sefer Kaliforniya'ya üzgün geldiğimde, annem huzur içinde somurtmama izin vermişti. Ama bu sefer öyle olmadı.

Dün üç saat boyunca kilisenin gıda bankasındaki rafları doldurmasına yardım ettim, ardından tüm öğleden sonra teslimatlar yaptık. Bugün yaşlı bir komşumuzun devasa çimlerini biçtim, kenarlarını düzelttim ve annemin gül fidanlarını budadım.

Arka bahçede o kadar efor sarf ettiğim için neredeyse ciğerlerim parçalanacaktı ama annem sırtıma vurup kesmeye devam etmemi söyledi.

Ve kardeşlerimle geçirdiğim onca zamanı saymıyorum bile. Garip olan ne? İşe yarıyor. Hala eski ben gibi hissetmiyorum, ve sorunlarımın hiçbiri çözülmedi. Ama hareket etmek bana çok yardımcı oldu. Ne kadar çok çalışırsam o kadar az endişeleniyorum. Ve iştahım geri geldi. Bir saat önce yemek yedik ama şimdiden atıştırmalık bir şeyler arıyorum.

"Ryan dün gece aradı."

Mutfak donup kalıyorum, elim kurabiye kavanozunun üzerinde. Annem masada oturmuş, sakın bir şekilde çayını yudumlarken yüzümü izliyor. Yüz ifademde ne gördüğünü merak ediyorum. Neşe mi? Ter-ror? Pişmanlık mı? Hayal kırıklığı mı? Hepsini hissediyorum, bu yüzden hangi duygunun en belirgin olduğunu merak ediyorum.

Sanırım pişmanlık. Çünkü Toronto'dan ayrılışımı ele alış şeklimden dolayı tonlarca pişmanlık duyuyorum. Pistteki felaketten sonra o dairede bir saniye daha kalamazdım. Eve geldim ve bir uçak bileti araştırması daha yaptım. San Francisco'ya son dakika bileti bulduğumda tereddüt bile etmedim. Ve hey, maliyeti

Wes'in planlamak istediği geziden çok daha az. İşsiz bir adamın plaj tatiline parası yetmez.

Gerçekten uzaklaşmaya ihtiyacım olması Wes'in suçu değildi, ama yüzündeki ifade hâlâ aklımdan çıkmıyor.

Elim, annemin kuru üzümlü yedi tahıllı kurabiyelerinden birinin etrafına dolanıyor. Bir kurabiye'nin olması gerektiğinden daha sağlıklılar. Ama Roma'dayken. "Wes ne dedi?" Sonunda bir ısırık alarak soruyorum.

Annem iç çekti. "Nasıl olduğunu bilmek istedi. Görünüşe göre senden pek haber alamamış."

Ahh. Suçluluk duygusuyla ondan kaçırıyordum. Şimdi daha da kötü hissediyorum. "Gelmedi," diye itiraf ediyorum.

"Peki neden?"

"Şey..." Bir peçete alıp masada ona katılıyorum. "Sorunun ne olduğunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Gerçekten mutsuzum ama bunun onun hatası olduğunu düşünmesini istemiyorum."

Annem fincanını evirip çeviriyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Ama ona söylemezsen, nasıl olsa kendi hatası olduğunu düşünecektir."

tadı birden toz gibi oldu ama bunun kurabiye'nin suçu olduğundan emin değilim. "Yani benim bir pislik olduğumu mu söylüyorsun?"

Gülüyor. "Hayır ve o kelimeyi benim masamda kullanma."

"Özür dilerim," diyorum kurabiye'nin içinden. Kalkıyorum ve bu şey beni öldürmeden önce süt almak için buzdolabına gidiyorum. Ve ben ölemem, değil mi? Wes'le aramızdaki meseleyi halletmeden olmaz. Kutunun geri kalanını büyük bir bardağa boşaltıyorum ve yudum yudum içiyorum.

Masaya döndüğümde beni inceliyordu. "Peki ne yapacaksın?"

"Onunla konuşmak mı?"

"Bunun dışında. Eğer mutsuzsanız, bunun bir nedeni olmalı."

Ya da bir düzine. Toronto'daki hayatım nasıl çözeceğimi bilmediğim karışık bir düğüm. Bill Braddock'tan aldığım e-postalardan kimseye bahsetmedim. En kötüsü, uçağım Toronto'daki pistten ayrılmadan önce geldi:

Sevgili Koç Canning-

Danton'un bugün maçıtan sonra yaşanan tartışma nedeniyle size karşı şikayette bulunduğunu bildirmekten üzüntü duyuyorum. İmzalı şikayet formunu ekte bulabilirsiniz. Disiplin komitesi nihai kararını vermeden önce yanıt vermek için on dört gününüz var Hasta olduğunuz için

ayrıldığı için bu noktada başka bir eylem düşünmeme gerek yoktu.

Ve Jamie, lütfen beni ara. Meslektaşınızın yanlış davranışını rapor etmeniz için daha önce yaptığım önerilere yanıt vermediniz. Hikayeyi kendi açımdan anlatmazsan, sana yardım etmem zor olur.

Takımınız iyi performans göstermeye devam ediyor ve sizi çok yakında onlarla birlikte kayarken görmek en içten .

-B.B.

Birkaç takip e-postası gönderdi, ancak yanıt veremeyecek kadar utandım.

"İşim iyi gitmiyor," diye mırıldanıyorum anneme. "Yaz gelmeden işsiz kalabilirim."

"Özür dilerim tatlım," diye fısıldar. "Bu herkesin başına gelebilir. Ama eminim ilk gerçek işiniz olduğunda korkutucu oluyordur."

Düşündükçe bile tüylerim ürperiyor. Bu işe girdiğimde, *işte bu* diye düşünmüştüm! Geleceğim tamamen belirlenmişti.

O kadar da değil.

"Eğer koçluk işi , çok sıkışırım. Başka bir takım beni istemez. Çalışma vizem kurumuma özel. Yapamam

Her yere elimi kolumu sallayarak girip işe alınıyorum. Ne halt edeceğim ben?" Tanrım, bunu *hiç* yüksek sesle söylememiştim. Ailemin mutfağında kulağa kafamdakinden bile daha kötü geliyor.

Elimi sıkamak için masanın öbür ucuna uzanıyor. "Olur böyle şeyler, bebeğim. Bunu kişisel olarak algılayamazsın."

Ama yapabilirim. Başka nasıl alabilirim ki?

"Wes biliyor mu?" Başımı salladığımda bakışları daha da acınası bir hal alıyor. "Onunla konuşmalısın. Şimdi iyi bir zaman gibi görünüyor."

öyle değil. "Büyük röportajı bu gece yayınlanacak. İzlemesem de sorun olmayacağını söyleyen bir mesaj gönderdi."

"Oh, izliyoruz," diyor annem neşeyle. "Kim uzak durabilir ki?"

Midem bulanıyor çünkü Wes için endişeleniyorum. Ya izleyiciler arası bir pislikse? Ya *Wes*'in sesi bir pislik gibi çıksın diye montajladılarsa? Onun için hasta hissediyorum. Böyle bir ilgiyi hiç istememişti.

Annem çayını bitirir ve saatine bakar. "Çok fazla beklememize gerek yok. Patlamış mısır yapma zamanı geldi mi?"

Kırk dakika sonra kanepede onun yanında oturuyorum, ellerim kıpır kıpır ve terli. Babam koltuğunda gazete okuyor. Belki de izlememeliyim.

Wes'in mesajı: *Çok kötü değildi.*

Senin hakkında kişisel bir şey söylemedim. Söz veriyorum. Ama seni rahatsız edecekse izleme. Hayat çok kısa, değil mi? Beni sonra ara. Seni özledim.

Telefonum cebimde, bana işkence ediyor. Onu çok özledim. Ama ne zaman işteki sıkıntılarımla anlatmayı hayal etsem kusmak istiyorum. Eğer kovulursam, bu televizyonda adımla duymaktan daha utanç verici olacak. Ya başka bir iş bulamazsam, o zaman ne olacak? İşe girebileceğimi anladığımda yavaş çekim korkunç bir ayrılık mı yaşayacağız? Devletler mi?

Detroit'teki şansımı bırakıp Toronto'da kovulduğum için pişman olacak mıyım?

Orta yaş krizi geçirmek için çok gencim, lanet olsun.

İşte o zaman Wes'in yüzü ekranda belirir, üzerinde bir geyik vardır. ve şimdi kaçmamın imkanı yok.

"Ah," diyor annem . Biraz daha dik oturuyor. "Seni seviyoruz, Ryan!"

"Seni duyamadığını biliyorsun, değil mi?" diye soruyor babam köşe yazısı sayfasının arkasından.

Röportajın ilk on dakikası boyunca nefesimi tuttum. Kırık kol hikayesi beni öldürüyor, çünkü daha önce hiç duymamıştım. Sanırım Reggie ile de tanıştım. Eminim Wes'i

İlk yaz kampa gitti ve sonra onu tekrar aldı.

Şu ana kadar Wes'in dünyada ne kadar yalnız olduğunu gerçekten anladığımı sanmıyorum. Yani biz birlikteyken, o yalnız değil, Değil mi? Peki nasıl bilebilirim?

Oh.

Sikeyim.

Hay .

Şu anda yalnız çünkü ben yaptım.

Görüşme devam ettikçe kanepeye daha da gömülüyorum. Wes ne zaman kendini küçümseyen bir şaka yapsa ya da babasından bahsetse annem bu küçük sesleri çıkarıyor.

Wes benim onun gerçek ailesi olduğumu söylediğinde, kendimi yumruklamak istedim.

Ve muhabir Wes'e evlenmek isteyip istemediğini sorduğunda, nefes almayı tamamen bırakıyorum.

"Buna bir yüzük takmak istemez misin?" diye şaka yapıyor. Sonra da Kendi kendine gülüyor, sanki bunun boş bir hayal olduğuna çoktan ikna olmuş gibi. Yüzünde her zaman gördüğüm o ukala gülümseme var. Ama şimdi

Ne kadar acı sakladığını biliyorum. Bütün zaman boyunca da oradaydı. Ama anlamadım, çünkü adamım kendinden emin görünmekte çok iyidir.

Annem de babam da bana bakıyor. "Ne?"

Mırıldanıyorum.

Annem dudağını ısıyor. Bu kadın her zaman Söylenecek en doğru şey bir kez olsun sessiz kalmak, ki bu beni daha da kötü hissettiriyor. Artık dayanamıyorum. Kalkıp çocukluk odama gidiyorum,

ikiz yataklardan birine oturdu. Wes Noel'i burada geçirdiğinde, uyandığımda onu diğer yatakta uyurken görmek tuhaftı. Onu hiç görmediğim kadar huzurlu görünüyordu.

Lanet olsun. Bize ne yaptım ben?

Eğer çok geç değilse, şimdi bu konuda bir şeyler yapmaya hazırım. Telefonumu çıkardım ve içinde Wes'in seyahat programının olduğu eski e-postayı buldum. Kahretsin, en azından bir gün daha Dallas'ta kalacak. Yarın akşam orada bir maçları var. Özel jet onu Toronto'ya ancak ertesi öğleden sonra.

Ama her zaman FedEx vardır.

Bu fikir beni ayağa kaldırıyor ve eski odamın dolabını karıştırmaya itiyor. En üst rafta, Scotty'nin eski futbol altında işimi görecektir bir şey buluyorum.

Bir kutu.

Mükemmel değil. Birisi üzerine keçeli kalemle bir şeyler çizmiş ama yaklaşık olarak doğru boyutta, puro kutusu gibi.

Birkaç eski hokey kartımı çıkarıp boş iç mekânı inceliyorum. Wes'in yanında olduğumu bilmesini istiyorum. Bunu aldığı anda anlayacaktır. Bu her zaman ne kadar önemsedimizi göstermenin bir yoluydu. Daha önce böyle bir şey yapmadığım için utanıyorum.

Onun için de uzun zamandır böyle bir şey olmamıştı.

Bir kutu en son el değiştirdiğinde, birlikte yaşamaya başlamamızdan bir hafta önce Champlain Gölü'nde bana göndermişti. Aman *Tanrım*. Gerçek, Ontario Gölü'nden gelen buz gibi bir esinti gibi içimde yuvarlanıyor. Zinciri kıran bendim. O değil. Bendim.

Son birkaç ayımı ilişkimizde daha çok çabalayanın ben, onun ise çaylak olduğunu düşünerek geçirdim. I
fazladan çamaşır yıkamanın beni bu işte daha iyi yapacağını düşündüm.

O kadar da değil.

Yine de tamir edebilirim, değil mi? Ne yapacağımı biliyorum.

Ama kutunun düzenli, boş köşelerine bakarken, kendimden geriye buraya koyacak ne kaldığını merak ederken dakikalar geçiyor. Bir zamanlar tüm dertlerimiz bu büyüklükte bir kutuya sığacak kadar küçüktü.

Yenilgi, kendime olan güvenimi kafamda evirip çevirirken fikirler üretiyor ve sonra bunları hızla bir kenara atıyorum. Şaka hediyesi bu sefer işe yaramayacak. Wes'e zaten bir ömür yetecek kadar Skittles verdim. Ona bir *işaret* vermeliyim.

Büyük bir anlaşma olmalı. Ve kutuya sığması gerekiyor.

Doğru.

Cevap aklıma geldiğinde neredeyse umutsuzluğa kapılmak üzereydim. Ve o kadar açıktı ki, tam orada bir kahkaha attım.
boş oda.

Telefonumu çıkarıp kız kardeşimin adına dokunuyorum. "Jamester!" diyor. "İzledin mi?
Omigod-"

"Jess!" Sözüünü kestim. "Benimle alışveriş merkezine gelir misin? Sanırım yardımına ihtiyacım var."

"Gerçekten benden yardım mı istedin? Medyaya haber vermeliyim."

"Kapa . Boş musun, değil misin?"

"On beş dakika sonra beni al."

Ayakkabılarımı giyip yatak odasının kapısını çekerek açtığımda annemin diğer tarafta durduğunu ve yumruğunu vurmaya hazırlandığını görüyorum. "Arabayı ödünç alabilir miyim? Gerçekten çok önemli."

"Elbette," diyor tereddüt etmeden. "Çantamdan anahtarları alayım."

BÖLÜM 28

Üst üste ikinci deplasman maçımızı **kazandık**. Ama herkes büyük bir coşku içinde otobüse doluşurken, ben koltuğumda kambur duruyorum, pencereden dışarı bakıyorum ve Blake'in resmi olarak Downer Donny surat ifademi takınıyorum.

Yine de moralim bozuk olabilir çünkü Jamie'den hâlâ haber alamadım. Röportajı izleyip izlemediğini bile bilmiyorum. yayınlandıktan sonra ona gönderdiğim mesaja yanıt vermemiştii. Jamie'nin sessizliğinin ardından Cindy ve Jess'e gizlice mesaj attım ancak ikisi de Jamie'nin mesajı görüp görmediğinden "emin olmadıklarını" söylediler.

Keşke yarın Toronto'ya dönmek zorunda olmasaydım. Tek uçağa atlayıp Kaliforniya'ya gitmek ve Jamie'yi görmek ama bunu yaparsam yönetimin beni öldüreceğini biliyorum. Frank bu sabah bana çılgın miktarda izleyici çekti. Takımın medya departmanı daha fazla röportaj talebiyle dolup taşı ve Frank iç saha maçları sırasında Toronto'da olmamı istiyor. Herhangi bir basın toplantısı planlaması durumunda "müsait" olmam gerekiyor. Bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum, çünkü hokey hakkında olmadığı sürece daha fazla hamal ile konuşmayı planlamıyorum. Özel hayatım öngörülebilir bir gelecek için resmen masadan kalktı.

"Kes , Donny." Blake omzuma bir yumruk attı, sonra da baş ve işaret parmaklarını ağzımın iki yanına koyarak kaşlarımı çatmamı sağladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Olmalısın. sıkıyorsun ve biliyorsun ki ben mutlu olmadıkça mutlu olamam."

Ona dik dik bakıyorum. "Bu şimdiye kadar söylediğin en aptalca şey." "Hayır. Ben daha aptalca şeyler söyledim."

Doğru. Neyse ki telefonum çalışıyor ve beni hazırladığı neşelendirici konuşmayı dinlemekten kurtarıyor. Ekrana baktığımda tanımadığım bir Boston numarasını görüyorum. Kesintiye bu kadar hevesli olduğum için hemen pişman oluyorum. Boston'daki tüm arkadaşlarım telefonumda kayıtlı, yani ya numaramı bir şekilde ele geçirmiş bir muhabirle ya da daha kötüsü babamla bağlantısı olan biriyle karşı karşıyayım.

Ama yine de , çünkü kafamın içindeki Down-er Donny'nin sesini dinlemekten yoruldum. "Alo?" Temkinli bir tonda söylüyorum.

"Ryan'la mı görüşüyorum?" Erkek sesi tuhaf bir şekilde tanıdık geliyor. Rahatlatıcı bir törpüsü olan derin bir bariton. Kahretsin, bu sesi nereden tanıyorum?

"Evet. ?"

"Vay canına, evlat. Bunca yıldan sonra numaranı değiştirmedin mi? Sana gerçekten ulaştığıma inanamıyorum."

Alnım kırılıyor. "Kim-" Birden duruyorum, içimi bir nos- talji dalgası kaplıyor. *Ufaklık*. Son zamanlarda bana sadece Jamie'nin annesi ufaklık diyor. Ama ondan önce bunu... "Reggie mi?" Şok içinde söylüyorum. "Sen misin o?"

"Yesiree. Sesini duymak güzel Ryan. Uzun zaman oldu."

mezun olduğumdan beri farkındayım. Reggie ben son sınıftayken emekli olmuştu. "Çok uzun zaman oldu," diyorum huysuzca. "Nasılsın?"

"Harikayım. Emekliliği seviyorum. Ama kendimden bahsetmek için aramadım." Durakladı. "Televizyondaki röportajını gördüm." Bir duraklama daha. "Bana bir kuruş bile vermedi."

Yutkunuyorum. "Ne?"

"Senin ihtiyar. Maçlarda senin için tezahürat yapmam için bana biraz para verip vermediğini merak ettiğini söylemiştin. Vermedi." Reggienin ses tonu muhtemelen nazik. "Aslında bu yüzden neredeyse kovuluyordum."

Bir şok sarsıntısı daha yaşadım. "Ne demek istiyorsun?"

Tiksinmiş bir ses çıkarıyor. "Sürücülerin arabada beklemeleri gerekiyor. İlk maçınızı izledikten sonra ne kadar iyi oynadığınızdan bahsettim. Bir daha arabadan çıkarsam beni kovmakla tehdit etti."

Tabii ki vardı. Babam birinci sınıf bir pisliktir. "Ama..." Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum. Göz ucuyla Blake'in beni dinlediğini görüyorum.

konuşmanın benim tarafıma geçmesi. Bu konuda sinsî olmaya bile çalışmıyor. "Ama maçlara gelmeye devam ettin."

Reggie kıkırdar. "Kimse akıllı olduğumu söylemedi evlat. Ama düşündüm ki, yaşlı adam nereden bilecekti? Bundan bir daha bahsetmeyeceğimden emindim. Ve sen de hiç bahsetmedin, yani..."

İçimde bir şeyler çatırdıyor, göğsüm duygularla doluyor. Bu adam sırf beni hokey oynarken izlemek için babamın gazabına uğramış, *işini* tehlikeye atmış mıydı?

"Seni buzda izlerken hiç bu kadar gurur duymamıştım" diye devam ediyor. "I

Sadece bunu bilmeni istedim. Bunu yapmak için para aldığımı ya da bunun benim için bir angarya olduğunu düşünmeni istemedim, çünkü yapmadım ve öyle değildi."

Boğazım . "Oh. Tamam."

"Kolej maçlarınızı da izledim, ne zaman televizyonda yayınlansalar. Peki ya bu sezon? Tanrım, evlat, sağda solda rekorlar kırıyorsun." Sesi sertti. "Seninle gurur duyuyorum."

Oh lanet olsun. Gerçekten ağlayabilirim. Otobüste. Tüm takım arkadaşlarımdan ve koçumun önünde.

Gözlerimi hızla kırıştırarak gözyaşlarımdan engellemeye çalışıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Sen iyi bir çocuksun Ryan. Her zaman öyleydi." Neredeyse görebiliyorum

Reggie'nin buruşuk yüzündeki çarpık gülümseme. "Sadece yaptığın şeyi yapmaya devam et, duydun mu beni? Yaşlı adamı unut. Eleştirmenleri ve meraklı işgüzarları unut. Hayatını nasıl istiyorsan öyle yaşa ve ne yapıyorsan onu yapmaya devam et. Ve bilin ki her şekilde sizin yanınızda olan insanlar var, sizi önemseyen insanlar."

Gözlerimi biraz daha kırıyorum. "Teşekkür ," diyorum tekrar.

"Bu gece iyi kazandın," diye ekliyor ve sonra aramayı kesiyor.

Telefonumu kalçama koyarken ellerim titriyor. Blake merakla bakıyor.

bana baktı. "Kimdi o?"

"Eski bir arkadaş." Boğazım o kadar sıkılıyor ki nasıl cevap verdiğimi bilmiyorum. "Sadece merhaba demek için aramıştı."

Blake hararetle başını sallar. "Geçmişten esintiler, ha? Bunlar hayranlık uyandırıcı. Her zaman değil. Bazen *berbat* oluyorlar. Geçen hafta durup dururken beni kim aradı biliyor musun? Liseden tanıdığım bir dangalak.

-Ne istediğini biliyor musun? Kız arkadaşını becermemi."

Blake'i dışlamaya tamamen hazırdım. Ta ki *bunu* duyana kadar. "Ciddi misin sen?" Ona bakakaldım.

"Cüzzam kadar ciddi." Blake bana inanmayan bir bakış attı. "Meğer bu kızın hayali profesyonel bir hokey oyuncusuyla yatmakmış.

Dangalak bunun onun için güzel bir doğum günü hediyesi olacağını düşündü." "Vay be." Birden gözlerimi kısıyorum. "Lanet olsun. Lütfen yapmayın.

bana evet dediğini söyle."

Blake sadece sırtıyor.

İnliyorum. Yüksek sesle. "Sen hasta, hasta bir , Blake Riley."

Kahkahayı patlatırken sırtış çöküyor. "Sakin ol. Tabii ki evet demedim. *O* kadar da sürtük değilim."

"Saçmalık," diyor Eriksson'un sesi koridorun öbür ucundan. I Sanırım Blake'in geçmişten gelen patlamasıyla büyülenen tek kişi ben değildim. "Sen bir köpeksin Riley."

"Woof!" Blake geri sesleniyor.

Eriksson'un ulumasına Forsberg de katılıyor ve takım arkadaşlarımın yarısı Koç'a kadar aptallar gibi uluyor.

Hal sonunda oturduğu yerden kalktı ve "Kapa çeneni aptal herif" dedi. Tekrar yere çöküyor ve savunma koordinatörümüze "Çocuklarla uğraşmak gibi" diye mırıldandığını duyuyorum.

Bir kahkaha attım. Evet, sanırım haklı. Biz çocuğuz.

Aşırı büyümüş, testosteron dolu çocuklar.

Otobüs nihayet kaldığımız otele yanaştığında hâlâ şaşırtıcı derecede neşeliyim. Şoföre teşekkür ediyorum ve Blake merdivenlerden iniyor, elbise ayakkabılarım kaldırıma vururken kravatımı gevşetmeye başlamıştım bile. Frank daha içeri girmeden salya akıtmamdan hoşlanmayacak.

ama Frank'in ne bok yediği umurumda değil. Belki de umurumdadır.

Lobide yarım düzine muhabir var- tarafından. Kameralar yanıp sönüyor ve birkaç mikrofon burnumun dibine sokuluyor. Bir iniltiyi bastırıyorum. Basınla konuşacak havada değilim ve dün geceki röportajın medyayı otelimize akın etmeye çağıracağı konusunda beni uyarmadığı için Frank'e içimden lanet okuyorum.

Tabii ki bu akşamki maçla ilgili tek bir soru bile sormuyorlar.

Eriksson ve Blake bana sempatik bakışlar atarken

Porters beni "eşcinsel ilişkim" hakkında taciz ediyor. Bir ilişkinin ilişki olduğunu ve bunu "gey" ile nitelendirmesine gerek olmadığını söylememe saniyeler kalmıştı ki Blake'in elini omzumda hissettim.

"Bar," diye mırıldanıyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Boş ver onu. Şu anda içkiye ihtiyacım yok. Sadece üst katta kaybolmam gerekiyor.

Başımı sallayarak, "Canım içmek istemiyor" diye

mırıldanıyorum. Blake sözümü kesip, "Bar" diyor. Bu sefer daha sert.

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı lobideki bar alanına doğru kaydırıyorum ve kalbim aynı anda hem yükseliyor hem de düşüyor.

Jamie.

Jamie *burada*.

Tezgâha yakın bir masada oturuyor, kahverengi gözleri benimkilerle kilitlenene kadar kalabalığı tarıyor. Kalbim boğazıma inmeden önce takla atıyor.

Onun burada ne *işi* var? Ve basına ikimizi de utandıracak bir fotoğraf çektirmeden ona nasıl ulaşacağım?

Ona doğru koşmakla benimle üst katta buluşması için mesaj atmak arasında kalıyorum ama Jamie kararımı elimden alıyor. Gözlerimi dört açmış onu izlerken, sandalyesinden zarifçe kalkıp bana doğru ilerliyor. Uzun adımları spor ayakkabılarının altındaki mermer zemini yalayıp geçiyor. Bir eliyle sarı saçlarını karıştırırken saçları dalgalanıyor. Diğer elinde bir şey tutuyor. Gözlerimi kısıyorum. Hay sikeyim. Kutu bu. Daha doğrusu, *bir* kutu. Geçen yaz birçok kez el değiştiren kutu değil ama yeterince yakın.

Ona bakıyorum, bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum, neden Kaliforniya'da olmadığını, neden Dallas'a kadar uçtuğunu merak ediyorum-

Kahretsin. Akbabalar kan kokusu aldı.

Devasa lobiyi geçerken birkaç meraklı kafa Jamie'ye döner. Bir flaş patlıyor, ama yine de durmuyor. O beni ciddi bir bakışa hapsediyor ve aramızdaki mesafeyi siliyor ve sonra duruyor, o kahverengi gözleri şakacı bir şekilde parıldıyor ve-

Öp beni.

Dudakları kısa süreliğine dudaklarıma değdiğinde içimde panik ve neşe dalgalanıyor.

Dil yok. Açık bir tutku yok. Ama geri çekildiğinde, ifadesindeki efendiliği fark imkânsız. Tanrım. Umarım kameralar o şehvet dolu parıltıyı yakalamamıştır ama Jamie tamamen üzerimize çevrilen meşhur spot ışığından habersiz. "Hey," diyor usulca.

Mucizevi bir şekilde sesimi buldum. "Hey. Ne... Burada ne yapıyorsun?" , Blake o kadar geniş bir şekilde sırtıyor ki yüzünün ikiye ayrılmasına şaşırıyorum.

"Özel olarak konuşabilir ?" Jamie sonunda bize bakan herkesi fark edince başını çeviriyor.

"Tabii ki," diye kekeleyorum.

Blake elini omzuma sıkıştırdı. "Arkada başka bir ele- vatör seti var." Koca kafasını barın uzak ucuna doğru eğdi.

Jamie hiç vakit kaybetmedi. Elimi tuttu ve beni o yöne doğru çekti.

Peşinden gidiyorum ve asansör kapıları görünene kadar yüksek masaların etrafından dolanıyoruz. Eli benimkinin etrafında o kadar iyi hissediyor ki, parmaklarımı sıkana kadar düğmelerden birine basmayı unutuyorum. "Bana kat numarasını söyleyecek misin?"

"Uh, dokuz. Oldukça eminim." Burada zaten bir gece kalmıştık, ama benim kadar çok otele gidince takip etmek zor oluyor. Anahtar kartını almak için ceketimin cebini karıştırdım.

Jamie sırtıyor ve düğmeye basıyor.

BÖLÜM 29

JAMIE

Bir dakika sonra 909 numaralı odaya giriyoruz. Kapı arkamızdan tıklandığında, bir an gerçek bir belirsizlik yaşıyorum. Korkudan değil. Ne yapmak istediğimi biliyorum. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Daha önce hiç kimseye hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek istediğimi söylememiştim. Beni sevdiğini biliyorum ama yine de riskli bir konuşma.

Bu yüzden şık hipster mobilyaları ve tavandan tabana pencereleriyle cömert otel odasında bir tur atıyorum. "Güzel yer," diyorum manzaraya bakarak.

Wes'e döndüğümde beni izliyordu. "Şimdi eskisinden daha güzel." Takım elbisesinin ceketini çıkarıp bir sandalyeye fırlatıyor. Işıkları açmamış ama yakışıklı yüzü Dallas şehir merkezinin ışıltısıyla aydınlanıyor. Takım elbiseli Ryan Wesley, bayanlar ve baylar. Bunun kadar etkileyici çok az manzara vardır.

Bakıyorum. Ve kutu hâlâ elimde duruyor. "Tamam," diye kaçırdım. "Kız kardeşimin yardımıyla sana bir şey yaptım ve uçağa bindim. Ama şimdi bunun çılgınca olduğunu düşünmenden korkuyorum."

"Şey..." Boğazını temizler. "Söz veriyorum yapmayacağım. Seni gördüğüm için çok ." Kişisel alanıma giriyor ve kollarını bana doluyor. "Geri dönmeyeceğini sanıyordum. Belki aptalca ama..." Yüzünü yakamın içine sokuyor ve benden derin bir nefes alıyor.

. Özür dileyerek başlıyorum. Boştaki elimi sırtına . "Pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Bu... berbattı." Etkileyici. *Değil*.

"Özür dileme. Sen yanlış bir şey yapmadın. Sadece panikledim."

"Hayır, *ben* yaptım." Derin bir nefes alıyorum ve ona yaslanıyorum. "İş yerinde bir sorunum var. Her şeyi berbat ettim ve sana söylemek istemedim. Utanç verici bir durum. Para konusunda da endişeliydim. Bu yüzden seni dışladım. Ne kadar boktan değil mi?"

Sıcak elleri sırtımda dolaşıyor. "Bebeğim, düzgün düşünemeyecek kadar üzgündün. Şimdi biraz daha iyi hissediyorsan, tek umursadığım şey bu."

İlk dürtüm onun soruna koyduğu teşhisle tartışmak oldu. Dağılan adam olmak istemiyorum. Ama ben o adamdım. Ve Belki de annem steroidlerin vücut kimyayı bozduğu konusunda haklıdır. Ama sebep ne olursa olsun, bir süreliğine kendimi kaybettim. Bunu inkar edersem Wes'e haksızlık etmiş olurum. Onun yerine, "Sanırım artık daha iyiyim," diyorum.

"Güzel." Kavrayışı sıkılaşıyor. "Tek istediğim bu, tamam mı? Her şey bu."

Bunu kastettiğine dair aklımda en ufak bir şüphe yok. Beni Wes kadar seven birini bulduğum için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum. Kaç kişi bunu bulabilir ki?

O zaman erkek olma zamanı.

Wes'i beni bırakmaya zorlayarak yarım adım geri çekiliyorum ve elimdeki kutuya bakıyorum. Bunun saçma olduğunu düşünecek.

Derin bir nefes alarak, bunun olmadığına karar verdim. Önemli değil. Bu önemli bir jest ve özür dilemek için Dallas'a kadar gelmemi sağladı, değil mi?

Sanki içinde zehirli bir yılan varmış gibi kutuya bakıyorum.

"Bunu hiç açamayacak mıyım?" Wes gülerek soruyor.

Sözsüzce, ona teklif ediyorum. Elinde tartıyor ve sonra

bana bakıyor. "Ağır değil," diyor. "Çıngırdamıyor." Kapağı kaldırıp üzerine koyduğumuz kâğıt mendili gösteriyor. Kahretsin, muhtemelen bro- ken, bu da tüm fikri olduğundan daha da aptal hale getiriyor.

Şimdi gidip şu bin dolarlık deri koltuklardan birinin altına saklanacağım.

Wes'in büyük eli peçeteyi geri çeker. Gözlerini kısarak içindeki şeye bakar. Sonra daha iyi görebilmek için kutuyu pencereye doğru taşır.

"Bu... mor Skittles'tan mı yapılmış?"

"Evet." Sesim çakıl taşı gibi.

İki parmağıyla kaldırıyor, bir inçlik dairesel şekil şehir ışıklarına karşı belirginleşiyor. "Bu bir...?" Sanki yanlış tahmin etmekten korkuyormuş gibi soruyu ısırarak cevaplıyor.

"Ring," diye . "Sen... Ben..." Ağzım zımpara kağıdı gibi. "O röportajda istediğinizi söylediniz..." Derin nefes al. "Evlenmek için bir gün. Ve bence bu yapmamız gereken bir şey."

Kelimeleri söyledikten sonra bir saniye boyunca o kadar hareketsiz durdu ki

balmumu müzesindeki bir figür olabilir. Yüzük, tüm sakar ihtişamıyla -havada tutulur. El işi yapıştırıcılarından hangisinin yapışacağını ve her bir boncuğu eklemeyi önce ne kadar beklememiz gerektiğini anlamamız Jess ve benim bir sürü Skittles ve sabrımızı aldı. Dün gece her şey oldukça tatlı ve komik görünüyordu.

Şimdi emin değildim.

Wes'in çenesi düşüyor ve midemde bir şeyler ters gidiyor. Şehir manzarasına karşı arkadan aydınlatıldığı için yüzünü göremiyorum. Birkaç adım daha yaklaşıyorum, her şeyi berbat ettiğimden korkmama rağmen. Ama bilmek zorundayım.

Ağzını açıyor ama bir şey çıkmıyor. Sonra gözleri parlıyor, pencere ışığında parlıyor. "Gerçekten mi?" diye mırıldanıyor.

Aptal şeyi elinden alıp kutunun içine bırakıyorum. Masanın üzerine bıraktım. "Evet. Yani hemen değil, eğer biraz Kafanı toparlamak için zamanın var..."

İki güçlü el beni gömleğimden tutup kollarına çekiyor. "Ben..." Boğuk bir hıçkırığa benzeyen derin bir nefes alıyor. "Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım yok. Fikrini değiştirmeden önce bu yaz seninle evlenmek istiyorum." Kolları beni sarıyor, aramızdaki tüm boşluğu yok ediyor ve başını omzuma koyuyor. Göğsünün birkaç kez inip kalktığını hissediyorum.

kendini bir arada tutmaya çalışıyor.

"Hey," diye fısıldadım. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Ama sen..." Boğazını bir kez temizliyor. "Bu senin için benden daha önemli bir karar. Bir karın ve çocukların olabilirdi. Bir ailen."

"Bebeğim, benim bir ailem var. Hem de büyük bir tane. Asla oturup banliyöye taşınmayı ve üremeyi düşünmüyorum."

"Olabilir ama," diyor sesi kısık bir şekilde. "Benimle birlikte olma fikrine alışman için sana bir süre vermek istedim..."

"Yapamayacağımızı kim söyledi?" Ben ediyorum.

Göz kırpıyor.

"Eğer bir gün çocuk sahibi olmaya karar verirsek, bunu yapmanın yolları var bebeğim. Evlat edinme. Taşıyıcı anne." Kıçını hafifçe çimdikliyorum.

"Beni çocuksuz bir sefalet mahkum ediyormuşsun gibi davranmayı bırak." Bu onu kıkırdatıyor.

"Seni *seviyorum*," diyorum kararlılıkla. "İşler kötü bile hiç durmadım. Sonra senin röportajını izledim ve sadece tam burada. Uçak bileti pek bütçe dostu değildi ama..." Sonunda bana bakmak için arkasına yaslandı. Yüzü mahvolmuş gibiydi, ama bana hiç bu kadar iyi görünmemişti. "O muhabire güzel bir şişe viski göndereceğim. Ve bir kutu da Küba purosunu."

Sonra beni öpüyor. Tadı gözyaşı ve *Wes* gibi. Hemen içine daldım. Kahretsin, bunu kaçırmışım. Sanki bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi beni öpmesini. Ve şimdi o amacın ne olduğunu biliyorum.

Birlikte olmamız gerekiyordu. Neden bunu resmileştirmeyelim?

Birden vücudum birlikte olmamız için bir sürü yol bul-
birlikte olmak için. Sert göğsüne bastırıyorum ve öpücüğü derinleştiriyorum. Kalçalarımı kavırıyor ve inliyor.

Sadece bir nanosaniye sonra kravatını çekiştiriyor ve gömleğinin düğmelerini açıyorum. Kotumun fermuarını açıyor ve beni yatağa doğru yönlendiriyor. Göz açıp kapayınca kadar sırtüstü uzandım, gömleğimi çıkardım ve

Pantolonum ayak bileklerimdeydi ve *Wes*'in ateşli ağzı sıkımı derinlemesine çekiyordu.

Zevk şaftımdan taşaklarıma kadar yayılıyor. Ellerimi dağınık saçlarına doluyor ve ağzının derinliklerine doğru itiyorum, bu oral sekse verdiği , *tutku* karşısında şaşkına dönüyorum. Her santimimi yalıyor, emiyor ve ısıyor ve parmağını içine soktuğunda inliyorum.

Ağzını kıkımın kıvrımına sürüklemeyen önce.

Alaycı penetrasyon karşısında kalçalarım yukarı doğru sarsılıyor. *Wes* kıkırdıyor ve parmağını prostatımı okşayana kadar daha derine sokuyor. Tüm vücudum titriyor. Karıncalanıyor. Yanıyor. Ağzı ve parmağıyla -hayır, *parmaklarıyla*- bana işkence etmek için delicesine uzun bir zaman harcıyor. Şimdi içimde iki tane var, o hassas yeri ovuyor ve gözlerime beyaz noktalar getiriyor.

"*Wes*," diye mırıldanıyorum.

Başını kaldırıyor. Gri gözleri arzuyla dumanlanmış. "Hmmm?" diyor tembelce.

"Benimle dalga geçmeyi bırak ve beni *sikmeye* başla," diye törpüledim.

"Seni sikmek mi? Gerçekten iki sikime ihtiyacın var mıydı?"

"Biri zarf, diğeri fiil." Sesim vücudumdaki her kas gibi gergin. Beni boşaltmazsa alevler içinde kalmak üzereyim.

Kahkahası bacağımı ısıtıyor. "İngiliz dilini seviyorum dostum. Çok yaratıcı."

"Bu konuşmayı gerçekten şu anda mı yapıyoruz?" Dişleri iç baldırıma battığında homurdanıyorum. Parmakları hâlâ içimde ama artık hareket etmiyor.

"Ne hakkında konuşmayı tercih edersin?" O kadar da masum olmayan bir şekilde göz kırptıyor, ne kadar uçurumun kenarında olduğumu biliyor.

"Hiçbir şey," diye . "Hiçbir şey hakkında konuşmayı tercih ederim!"

Wes cık cık diye bir ses çıkarır. "Bu beklemede olan evliliğimiz için iyiye işaret değil, tatlım. İletişim anahtardır."

Ona ters ters baktım. "O zaman ağzına söyle, sikimle iletişim kurmaya başlasın, ahabap. Çünkü önümüzdeki beş saniye içinde beni boşaltmazsan, ben-"

"Neye gidiyorsun?" diye alay ediyor ve kayınca dehşet içinde inliyorum. Kıkırdayarak, Wes vücuduma tırmanıyor, her ikisini de tutuyor bileklerimi başımın üzerine doğru itti. "Bana ne yapacağını söyle, Canning."

"I..." Gözlerim . Pantolonunun alt kısmını ağrıyan ereksiyonumun üzerine sürterken düşünmek zor. Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama adamım güçlü bir orospu çocuğu. Bileklerimi bir eliyle yatak başlığının arasında kilitli tutuyor. Diğer avucu çıplak göğsümü okşuyor, parmakları bir meme ucumu hafifçe sıyrıyor.

Sabırsızlıktan hırlayana kadar bana sürtünüyor. Ama ellerimi hareket ettiremiyorum. Pantolonunu çekip çıkaramıyorum ve sikini elime . Bu büyük, güzel adam sanki kendi kişisel seks bebeğiymişim gibi bana sürtünürken burada yatmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Gözleri o kadar kısık ki, sadece bana bakan bir gümüş parıltısı görebiliyorum. Sonra dudaklarını yalıyor ve omurgama bir heyecan yayılıyor. Bu bakışı biliyorum. O bakışı *seviyorum*.

Wes pantolonunu indirdi. Kalın ereksiyonu karın kaslarıma çarpıyor. "Sana dokunmak istiyorum," diye yalvarıyorum.

"Hayır." Sesi emredici. Bu sadece heyecanı artırıyor. "Seni tutmalıyım ki bir daha kaçıp gitmeyesin." Beni bir kez daha uzun uzun öpüyor. Ve nihayet bileklerimi bıraktığında, ben ona uzanamadan yataktan kalkıyor. "Kıpırdama," diye fısıldıyor ve ben kıpırdamadan, neredeyse hayranlıkla izliyorum.

Cüzdanını düşürdüğü yere doğru odanın içinde ilerlerken. Cüzdanı açıyor, kullanışlı seyahat kayganlaştırıcı paketlerinden birini çıkarıyor ve tekrar yatağa dönüyor.

"Kollarını başının üstüne koy."

İtaat ediyorum. Kot pantolonumu bir kenara fırlatıp bacaklarımın arasına yerleşiyor ve bileklerimi tekrar kavıyor. Diğer eliyle aletini yağıyor, sonra onu ağrıyan yere yönlendiriyor.

"Sik beni," diye yalvarıyorum.

Gözlerinde mizah dans ediyor. "Seni becermeyeceğim."

Şimdi yine inliyorum. Lanet olsun. Eğer bana tekrar işkence etmeyi planlıyorsa, gerçekten aklımı kaybedeceğim-

"Seninle sevişeceğim," diye bitiriyor. Nefesim kesiliyor.

Wes gülümseyerek ağzını benimkine dayadı. Dudaklarımız aynı anda kilitleniyor ve yavaşça içime kayıyor. Zevkin yakıcılığı nefesimi kesiyor ama o yumuşak, tatlı bir öpücükle bu sesi yutuyor, bu da sikinin yumuşak, tatlı vuruşlarıyla eşleşiyor. Beni dolduruyor. Beni tamamlıyor. Aletim karnımda demir bir sivri uç gibi ve bileklerimin etrafındaki parmaklarının sıkı bandına karşı mücadele ediyorum.

"Kendime dokunmam gerek," diye yalvarıyorum.

Wes alt dudağımı hafifçe ısıyor. "Bu benim işim, unuttun mu?" Sonra yumruğunu bana doladı ve hızlı bir vuruş yaptı. içimde daha derinlere dalıyor.

Orgazm beni gafil . Daha uzun süre dayanacağımı düşünmüştüm. en az bir düzine vuruş, ama hayır, ve bu muhteşem ve tüm dünyam *ona* indirgeniyor. En iyi arkadaşım. Sevgilim. Benim... fi- ancé'm... oh vay canına, bu kelimenin bu kadar tahrik edici olacağını hiç düşünmemiştim, Ama kesinlikle öyle. Hayatımın geri kalanını bu adamla geçirme düşüncesiyle sikim daha da sertleşiyor, karnıma bir fişkırmaya daha oluyor.

Wes benimle sevişmeye devam ediyor, yavaş ve durgun, sanki bunun her saniyesinin tadını çıkarıyormuş gibi. Sonunda boşaldığında, sert bir mutluluk patlamasıyla değil, kalçalarının nazikçe sallanması ve yumuşak bir memnuniyet iniltisiyle boşalıyor. Sonra üstüme yığılıyor, dudakları şefkatli bir öpücükten sonra benimkini okşuyor, elleri saçlarımı okşamadan önce göğüs kaslarımı ve omuzlarımı okşuyor.

Sonunda beni okşamayı bırakıyor ve birbirimize yaslanıp yatıyoruz, Wes etrafımda kıvrılmış, her birimiz kendi düşüncelerimize dalmışız. Saate bir göz attım, 1:37'yi gösteriyordu. "Sen Yorgun olmalı," diye fısıldıyorum. Birkaç saat önce bir oyun oynadı. "Ne zaman

otobüs otelden ayrılıyor mu?" Seyahat programında yarın sabah uçağı yazıyordu.

"Eh. Yedi buçuk mu?"

"Uyumalıyız," diyorum yorgun olmama rağmen.

"Ya da bana iş yerindeki olayı anlatabilirsin."

İnledim. "Yapacağım, yemin ederim. Ama şimdi olmak zorunda mı? Mutlu yerimde kalamaz mıyım?"

Enseme doğru kıkırdıyor. "Az önce senin hap- pir yerinde değil miydin?"

"Bu akşam tam bir edebiyatçısın." Ayağa kalkıyorum ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük otel banyosuna giriyorum. Biraz temizlendikten sonra Wes'e nemli bir bez getiriyorum ve yatağı onun yanına kayıyorum.

"Cidden," diyor olağanüstü karın kaslarını silerek. "Bu kadar korkunç ne yapmış ki?"

"Danton'u duvara çarptım." "Hallelujah!"

"Hayır. . Kendimi bundan daha iyi kontrol edebilirim. Bu çocuklara sportmenliği öğretmeye çalışıyoruz, değil mi? Öyleyse neden patronumun Danton'la nasıl başa çıkmam gerektiğine dair tüm tavsiyelerini görmezden geldim ve sonra ona fiziksel müdahalede bulundum? Hayatımda yaptığım en aptalca şey."

Wes bir an sessiz kalır. "Mesele bu zaten. Sen bundan daha akıllısın. Bunu tekrar yapacağını düşünmek için hiçbir neden yok. Suçu uyuşturucuya at. Bunun bir şans olduğunu söyle ve başını dik tut ve Bill'in senden sürekli istediğı o şikayeti yap."

"Yani ya işimi ya da vicdanımı kurtarabilirim ama ikisini birden kurtaramam."

Boynumun arkasını öpüyor. "İşini kurtar bebeğim, sonra da vicdanını . O pislik kazanırsa o çocukların daha iyi olacağını mı düşünüyorsun cidden?"

Ve işte burada Wes'i ne kadar çok sevdiğimi yirmi dört saat içinde yüzüncü kez fark ediyorum. Burada onun çıplak bedenine uzanmış, kariyerimdeki felaketi konuşmak - bu şimdiye kadarki en iyi terapi. Ona güvenmemin bir nedeni var. Sorunlara her zaman aynı şekilde bakmıyor olabiliriz ama o oldukça zeki biri.

"Pazartesi oraya gideceğim ve karga yiyeceğim," diye karar verdim. "O işi istiyorum. Bunu ben de hak ediyorum."

Büyük eli kalçamı okşuyor. "Tabii ki biliyorsun."

Tekrar sessizliğe bürünüyoruz ve bir süre sonra Wes'in uyuduğuna karar veriyorum.

Ama sonra tekrar konuşarak beni şaşırtıyor. "En sevdiğin diğer konu hakkında konuşabilir miyiz?"

"Boktan ev idareniz mi?"

Gülüyor. "Tamam, ." "Hangisi...?"

"Para."

"Tanrım, neden?"

"Çünkü sezon bittiğinde bir düğün yapacağız ve ardından *muhteşem* bir tatile çıkacağız. Sen masrafları düşünmeden bunu planlamak istiyorum. hâlâ yorucu haftalar var, değil mi? plaj için indirdiğim ekran koruyucuya her baktığımda daha kolay olacak."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. "Pahalı olmak zorunda değil."

Wes cevap vermeden önce bir süre boynumu çiğniyor. "Gizlilik paraya mal olur. Ve benim var." Omzumu çekiştiriyor, ben de dönüp ona bakmak zorunda kalıyorum. "Nasıl zengin olduğumu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Bir sabah uyandığımda büyükbabamın öldüğünü ve bana bir yığın para bıraktığını gördüm. Pislik babam da emanetime dokunamaz. Yaşlı adam babamın açgözlü bir piç olduğunu biliyordu." Sırıttıyor. "Hepsi şans eseri, tamam mı? Her kuruşumu hendek kazarak kazanmış olsam bile, sana vermek istemediğim *hiçbir şeyim* yok. Tek bir şey bile."

Ben bunu anlamaya çalışırken eğilip beni öpüyor. İkinci bir öpücük alıyorum, sonra üçüncüsü. Bir şeyleri anlamayı bitirdiğimi sanıyordum ama sabahın 1:45'inde erkek arkadaşınız yavaşça ağzınıza girerken, vücudunuzu okşarken öğrenebileceğiniz daha çok şey var. onun diliyle.

Zayıf görünmek istemediğim için Wes'in yardımını kabul etme konusunda endişelenerek çok fazla hafta geçirdim. Bunca zamandır beni ne kadar çok sevdiğini göstermek için çırpınıyordu.

Bunun farkına varınca göğsümün derinliklerinden bir inilti yükseliyor.

"Ne?" diye soruyor yanağıma sokularak.

"Seni seviyorum."

"Ama...?" Kıkırdıyor.

"Ama ben bir aptalım. Aletinin kıcımda olması erkekliğimi asla aşağılamadı. Ama hastane faturamı ödemene izin vermek beni delirtti."

Wes gülüyor ve sonra kulağımı çiğniyor. "Tüm kira çekimizin otomatik olarak benim güven fonumdan çıkmasını ayarlarsam, kaybeder misin? Ben de bunu yapmak istiyorum. Çünkü o zaman satın aldığımda

fişlerini saklamayı istemek zorunda kalmayacağım. Ya takip etmeyi bırakırsak? Evli insanlar böyle yapmaz mı?"

"Sanırım mı?" Wes'le evlenmenin tüm sonuçları kafamı patlatmakla tehdit ediyor.

O da bunu hissetmiş olmalı çünkü beni öpmeye devam ediyor. Hatta bu şekilde yüz yüze, birbirimize dolanmış bir şekilde uykuya dalıyoruz.

Wes'in alarmı altı buçukta çaldığında ikimiz de inledik. O vurdu uyukluyor ve ben yüzümü yastığa gömüyorum. Bir süre yarı uykulu yatıyoruz, beceriksizce birbirimizin sıcak tenini okşuyoruz. Seks sanki bir Güzel fikir ama ikimiz de bunu gerçekleştiremeyecek kadar yorgunuz. Ve alarmı üçüncü kez homurdanarak kalkıyor.

Ama ben bilmiyorum. Uçağımın kalkmasına daha dört saat var. Ben de Wes'in düşunu ve eşyalarını toplamasını dinlerken uyukladım. Sonunda

kapı çalınır. "Dostlar! C vitaminim var!"

Wes gerçekten Blake'e kapıyı açtı, lanet olsun ona. Ve oda şimdi Blake'in konuşmalarıyla doldu. C vitamini kahve olsa da Kokusu beni getirmeye başladı.

"Ah, kim uykucu?" Blake, yatağın Wes'in boş tarafına doğru uzanarak söyleniyor. "Kafein, J-Bomb! Sana cappuccino getirdim."

"Senden nefret etmeyi zorlaştırıyorsun," diye mırıldanıyorum yastığa.

"Herkes öyle diyor." Çıplak omzumu tutup büyük ellerinden biriyle beni sallıyor.

"Dur." Yorganı daha yukarı çekiyorum. "Yoksa seni düğüne davet etmem."

"...? AMAN TANRIM!"

Belli ki muazzam bir taktik hatası yapmışım, çünkü şimdi Blake Riley -iki yüz küsur kiloluk takım elbiseli haliyle- ayağa kalkıyor ve yatağın üzerinde zıplamaya başlıyor. Ağzımı açıp Ona bağıriyorum ama o "İşte bu!" diye bağırve ben kurutucudaki bir çift ayakkabı gibi sallanırken kelimeleri telaffuz etmek zor oluyor.

"Kn...Knock...it...OFF!" Bağırmayı başardım.

Wes'in de bir faydası olmuyor çünkü bir şey için otel telefonuyla konuşuyor. Tam telefonu kapatırken korkunç bir çatırtı duyuyorum, sanki tahta ikiye . Yatak garip bir şekilde sıralanıyor ve Blake zıplayarak yere düşüyor.

"Merak etmeyin! Yaralanmadım!" diye bağılıyor aşağıda, pahalı halıların üzerinde bir yerden.

Wes ve ben göz göze geliyoruz, yüz ifadelerimiz mizah ve dehşetin bir karışımı. "Blake, yatağı sen kırdın," diyor Wes iç çekerek. "Bu senin faturana yansıyacak, benim değil."

"İlk kez olmayacak," diyor, kendini yerden kaldırıp kravatını düzeltirken.

"En azından mobilyaları kırdın, nişanlımı değil. Hastanelerden bıktık artık."

"Sizin adınıza çok mutluyum çocuklar." Wes'i yakalar ve ona sarılmak için yerden .

Wes, Blake'in omzunun üzerinden bana bakıyor ve gözlerini deviriyor. Ayakları tekrar yere değdiğinde Blake'i koridora doğru itiyor. "Asansöre biner misin? Gitmeliyiz."

Blake ikimize de kocaman bir sırtış attı. "Şimdilik ona hoşça kal öpücüğü verin, ama uzun sürmeyecek!" Kendi kahve fincanını alıyor ve dans ederek odadan çıkıyor.

"Vay canına," diyor Wes, etrafına bakarak. Sanki bir kasırga sonrası gibi. Anı bir sessizlik ve biraz enkaz. Hâlâ yataktayım ama rahatsız edici bir şekilde eğiliyor. Erkek arkadaşım etrafımda dolaşıp dikkatlice yanımdaki kenara tünüyor. "Gitmem gerekiyor."

Yakışıklı yüzüne gülümsüyorum. "Biliyorum. Bu gece görüşürüz. En ucuz biletin Chicago'da bir aktarması vardı. O yüzden biraz geç kalacağım."

Bir elini saçıma koyuyor ve parmaklarını saçlarımda .
"Bağlantınızı kaçırmayın. Bekliyor olacağım." Bana seksi bir gülümseme veriyor.

Bunu duyunca sikim kalktı. "Merak etme." Bir öpücük için onu aşağı çekiyorum. Tadı diş macunu gibi.

"Mmh," diyor sonunda ayrıldığımızda. "Dinle, oda servisi bir saat içinde geliyor. Ölmüş büyükbabam uçuştan önce iyi bir kahvaltı yapmanı istiyor."

O beni ikinci kez öperken ben gülümsüyorum. "Ona benim için teşekkür ettiğini söyle."

Wes iç geçiriyor ve başparmağıyla yanağımda iz bırakıyor. "Sonra görüşürüz." "Kesinlikle."

Kapı kapandığında hâlâ gülümsüyordum.

BÖLÜM 30

JAMIE

Bavulumu koridora bırakıyorum, ön kapıyı kilitliyorum ve batı kıyısında bir hafta yerine bütün bir yılı yurtdışında geçirmiş bir adam gibi hissederek salona doğru sendeleyerek yürüyorum. Ama lanet olsun, evde olmak çok güzel. Ve daire harika kokuyor, Wes'in tıraş losyonu gibi.

ve... çam temizleyici? Ben burayı biri mi temizledi?

anasını, biri *yapmış*. Yerler pırıl pırıl, mutfak

Sayaçlar tertemiz ve hiçbir yüzeyde tek bir toz zerresi yok. Birdenbire kendimi, bir ayının oynadığı üç ayıdan biri gibi hissettim.

Goldilocks-"Birisi evimi temizliyor..." "Wes?" Temkinli bir şekilde seslendim.

"Yatak odası," erkek arkadaşımın boğuk cevabı geliyor.

Hayır, erkek arkadaşım değil. Nişanlım mı? Vay be. Bunu düşünmek hala gerçeküstü geliyor.

Bir an sonra beliriyor, üzerinde kalçalarına çılginca inen bir eşofman altı var. Çıplak göğsüne, çok sayıdaki dövmesine, şık, altın tenine hayran kalıyorum. Muhteşem biri. Ve sanki biraz kilo almış gibi görünüyor. Dün gece onu hırpalamakla meşgul olduğum için fark ama göğüs kasları ve pazuları birkaç ay öncesine göre belirgin bir şekilde daha şekilliymiş.

"Uçuş nasıldı?" Muhteşem göğsünü örten bir tişörtün içinde omuz silkiyor, sonra bana bir öpücük vermek için yanıma geliyor.

Elimi uzatıp ovuyorum. "Sıkıcı. Ve garip bir pozisyonda uyuyakalmışım, şimdi boynum beni öldürüyor."

Wes ceketimi çekiştirerek çıkardı ve mutfak taburelerinden birinin üzerine attı.

Bir kez olsun salondaki palto ağacını kullanması için onu rahatsız etmedim. Ben de

Onu gördüğüme sevindim. "Git sıcak bir duş al," diye emretti. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayacağım ve sonra boynunu ovacağım..." Göz kırıyor. "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Bu..." Onu kendime, "kulağa-" diyorum, "dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum ve ikimiz de titriyoruz. "-harika."

Sırtarak kıcıma şaplak atıyor ve beni salona doğru itiyor. Yatak odamıza gidip soyunuyorum, sonra da hava limanından çıktığımdan beri üzerime sinmiş olan bayat kahve kokusunu temizlemek için duşa giriyorum. Wes'in yemek için ne hazırladığını merak ediyorum. O adamı seviyorum, gerçekten seviyorum, ama yemek pişirmek onun uzmanlık alanı değil. Bir yumurtayı bile yakmadan kızartamıyor.

On dakika sonra dışarı çıktığımda burnuma keskin bir koku geliyor. Ocakta beni utangaç bir Wes karşıladı.

"Izgara peynir yapmaya çalıştım," diye mırıldanıyor.

En iyi dökme demir tavamda ezilmiş, kararmış ekmek ve peynir leşine bakıyorum. Sonra bir kahkaha patlattım. "Sorun değil, bebeğim. Zaten aç değilim. Boyun ovma kısmını geçelim." Yanağından öptüm ve ocağın altını kapattım. "Ama çaban için bir E alacaksın."

Parlıyor. "Güzel. Temizlik yaptığımı gördün mü? Bütün günümü senin için burayı düzenlemekle geçirdim."

"Ciddi misin?"

Bana ukala bir sırıtış attı. "Tamam, hayır. İki buçuk saatimi takımla kaset izleyerek geçirdim. Ama bu yüzden iyi bir Evenka adında bir kadın haftada bir gelip temizlik ve çamaşır işlerini yapıyor. Blake onun sihirli temizlik güçleri olduğuna yemin ediyor." Omzumu tuttu. "O bizde kalabilir mi? Lütfen?" Eve köpek yavrusu getirmiş bir çocuk gibi soruyor.

Masraflara bakarak her zamanki gibi hayır deme isteğim var. Ölmüş büyükbabasını hayal ediyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Elbette."

"Yesss." Elimi tutuyor ve beni kanepeye sürüklüyor. "*Banshee*?" diye öneriyor.

"Evet."

Wes kumandayı aldı ve bana fırlattı. Sonra iki soda almak için mutfağa koştu, muhtemelen içmemem gerektiği için.

Henüz alkol almadım. Ama şikayet etmiyorum bile, çünkü burada olduğum için çok mutluyum.

, iki mıknaş gibi birbirimize. Başı göğsümde, kolum ona sarılmış, bacaklarımız bronz-

Gled. Tam bölümü başlatmak üzereydim ki Wes güldü. "Seyahat departmanından kırık yatağın faturasıyla ilgili bir e-posta aldığımı inanabiliyor musun?"

"Şimdiden mi?"

"Daha da iyisi var. Bunun altında halkla ilişkiler departmanından gelen ve bir dedikodu bloguna link veren bir e-posta var. Sadece lobide öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafımız yok. Kırık yatağın fotoğrafı da var."

"Ne?"

Elimi tutuyor ve öpüyor. "Evet. Bu küçük külçe için bir otel çalışanına para vermiş olmalılar. Ama bu sadece bir mobilya resmi, Canning. Benden sekiz yüz dolar almak istemelerini daha çok önemsiyorum. Bu yüzden hem seyahat hem de halkla ilişkilere bir e-posta yazdım.

Blake çünkü o koca kıcı kırdı. Ve ne dediklerini asla tahmin edemezsin." Kıs kıs gülüyor. "Kulüp binası bunun parasını ödeyecek çünkü otelin o odada üçüncü bir adam olduğuna dair bir kaydı olmasını istemiyorlar. Sen ve ben halkla ilişkiler departmanı için iyiyiz. Ama üçlü dedikodusu onların kaldırabileceğinden daha fazla."

"Aman Tanrım," diyorum Wes gülerken. "Baştan çıkarıldın, değil mi? Dişlilerinin döndüğünü duyabiliyorum. Blake'i sahte suçlayıcı resimler yapması için işe almak istiyorsun."

"Beni çok iyi tanıyorsun. Neden üçte duralım ki? Eriksson ve Forsberg'e viski içirip bir seks partisi düzenleyeceğim. Düşünüyorum da... çıplak yastık savaşı."

Kıçına bir çimdik attım. "Bu arada ben işimi korumaya çalışıyorum çocuklarla çalışmak. Ama önemli değil."

"Aw." Arkasına yaslandı ve çenemi öptü. "Sadece takılıyorum."

"Uh-huh." Programımızda Play tuşuna basıyorum ama hâlâ gülümsüyorum. Hayat

Wes ile asla sıkıcı olmaz. Yaşlandığımızda ve kıçımız sarktığında bile o hala komik ve benim olacak.

Sodalarımızı içip programımızı izliyoruz. Saat yedi ve muhtemelen yetişmemiz gereken bir düzine şey var - telefonlar, e-postalar, faturalar. Ama hepsini görmezden geliyoruz çünkü evde yalnızız, birlikteyiz ve şu anda ikimizin de önemsedığı tek şey bu.

Wes çok güzel kokuyor. Narenciye şampuanı ve ev gibi. Parmaklarını saçlarımin arasında gezdiriyor ve ekrana güldüğünde sesi göğsümde titreşiyor. Elim düzleştirerek avucumu boynundan aşağıya, omzunun geniş kasına doğru gezdiriyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki sıkılmak zorunda kalıyorum. Mürekkebin tırmanışını izliyorum

Tişörtünün kolundan. Sonra uzanıp göğüs kaslarına kadar çekiyorum, böylece bir elimi karnının gergin derisine koyabiliyorum.

devam ediyor ama izini kaybettim. Bana karşı canlı ve o kadar katı hissediyor ki öne eğilip ensesini öpmek zorunda kalıyorum. "Mmm," diyorum. Evde olmak harika.

Ben boynunu kemirmeye devam ederken, Wes iç geçiriyor ve bana karşı kemiksizleşiyor. "*Sana* boyun masajı yapmam gerekiyordu," diye hatırlatıyor bana.

"Ben daha iyiyim." Bakımlarımı yana kaydırarak kulağının altındaki deriyi hafifçe emiyorum.

"Siktir," diye gürlüyor. "İyi hissettiriyor." Bir anda yuvarlanır ve Bir saniye sonra dudaklarımız kenetlendi. Nefesinin yüzümde bıraktığı sıcak nefes ihtiyacım olan her şey. Bağlantımızı daha mükemmel hale getirmek için yüzümü eğiyorum ve o da bana açılıyor. Dillerimiz birbirine dolanıyor ve o

dizini benimkinin arasına sıkıştırıyor. Ve

dünyada her şey yoluna giriyor.

Wes'in eli yan tarafımda, sonra da gömleğimin altında dolaşıyor. Avuç içi kaburgalarımın üzerinde kayıyor ve keşke hiç tişört giymeseydim diyorum çünkü onun tenini tenimde istiyorum. Ama onu öpmeyi bırakmak istemiyorum, bu yüzden beklemek zorunda kalacağım.

"Seni çok seviyorum," dedi öpücükler arasında.

Anlaşılmaz bir onay hırıltısı çıkarıyorum, sonra nefes alıyorum ve gerçek kelimeleri bir araya getirmeyi başarıyorum. "Hadi bunu yatak odasına taşıyalım."

O da karşılık olarak inliyor ve kalçalarını benimkilere bastırıyor. Ve, schwing! İkimiz de aynı şeyi istiyoruz. Ama şimdi öpüşmelerimiz daha da derinleşiyor. Wes'in ağzına tırmanmakla o kadar meşgulüm ki, kalkıp taşaklarımdaki mutlu ağrıyla ilgili bir şey yapamıyorum.

Orada öylece uzanmış, birbirimizi mıncıklıyor ve dahili telefon öttüğünde öpüşüyorduk.

Wes inliyor ama ediyoruz.

Ama yine bip sesi çıkarıyor. Ve Wes isteksizce geri çekiliyor. İkimiz de biliyoruz ki bizim için zile basan her kimse muhtemelen şimdi yukarı çıkıyordur. "Sence Blake anahtarını mı kaybetti?" Sesim boğuklaşarak soruyorum.

Homurdanıyor. "Muhtemelen."

"Eğer buraya gelirse, ondan asla kurtulamayız."

Wes iç çeker ve eşofmanının içinde kendini yeniden düzenler. "Belki de sadece bir teslimat ya da başka bir şeydir?" Bunu sesinde umutla söylüyor ama tabii ki biz bir şey sipariş etmedik.

Kanepeye uzanıyorum ve o zili çalarken içkimden bir yudum alıyorum.

"Tamam, teşekkürler," der Wes. "Onu yukarı gönder." "O kim?" Telaşla sordum.

"Katie Hewitt. Takım arkadaşımın karısı. Görünüşe göre bize lazanya getirecek."

"A...gerçekten mi?"

"Kapıcı da öyle dedi. "Bu çok kokuyor Bay Wesley."

"Ama neden?"

Wes omuz silkiyor. "Sanırım üzereyiz?"

Ellerimi muhtemelen seks saçlarımda gezdiriyorum.

Biri kapıya vurur ve Wes kapıyı çekerek açar. "Hey, vay canına. İyi akşamlar Katie. Hey, Hewitt. İkinizin de gecenin tadını düşünmüştüm."

Wes, kalın, parlak saçlı ve büyük bir lazanya tepsisi olan bir kadın tarafından geriye doğru yürütülür. "Mutlu nişanlar!" diye bağırır, sonra ihanet dolu bir bakışla kocasına döner. "Ben! Benimle birlikte bağırman!"

"Unuttum," diye mırıldandı Hewitt.

Bir kahkahayı yutuyorum, ama Katie Wes'i mutfağımızın sahibiymiş gibi içeri girdiğinde kahkaha ağzımdan kaçıyor. Fırın kapağımın açılıp kapanma sesini duyuyorum.

Misafirlerimizi selamlamak için ayağa kalkıyorum ve Katie koşarak yanıma gelip yüzümü iki elinin arasına alıyor. Tırnakları çok kırmızı ve parlak. Kabuklu pençeler gibi. "Nişanınız için tebrikler! Sizin adınıza *çok* mutluyum! Bir haftalığına uzakta olduğunuzu biliyorum, bu yüzden market alışverişi yapacak vaktiniz olmadığını düşündüm, bu yüzden ilk nişan hediyem senin için yemektir." Işıldıyor, sonra bana sarılıyor.

Tanrım, bu kadının korkunç bir enerjisi var. "Teşekkür ," diyorum, gerçekten duygulanarak. "Gerçekten minnettarız-bekle, *ilk* hediyen mi?" Bu hatun bize kaç tane hediye almayı planlıyor?

Hewitt aklımdan geçenleri okumuş olmalı, çünkü iç geçirdi ve "Dostum, düğüne kadar haftalık teslimatlar alacaksın. Bunu kabullen."

Wes güler. "Buna hiç gerek yok," der Katie'ye, o da manikürlü eliyle el sallar.

"Alışveriş yapmayı seviyorum," diyor kararlılıkla.

"Alışveriş yapmayı seviyor," diye onaylıyor kocası.

Katie elimden tutup beni kanepeye çekiyor, sonra kendini atıyor. "Bana nasıl anlat. Tamamen iyileştin mi? Hâlâ hastanede olduğunla ilgili kâbuslar görüyor musun?

Göğsümü gerdirdiğimde hemşireler bana çok kötü davrandı!" "Uh."

Birdenbire göğüslerini kontrol etmemek gerçekten zorlaştı. Ne zaman Onları kaldırttığını söylüyor. Göğüs vinçleri gibi bir şey hayal ediyorum. "Elbette daha iyi yerlerde kaldım. Ama annem ve kız kardeşim her zaman yanımdaydı. Ve kendimi harika hissediyorum. Öksürük tamamen geçmedi ama çok daha iyiyim."

Katie elimi tutuyor ve sıkıyor. "Çok sevindim!" "Teşekkürler."

Etrafıma baktığımda odanın diğer ucunda Wes ve Hewitt mutfak tezgahına yaslanmış bira içiyorlar. "Dostum, benimki nerede?"

Wes bir kaşını kaldırıyor, içinden halter geçen kaşını. Bunu yaptığında çok seksi oluyor ama kaşlarını kaldıran seksi adamın bana bira vermemesi hoşuma gitmiyor.

"Bu tam bir saçmalık," diye karşı çıkıyorum. "Hücre gibi telefonlar ve havayolu navigasyon sistemleri. Bir şey diğerine müdahale etmez."

Katie gülüyor ve dahili telefonun sesi duyulduğunda hâlâ gülüyordu. Ben ayağa kalkana kadar Katie'nin kendisi de başladı. Kapıcıya, "Yukarı gönder," diyor.

Bir dakika sonra apartmanımıza üç kişi daha girdi. Emektar Lukoczik ve eşi Estrella ile tanışıyorum, ellerinde büyük bir kızartma tavası dolusu barbekü tavuk budu var. "Nişanınız için tebrikler! Bunları sizin için ısıtacağız!" Estrella mutfağa doğru ilerliyor.

Eriksson da peşlerinden geliyor, elinde bir galon taze sıkılmış portakal suyu ve yüzünde mahcup bir ifade var. "Hey," diyor bana elini uzatarak. "Katie yemek getirmemi söyledi ama ben güveç yapmam."

"Gerçekten sorun değil," diyorum el sıkışırken. Sonra bakışlarının dairemizde dolaşmasını izliyorum. Merakı beni gıdıklıyor, çünkü ne beklediğini bilmek isterdim. Bir gey dairesinin belli bir şekilde görünmesi gerekiyorsa, kimse bize oyun kitabını vermedi. "Bira ister misin?" Belki de ona şaka olsun diye kozmopolit ikram etmeliyim. Kendime not: Wes'in takım arkadaşlarını korkutmak için biraz kızılalık suyu al.

"Tabii. Sevdim birini."

Şu anda kalabalık olan mutfağa doğru ilerliyorum. Wes tezgâha yaslanmış, yolumun üzerinde duruyordu. Ben de onu hareket ettirmek için arkasından dostça bir itekleme yapıyorum. Ona dokunduğumda, kadınlar az önce sevimli bir şey yapmışım gibi sırtıyorlar.

Tuhaf.

Eriksson'a bir bira bulup tezgahın üzerinden ona uzatıyorum. Sonra Estrella ve kocası için birkaç tane daha açıyorum. Bir haftadır mutfağıma girmemiştım ve Katie haklı, buzdolabımız bomboş. Wes, tabii ki, bugün market alışverişi yapmak yerine bira almaya gitmeye karar verdi, ama sinirlenmeye bile dilim varmıyor, çünkü yeniden kendim gibi hissettiğim için çok mutluyum.

Tabak ve çatal bıçak takımlarını bir araya getirmek sadece birkaç dakika sürer.

Yine de Katie bu basit görevde bana yardım etmek için gıdaklayarak yanıma geliyor. "Çalışmanı istemedik," diye yakınıyor. "Sana yemek getirmemizin tek amacı buydu! Git ve kutla!"

Çok . Wes'in ekibi inanılmaz düşünceli.

arkadaşlarının gelip bizi tebrik etmeleri, bizi *beslemeleri* ikimizi de biraz . Wes'e gizlice bakıyorum ve onun da bana gizlice görüyorum. İkimiz de sırtıyoruz, sonra başka tarafa bakıyoruz. Hala onu yalnız yakalamak için sabırsızlanıyorum.

Sonra. Sadece kanepede başladığımız işi bitirmek değil, aynı zamanda bu beklenmedik istila hakkında ne düşündüğünü de duymak istiyorum.

Estrella bana bir fincan bitki çayı yapıyor, annemin ziyaretinden sonra bıraktığı türden. Çay tiryakisi değilim ama yine de içiyorum.

Çünkü yardımcı olmak için yanıp tutuşuyor. Bir mucize en sevdiğim kupaya da koymuş. Annemin bize yaptığına. "Kaliforniyalı mısınız?" diye soruyor, elime tutuşturarak. "Özür dilerim. gazete."

Bu çok tuhaf. "Evet. Oradaki havayı özlüyorum."

"Eminim. Ben Madridliyim. Luko ile New York'ta bir yıl çalıştıktan sonra tanıştık."

"Ah." Luko kariyerine Rangers ile başladı.

"New York'un soğuk olduğunu sanırdım. Sonra *buraya* taşındık."

"Doğru." Bazen bu hayatın ne kadar geçici olduğunu unutuyorum.

Bunlar

Kocası takas edilince kadınlar toplanıp taşınmak zorunda kalıyor.

Artık ben de öyleyim, belki. Fikri test etmek için bir saniye ayırıyorum. Rahatsız ediyor mu? Wes'e bir kez daha bakıyorum, Hewitt'in söylediği bir şeye gülmek için başını arkaya eğmiş. O kahkahaya ve o adama ihtiyacım var. Nereye giderse gitsin, ben de orada olmak isteyeceğim. O buna değer.

"Maçlara geliyor musun?" diye sordu bana. "Seni locada görmedim." Kıkırdıyorum. "Wesley'nin bir çift koltuğu var. Ama sadece ben oturuyorum."

Bunun nedenini hesaplarken yüzü yumuşuyor. Sonra bileğimi kavradı. "Bir dahaki maç bizimle yukarı gel! Biz WAGS'ler birbirimize destek olmalıyız, değil mi?"

İçten içe . Bu terimi daha önce duymuştum--WAGS. Eşler ve kız arkadaşlar. Ama... Benim bir sikim var, lanet olsun!

Sanırım aklımdan geçenleri okuyor -ya da belki de dehşete düşmüş halimi görüyor- çünkü kaşlarını çatıyor. "Kahretsin. Sanırım erkek arkadaş için oraya bir 'B' eklememiz gerekiyor."

"Ve 'H'," diye düzeltiyorum sırtarak. "Koca için. Ama WABGHs pek akılda kalıcı değil."

"Yine de ciddiym," diye ısrar ediyor. "Bir sonraki maçta bizimle üst katta otur. Mai Tais içeriz ve meze siparişi verirken adamların kredi kartlarını tüketiriz."

Ben gülüyorum ama o ciddi. "Kulağa eğlenceli geliyor." Fırındaki yemek şimdi gerçekten güzel kokuyor, bu da tamamen sıcak olması gerektiği anlamına geliyor. İki havlu alıp kapağını çekiştirerek açıyorum ve iki tabağı da saklamak için ocağın üzerine kaldırıyorum. Ama bu hareket öksürüğümün son izlerini de tetikliyor. Havluyu tabakların sıcak saplarının üzerine atıyorum ve hızla çıkıyorum. dirseğimin kıvrımına doğru öksürerek mutfak alanına girdim.

Solunum sıkıntımı duyan Wes birasını bırakıp yaklaşıyor. Tam olarak konuşmasam da sert bir bakışla onu uyarıyorum. *Beni bir çocuk gibi okşa ve öl*, diyorum gözlerimle.

Kendini tutuyor -akıllı adam- ve çekmecemizden iki spatula çıkararak yemeğe yöneliyor. İlkini tavuk tenceresine yerleştiriyor. Ama sonra ikincisini lazanyaya soktuğunu görüyorum, sanki servis etmek için kesecekmiş gibi.

Tam "*Dikkat et, bu çok sıcak*" demek için umutsuzca boğazımı temizliyordum ki, elinin tavanın sapına gittiğini gördüm...

Ve yeterince hızlı hareket edemiyorum. Eli sıcak kenarı kavırıyor.

"Siktir!" diye bağırarak geri sıçradı.

Musluğu soğuğa çeviriyorum ve onu dirseğinden tutup lavaboya doğru çekiyorum. Yanık elini tutuyorum ve sıcaklığı kontrol ettikten sonra soğuk suyun altına itiyorum. "Bebeğim, *cidden*. Yine mi?

Kulpun üzerine bir bulaşık havlusu örtüldüğünde, bu dekorasyon gibi değil, bu..."

"Bir *flag*. Biliyorum," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Unutmuşum."

"Ne kadar kötü?" Başımı kaldırdığımda beş kişinin bizi hayranlıkla izlediğini görüyorum.

"Uh," diyor aynı şeyi fark ederek. Beni başından savıyor ve eline bakıyor. Kırmızı ve başparmağının alt kısmında beyaz bir kabarcık oluşuyor.

Elini tutup tekrar suyun altına sokuyorum. "En azından bu senin ateş eden elin değil."

Gergin bir kahkaha dalgası duyulur ve Wes iç çeker.

Tek ses lavaboya çarpan su. Ve bir çeşit inatçılık beni Wes'in yanına yapıştırıyor. Bağırarak istiyorum, "*Bak, Bazen erkekler birbirlerine dokunur!*" Daha önce hiç çift dışarı çıkmamıştık. Buna biraz zaman alacak.

Kapı tekrar açılır. Bu kez gelen Blake'tir ve anahtarını kullanmıştır. "Çocuklar!" diye bağırıyor. "Katie'nin lazanyasının kokusunu alıyorum!" Bakışları Wes ve benim üzerimde geziniyor. "Cheezus. Yine kendini mi yaktın, çaylak?"

Erkek arkadaşım nefesinin altından homurdanıyor ve Katie ile Estrella harekete geçerek lazanyayı kendi derilerini yakmadan kesiyor ve tabakları dağıtıyorlar.

Oturacak yeterince yer yok. Bir yer kapladığım için kendimi kötü hissediyorum.

ama Estrella beni bir tabak ve bir fincan çay ile oraya park etti. O ve Katie benimle biraz daha sohbet ettiler. Gerçekten çok iyiler ama kendimi bir kulübe üye yapılmış gibi hissediyorum.

"Hewitt!" Blake yanındaki tüneğinden bağırıyor. "Duydun mu? Düğünü planlıyorum."

Wes'i aramak için dönüyorum ve endişeli bakışlarım onunkilerle çarpışıyor. "Hiç şansın yok," diyor takım arkadaşına. "Planlaman gereken tek şey tören sırasında o koca çeneni nasıl kapalı tutacağın."

Blake kaşlarını çatıyor. "İşte iyi olurdu! Çiçekleri bilirim!"

"Ortaya koyacağın beş çiçeğin adını söyle," diye emrediyor Wes, ben bastırırken. Eğer Wes beş çiçek sayabilirse kaskımı yiyeceğim.

"Güller. Laleler. Daffodilias-"

"Daffodilias?" Katie haykırıyor. "Onu düğününden uzak tut Ryan. Sana Ben'le benim kullandığımız düğün organizatörünün numarasını vereceğim."

"Zaten o işi alamaz," diyorum. "Kız kardeşim Jess parti planlayıcısı olmaya karar verdi. Bu işi kesinlikle o alacak."

Jess'in adını söylediğimde Blake'in yüzünde bir şeyler ters gidiyor. Bu çok garip. Bana bakıcılık yaparken birbirlerini çok kızdırmış olmalılar.

Herkes yemeğini yedikten sonra bütün tabakları alıp mutfakta yıkıyorlar. Ve yardım etmeme izin vermiyorlar. Kendimi Hewitt ve Eriksson'un yanındaki kanepede buluyorum ve üçümüz birbirimizin en iyi kaleye dalış hikâyelerini yenmeye çalışıyoruz. Bir kaleci olarak şutları engellemek teknik olarak işimin ana parçasıydı ama onların hikâyeleri oldukça eğlenceliydi.

Hewitt bana "Yalan yok, lanet şutu kıcımla engelledim," . "Haftalarca greyfurt büyüklüğünde bir çürüğüm oldu."

Eriksson kıs kıs güler. "Hey, sen bir d-man'sin. Bu uğurda vücudunun herhangi bir parçasını feda etmek senin görevin."

"Tamam, bunu kesinlikle geçebilirim," diyorum. "On altı yaşındaydım ve hokey kampındaki son antrenmandı. Üçüncü periyotta takımım bir sayı öndeydi ve farkı korumak için çabalıyordu. Rakibin sol kanadı bana doğru bir şut attı. Durdurdum ama savunma oyuncularımın biri beni itti ve birdenbire ceza sahasında birbirimize girdik ve pak gevşek. Bir şekilde sopamı ve eldivenimi kaybettim. Ama diskin tekrar bana doğru uçtuğunu görüyorum ve düşünmek için durmuyorum bile - sadece tokatlıyorum

o orospu çocuğunu çıplak ön kolumla uzaklaştırdım."

Eriksson ve Hewitt etkilenmiş görünüyor. "Dostum, bu delilik. Kolunu mu kırdın?"

İç çekiyorum. "İki yerde."

Eriksson usulca ısıklık çalarak, "Bu çok sert," diyor.

Wes kanepenin arkasından seslenir, pek etkilenmemiştir. "Onlara Süpermen olmaya çalışırken kolunu kırdığın zamanı mı anlatıyorsun?"

"Evet," diye veriyorum.

Wes takım arkadaşlarına "Deli evleniyorum," diye haber verir.

. "Ha! Sabahın dördünde deri yüzmeye gitmek için sıvışan ve sonra ayağını adam söylüyor bunu. Ve unutmayalım ki Tırmanmaya çalıştığın çitlerden düştüğün için tetanos aşısı oldun ve sarhoş olduğun için çıplak ayakla yürürken bastığın o paslı çiviye. Ve o adam-"

"Tamam, , sen kazandın," diyor Wes, ellerini kaldırarak. "İkimiz de deliyiz." Blake'e dönüyor, o da gevezeliğe başla-

Hewitt ve Eriksson'la daha fazla hokey sohbetine daldığım sırada kendi geçmişteki çıplak yüzme maceralarından bahsediyor.

Katie gitme vaktinin geldiğini söylediğinde, kendimi biraz şok olmuş hissediyorum. Ama Wes'i tanımaktan büyük keyif aldığımı inkar edemem.

takım arkadaşları ve onların WAGS.

"Her şey için teşekkürler," diyorum Katie ve Estrella'ya, onları kapıya kadar .

Teker teker bana uzun zamandır görüşmediğimiz arkadaşlarımız gibi sarılıyorlar. "Kendine iyi bak, Jamie."

"Sharks maçından önce bana mesaj at! Sana bir içki ayıralım!"

Wes'in takım arkadaşlarına hızlıca iyi geceler diyorum ve kapı nihayet arkalarından kapandığında - Blake bile ipucunu alıp gidiyor - Wes'e dönüyorum. "Bu..." Sözümü kesiyorum.

Duraksıyor, yüz ifademi ölçüyor. "İyi niyetliler," diyor hafifçe.

"Biliyorum. Bu... havalı." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Gecikti, biliyor musun?" Wes ve ben hep saklanmak zorunda kalmayacağımız günü iple çekmiştik. Ama o güne nasıl uyacağımızı hiç düşünmemiştim.

kulüp binasına. Hâlâ emin değilim ama ikimiz de bu gecenin çılglık çılgına bir başarı olduğunu inkâr edemeyiz.

"Evet." O da gülümsüyor. "Çok güzeldi. Sezon başladığından beri ilk kez, sonunda kendimi..." Doğru kelimeyi arıyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Ait olmak," diyorum, sesim yumuşak.

Başını sallayarak onaylıyor. "Evet. Bu."

İki elimi yanaklarına koyup yüzündeki koyu renkli kirli sakalları okşarken kalbim sıkışıyor. "Öyle," diyorum ona. "Uzun zamandır bu takımdasın. Sen bu insanlara aitsin. Sen bana aitsin."

Gümüşi gözleri aniden nemli görünüyor. "Seni seviyorum, Canning."

"Ben de seni seviyorum Wesley."

Ama aklımın bir köşesinde nereye ait olduğumu merak ediyorum. Ya da daha doğrusu, nereye . Wes benim evim. O benim kalbim. Ama o benim her şeyim olamaz. İşimle ilgili belirsizlikler içimi kemiriyor. Yarın içeri girip Bill ile görüşmem, belki Danton ile yüzleşmem, bensiz çok iyi oynayan çocukları görmem gerekecek.

Yarının ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bu gece... Wes'in muhteşem gözleriyle karşılaşıyorum, tedirginliğime rağmen dudaklarımda bir gülümseme oluşuyor.

içimden daha önemli. Bu gece sevdiğim adamla birlikteyim ve önemli olan tek şey bu.

BÖLÜM 31

JAMIE

PAZARTESİ günü sabah tam dokuzda piste giriyorum. Tanıdık Buz ve ter kokusu beni hemen çarpıyor ve bunu içimde hissediyorum. Bu iş benim için çok önemli. Kaybedersem, hayal kırıklığını biliyorum. Beni mahvetmeyecek.

Ama gerçekten berbat olacak.

Metroda yeme-karga konuşmamı prova ettim ve müzikle yüzleşmeye hazırım. Bill Braddock'un dağınık ofisine doğru yürüdüm ve kapıya vurdum.

Masasından başını kaldırdığında önce şaşırılmış görünüyor, sonra gülümsüyor.

Göğsümdeki gerginlik bir iki milimetre hafifliyor. "Bir saniyen var mı?"

"Senin için mi? Tabii ki. Kapıyı kapat, Koç."

Beynim o kısa cümleleri çözmek için fazla mesai yapıyor. Bana hâlâ "Koç" diyor, bu iyi bir şey. Ama kapı , tekrar açtığımda hâlâ o unvana sahip olup olmayacağımı merak ediyorum.

Ziyaretçi koltuğuna oturduğumda "Daha iyi görünüyorsun," diyor.

"Daha iyi hissediyorum," diyorum hemen. "Sonunda bütün ilaçları Sistemim. Biraz egzersiz yaptım. Her şey giriyor." Bunların hepsi doğru, ama muhtemelen abartıyormuşum gibi geliyor.

"Sağlık raporu için doktora gittiniz mi?"

Başımı salladım. "Daha dün gece geldim ve seni görmek listemin en başındaydı. Ama bana verebilecekleri ilk randevuyu kabul edeceğim."

"Güzel." Bir koçun masasında bulundurduğu tek kağıt ağırlığı olan diski eline alıp parmaklarının arasında döndürüyor. "Yardımcı koçunun kırıncı bir dil kullandığını söylediğinde beni dinlemediğim için tekrar özür dilerim."

İlk dürtüm "Önemli bir şey değil efendim." demek. Ama ben bunu biraz daha düşündüm ve şimdi daha önce buna izin verdiğim için kendime biraz kızgıyım.

Bunun yerine "O raporu doldurmaya hazırım," diyorum. "Şikayetimi resmileştirmek istiyorum." Danton'ın kullandığı dilin kişisel olarak beni hedef aldığını düşünmesem de, başka bir koçun her üç kelimedede bir "ibne" demesini engellemek benim *görevim*. Parmakla işaret etmek beni rahatsız etse bile. "Takdire şayan genç erkekler yetiştirmeye çalışıyoruz ve onlar bir otorite figürünün hakaret ettiğini duymamalı."

Braddock şiddetle başını sallar. "Bu kesinlikle doğru. Yapmak zorundayım
Yine de sizin için yeni bir form yazdıracağız. Bir şikayette bulunmak yerine, başka bir şikayeti desteklemek için bir mektup göndermeyi tercih edebilirsiniz."

Zihnimi yokluyorum, neden bahsediyor olabileceğini hatırlamaya çalışıyorum ama bir bulamıyorum. Bildiğim tek şikâyet *bana* karşı olanı. "Ne demek istiyorsun?"

Sırıttıyor. "Birisi Danton'un üslubuna karşı şikayette bulundu bile ve size karşı yapılan şikayetle aynı gün disiplin kuruluna gidecek."

Omurgam karıncalanıyor. "Kim?"

"Takımınız. Her bir oyuncu. Danton'ın dedikodusunu duydular - burayı bilirsiniz, dedikodu değirmenidir - ve çok sinirlendiler. Antrenmandan sonra ofisimi bastılar ve senin adına tartışmak istediler. Ben de onlara disiplin sistemimiz hakkında bilgi verdim ve onlar da hoşnutsuzluklarını uygun bir şikâyete dönüştürdüler."

On gündür ilk kez gerçekten biraz başım dönüyor. "Ciddi misin?"

Sağ elini kaldırır. "Tanrı'nın dürüst gerçeği. Şikayetleri sekiz sayfa uzunluğunda ve uygunsuz, homofobik dilin her bir örneğini detaylandırıyor. Ve birkaç ırkçı hakaret de var. Okuduktan sonra koca bir bardak viski içtim. İşlerin bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"Sana söylemiştim" dememek için çenemi kilitlemek zorunda kaldım.

"Yani..." Boğazını temizliyor. "Lütfen yaptığınız işlerin muhasebesini ve dosyaya eklenecektir. Komite tüm şikayetleri ciddiye almaktadır."

"Bana karşı olan da dahil," diye ekliyorum.

"Doğru. Ancak eminim ki komite, bizimle ve eski pozisyonunuzla ilgili olarak daha az istihdam kaydınızı kabul edecektir.

Elitler kampı. Bir de şikayetler meselesi var

Danton'a ve geçici hastalığınıza karşı. Size sadece bir uyarı vermek isteyebilirler. İlk suçta bunu yapabilirler."

"İlk suç" kelimeleri içimi kıpır kıpır yapıyor. Bu kelimelerin benim için geçerli olmaması gerekiyor. Asla.

Bill elleriyle bir yavru çadırı yapıyor ve beni inceliyor. "Sana iletmek istediğim bir şey var. Sana karşı yapılan şikâyeti nasıl çözeceklerini düşünürken komiteye yapabileceğim bir öneri."

"Ne ?" Eğer beni bu beladan kurtaracak sihirli bir numara biliyorsa, can kulağıyla dinliyorum.

"Personelimizle hiç çeşitlilik eğitimi yapmadık ve ben başlamak istiyorum. Hakkınızdaki şikayeti kapatmanız karşılığında Dosyanızda sadece bir mektup varken, personel ile yaşadıklarınız hakkında konuşmaya ne dersiniz?"

"Benim... deneyimlerim mi?"

"Homofobi ile. Çalışanlarla sporda eşcinsel bir erkek olmanın bir şey olduğu hakkında konuşabilirsiniz. Onlara hikayenizi anlatın. Önyargılarla savaşmanın çaresi ortak bir zemin bulmaktır, değil mi? Çalışanlarımın sizin benzersiz bakış açınızı anlamasını istiyorum, çünkü muhtemelen düşündükleri kadar eşsiz. Sadece konuyla ilgili deneyimlerinizi paylaşarak bile iyi bir şey yapabilirsiniz.

Kafam hemen itirazlarla doluyor. *Ben teknik olarak eşcinsel değilim. Biseksüelim. Hayatım boyunca homofobi deneyimi yaşamadım. Dolaptan çıkmalı birkaç hafta oldu. Ben bir uzman değilim.*

Öyle olsa bile, iş yerinde kişisel şeyler paylaşmaktan nefret ederim.

Ama işimi kurtarmak için buradayım. Sevdiğim bir işi. Ben de kendime söz verdiğim şeyi yaptım. Bill'e "Çalışanlarla konuşmaktan mutluluk duyarım" dedim.

Gülümsüyor. "Harika. Gelecek haftaki disiplin toplantısından sonra bu konuya tekrar döneceğim. Bu arada, lütfen şu doktor raporunu al.

Ekibinizin size ihtiyacı var, özellikle de Mr.

Danton disiplin cezasını beklemektedir."

Sandalyemde daha dik oturuyorum. "Takımın koçluğunu kim yapıyor?"

"Gilles, Fra- zier'in yardımıyla hem kendi ekibini hem de sizin ekibinizi idare etmekle biraz meşgul. Ama panik yapmayın. Size ihtiyaçları var ama bu durum geçene kadar bir hafta daha ayakta kalabilirler."

Elimi sıkıyor ve işe geri alınmam konusunda ne kadar emin konuştuğunu fark edemedi kapıdan çıkıyorum. Bu içimi ısıttı. Çamurlu kaldırımında yürürken saat daha dokuz buçuktu. Wes büyük ihtimalle pisttedir ama henüz buza çıkmamıştır. Ben de cep telefonunu aradım.

"Hey!" diyor, ilk zil sesinde cevap veriyor. "Nasıl gitti?"

"Fena değil. Sanırım sıyrılabilirim." Ona oyuncularımın hazırladığı raporu anlattım.

"Tanrım. Bu inanılmaz!"

"Değil mi? O çocukları seviyorum. bir pürüz var. Bill, personele homofobiyle ilgili deneyimlerimi anlatmak için gönüllü olmamı istiyor. Bilirsin, çünkü ben tam bir uzmanım." Bunu hayal ederken bile gülüyorum. "Bu şimdiye kadarki en kısa toplantı olacak."

"Yardım mı istiyorsun?"

Neredeyse alışkanlıktan hayır diyeceğim. İşte yine o h-kelimesi. Ama kendimi tam zamanında durduruyorum. "Ne demek istiyorsun?" Onun yerine soruyorum.

"Kimse onlarla eşcinsel bir hokey oyuncusu olmanın nasıl bir şey olduğunu konuşabilirdim. Üniversitedeki ilk yılımı, öğrenirlerse bana neler yapabileceklerini düşünerek geçirdim. Eğer size ve patronunuza yardımı olacaksa gelip bu hikayeyi anlatabilirim."

Hızım kesiliyor ve yürümeyi bırakıyorum. "Gerçekten mi?" Wesin o konferans odasına girdiğini ve Toronto'nun son on yıldaki en başarılı çaylak oyuncusu kapıdan içeri adım attığında hepsinin yüzündeki ifadeyi hayal ediyorum.

"Elbette. Neden olmasın? Frank Donovan bir noktada bana kulüpte o konuşmayı yaptıracak. Bu benim ısınma turum olabilir."

"Vay canına. Tamam. *Evet*. Beni bu kancadan kurtarırsan sana bir hafta boyunca her akşam yemek yaparım."

"Konserve," diyor, sesi derinleşiyor ve yavaşlıyor. "Ödülümü kendim seçmeme ne dersin?"

"Bu benim için de geçerli."

Gülüyor. "Seni seviyorum. Şimdi buza gitmeliyim. Öğle yemeğine geç mısın?" Bu akşam Sharks'la oynayacak, iç saha maçı. Görünüşe göre ben de bir yerlerde WAGS ile şemsiyeli içki içiyorum.

Ama önce, adamımla öğle yemeği. "Kesinlikle. Evde görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra büyük bir rahatlama hissederek ve öğle yemeği için Wes'in en sevdiği yemeklerden hangisini yapmam gerektiğini düşünerek metroya doğru yürüyorum.

BÖLÜM 32

JAMIE

BİR HAFTA SONRA, jüri beni suçsuz buldu.

Tamam, melodramatik davranıyorum. Jüri yoktu, sadece bir komite vardı. Ve bir karar da yoktu, sadece Danton'a yönelik eylemlerimin aşağıdaki nedenlerle hem kışkırtılmış hem de şiddetlenmiş olabileceğini belirten bir "resmi karar" vardı

Aldığım ilaçlardan dolayı. Personel dosyamda artık bir uyarı var, ancak başka bir disiplin cezası alınmadı, bu da beni çok sevindirdi. Wes tüm haftayı bana endişelenmememi söyleyerek geçirmiş olsa da ben hala en kötü senaryoları hayal ediyordum ve sonunda tekrar nefes alabildiğim için mutluyum.

Pazartesi günü öğleden sonra arenaya girdiğimde adımlarımda bir sıçrama var, temiz havayı içime çekiyor ve yüzümde hoş bir serinlik hissediyorum. Çocuklar çoktan buzun üzerinde ısınma pateni yapmaya başlamışlardı. Dan- ton görünürde yok. Bu sabah Bill ile görüştüğümde, Danton'un şikâyeti sonuçlanana kadar izinli olduğunu söyledi. I neden önce benim "davamın" çözüldüğünü sormadım. Çözüldüğü için minnettarım.

Tahtalara yaklaşırken oyuncular beni görüyor. Çocuklardan birkaçı el , birkaçı "Tekrar hoş geldin Koç Canning!" diye sesleniyor ama sadece bir tanesi bana doğru vızıldıyor. O da Dunlop, patenle kayarken kaskını iterek durdu.

"Koç!" Yanakları efordan kızarmış. Ya da belki sevinçten. Ben ikincisi olduğunu düşünmek istiyorum.

"Dunlop." Onu kocaman bir gülümseme ve bir selamlıyorum. Sonra onu hemen bıraktım. Muhtemelen bir ödeme yapacağım bir süreliğine takımın benimle etkileşim biçimine biraz fazla dikkat ettim. Wes her kalabalığın içinde bir tane olduğunu söylüyor.

cinselliği, ve bu sadece . Dunlop'a "Sizi özledim çocuklar," dedim.

"Ben de seni özledim." Sesi garip çıkıyor ve yüzü kızarıyor. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Bir milyon dolar gibi," diye onu temin ederim. "Ama sana bir ipucu; asla zatürre olma."

Kıs kıs gülüyor. "Bunu hatırlamaya çalışacağım."

Duvarın üzerinden atlıyorum ve birkaç hızlı daire çizerek kayıyorum. Lanet olsun, buza geri dönmek çok güzel. Dunlop'un beni takip etmesi için başımı eğiyorum.

ve kaleye doğru süzülüyoruz. Kalecim kaskını kalenin üstüne koyuyor, hâlâ aptal aptal sırtlıyor.

"Kaydımızı gördün mü?" diye soruyor bana.

"Kahretsin-" diye aceleyle kendimi düzeltiyorum. "Aynen öyle. Bir dört-

oyun kazanma serisi, ha? çocuklar. Harikasınız."

Bakışlarını kaçırıyor, ama gözlerindeki zevk görmeden önce değil. Utangaç bir ifadeyle, "İki kez kapattım," diyor. "Ve sadece bir gole izin verdim.

son oyun."

"Biliyorum. Seninle gurur duyuyorum." Takımın yeniden rayına oturmasından duyduğum içten mutluluğa rağmen, içimdeki güvensizlik duygusuyla mücadele edemiyorum. Yani, *ben* buralardayken üst üste dört maç kazandıklarını görmediniz. "Görünüşe göre Koç Gilles sana yeni numaralar göstermiş," diyorum hafifçe.

Dunlop alnını kırıştırır. "mi?"

"Birkaç maç izledim. Ben gittiğimden beri özgüvenin tavan yapmış." Şimdi kendimi garip hissediyorum. Kahretsin, neden kendi güvensizliğimi bu zavallı çocuğun ayaklarına seriyorum?

Bana yine tuhaf tuhaf bakıyor. "Sen gittin diye daha iyi olduğumu mu düşünüyorsun? Bu delilik, Koç. Hastalandığında ne olduğunu biliyor musun?"

Alnımı kırıştırma sırası bende.

"Hepimiz gerçekten endişeliydik," diye mırıldanıyor patenlerine bakarak. "Kahretsin, kendimi toparlamam lazım çünkü Koç Canning'in endişelenecek bir şeye daha ihtiyacı yok. Sen Bilirsin, biz kaybederiz." Yine kızardı. "Kazanırsak belki daha hızlı iyileşirsin diye ."

Çenemi kapalı tutmakta zorlanıyorum. Bu çocuk, takım *kaybediyor* diye endişelenmemi istemediği için mi oyununu hızlandırdı? Gözlerimin acıdığını hissetmekten utanıyorum, bu yüzden erkeksi bir

öksürüp, " ne yapıyorsan, devam et. Bir şampiyon gibi oynuyorsun."

Düdük çalışıyor. Gilles mavi çizgide, forvetlerimizden bazılarına talimatlar . Benimle göz göze geldiğinde gülümsüyor ve ona katılmam için başını sallıyor.

Kayarak yanına gittim ve birlikte çalıştığı çocukların hepsi sustu.

Kahretsin. Bu tuhaf mı olacak? Dunlop beni kolayca kabul etti ama ya diğerleri kabul etmezse?

Boğazımdaki çakılları temizlemek için öksürüyorum, sonra ekibin geri kalanını çağırıyorum. Herkes bana bakıyor. Beklenti içinde. Ellerimi çırpıyorum. Sonra tereddüt ediyorum.

"Yani," diye garip bir şekilde başladım. "Önünüzde bir turnuva daha var, bu yüzden biraz çalışmamız gerekiyor. Ama başlamadan önce, bana sorusu olan var mı?"

Uzun bir sessizlik oldu.

Sonunda Barrie elini kaldırdı ve sorusunu nefesimi tuttum.

"Ryan Wesley maçlarımızdan birine gelecek mi?"

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. Tamam. *Bunu* beklemiyordum. Ve çocukların yüzlerini taradığımda, korku ya da tiksinti görmüyorum. Sadece merak. Bununla başa çıkabilirim. Merak ettiğim bir şey var... Eğer sokaktan geçen bir adamla evlenseydim, bu konuda daha fazla sorun yaşarlarmıydı?

Belki de bu konuda endişelenmemem gerekiyordur. Aslında, onların desteğini her şekilde alacağım.

"Emin değilim," diye cevap verdim. "Maç programımıza ve onun maç programına bakıp uygun olup olmadığına bakacağım. Ama programının elvermesi halinde Wes'in gelmekten mutluluk duyacağını biliyorum."

Hepsinin yüzü aydınlandı.

"Başka bir şey var mı?" Ben soruyorum. Kimse konuşmayınca ellerimi tekrar çırpıyorum. "Pekâlâ, o zaman işe koyulalım." Ve böylece yüz ifadeleri ciddileşiyor, çalışmaya başlamamı beklerken bana sabitleniyorlar.

Lanet olsun, geri dönmek güzel.

Antrenman altı buçukta bitiyor. Üzerimi değiştirmek için soyunma odasına giderken, Wes'e dışarıda olup olmadığını öğrenmek için mesaj atıyorum. Bu akşam beni alacak çünkü takım arkadaşlarıyla akşam yemeği yiyeceğiz,

Bu yüzden bugün piste fazladan bir takım kıyafet getirdim. İçeri girerken giydiğim kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt yerine mavi bir but-ton-down, lacivert bir blazer ceket ve hakiler giydim.

Kılık kıyafetim, ekose bir gömlek giymekte olan Gilles'in dikkatini çekiyor. "Şehir kulübüne falan mı gidiyorsun?" diye takılıyor.

"Benimle akşam yemeği-" Aniden durdum. "Oda arkadaşım" diyecektim ama sanırım bu alışkanlığımı bırakmam gerekiyor, değil mi? Wes ve ben artık saklanmıyoruz. "Erkek arkadaşım," diye bitiriyorum. Sanırım

Nişanlım diyebilirdim ama iş arkadaşlarıma henüz nişanlandığımı söylemedim ve bu, geri döndüğüm ilk gün patlatmak istediğim bir bomba değil.

Gilles yüzünde alaycı bir ifade belirir. "Seni o bara götürürken aptal olduğumuzu düşünmüş olmalısın. O kızlarla flört ederken..." İç çekiyor, o kadar utanmış görünüyor ki sırtıtmaktan kendimi alamıyorum.

"Hey, bir erkekle yaşadığımı bilmiyordun."

Bu da kaşımı kaldırmama neden oldu. "Hayır, bilmiyorduk. Biri bize söylemedi."

"Reklamını yapabileceğim bir şey değildi," diye itiraf ediyorum.

"Wes... onun kariyeri... ilişkimizi gizli tutmamız gerekiyordu."

Gilles başını sallar. "Bunu anlıyorum. Ama yine de kendimi bir pislik gibi hissettim."

Cehenneme kadar yolun var. Niyetim asla bu değildi. "Bunun için özür dilerim. Boktan bir durumdu. Ama artık bitti. Çıktık." Yerimi değiştiriyorum

garip bir şekilde. "Ve biliyorum ki benim ilişkiyi kabullenemeyen ya da anlayamayan bazı insanlar var-"

"Ben onlardan biri değilim," diye araya giriyor. Bocalıyorum. "Hayır mı?"

"Hayır. Kız kardeşimin bir kız arkadaşı var." "Oh."

"Evet. Ailem PFLAG'de falan."

"Harika," diyorum, ancak bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim. Ben gelmiş geçmiş en kötü ibne adamım. Biri bana el kitabını versin. "Peki, söylediğin için teşekkürler. Mesele şu ki, sizinle tekrar bara gitmek istiyorum. Hayır demeyi pek sevmezdim ama garip bir yıl oldu."

"İyi." Sırıttıyor. "Ama sadece benim takımım da dart oynarsan, çünkü Frazier sandığı kadar iyi değil."

Başımı sallıyorum. "O gece gerçekten bullseye odaklanmıştım çünkü o hatunun ellerini kışkımdan uzak tutuyordu."

Gülüyor. "Biz senin... Biz Ryan Wesley'i barda gördük, değil mi? Bunu sarhoş olduğum için uydurmadım değil mi?"

Hatırladıkça irkiliyorum.

"O da oradaydı. Bu oldukça garipti." "Doğru. Bir dahaki sefere onu davet ederiz." "İyi fikir."

Telefonum elimde vızıldıyor. ,
Wes mesaj atıyor. *Hemen geliyorum,* mesajına cevap veriyorum.

Başka bir mesaj . Diyor ki:

Sikim şu an çok sert.

Bir hıçkırığı bastırıyorum ve boğuk ses Gilles'in kıkırdamasına neden oluyor. Soyunma odasından çıkmadan önce "Yemekte iyi eğlenceler," diye sesleniyor.

Ben de cevap yazıyorum. *Ne kadar zor?*

Şu an arabada penis fotoğrafı çeksem tutuklanır mıyım?

Kahkahalarım taşıyor. *Kesinlikle,* diye cevap veriyorum. *Bu gece hapse giremezsin. Akşam yemeği planımız var.*

Ayaklarımı bir çift elbise ayakkabısının sokuyorum, diğer kıyafetlerimi dolabıma tikiyorum ve Wes'in SUV'unun bulunduğu otoparka gidiyorum. beni bekliyor. Zemin biraz çamurlu, bu yüzden etrafa sıçrayıp ayakkabılarımı mahvetmemeye dikkat ediyorum ama karın nihayet erimeye başladığını görmek beni mutlu ediyor. Görünüşe göre kutlama yapmak kötü şans .

Dün gece Blake beni her zaman bir kar fırtınası ya da Mart ayında iki. Bazen Nisan ve Mayıs'ta bile. Blake buna "win- ter's fuck you" diyor.

Yolcu koltuğuna geçtiğimde Wes beni seksi bir gülümsemeyle karşılıyor.

Onu öpmek için eğildim, sonra kasıklarına baktım. "Yalancı," diye azarlıyorum. "Yarı penisin bile yok."

Kasıklarını ovuşturuyor ve dudaklarını yalıyor. "Bunu değiştirebilirim. Bana bir saniye ver."

. "Nereye gidiyoruz bu arada?"

Kaldırıma yanaştı ve ben de onun güçlü ve güçlü bakışlarının tadını çıkardım.

Elleri . Acaba ellerine karşı fetişist olduğumu biliyor mu?

"Forsberg'in sevdiği Michelin dereceli bir yer. Eminim hayranlık uyandıracaktır. Ve ödeme yapmamıza izin vermiyorlar, bu yüzden bir çeşit sipariş vermek *zorundasın*

menüdeki en pahalı şey. Bu ahmakların yaptığı budur."

"Bildiğim iyi oldu."

Takım Wes'in doğum günü için bizi yemeğe çıkarıyor. Doğum günü olayını genellikle yolda yaparlar ama bu sefer tüm ekip sırf ben de gidebileyim diye ailelerinden uzakta bir akşam geçirdi.

Wes restoranın önüne geldiğinde, üniformalı bir vale anahtarları alır ve ona "efendim" diye seslenir.

Gerçekten de içeri girdiğimizde Toronto'da gittiğim en gösterişli yerlerden biri olduğunu görüyorum. Ev sahibesi bizi şık bir bardan geçirip merdivenlerden aşağı indiriyor. Şarap şişelerini tutmak için taş kaplı duvarlara sıra sıra üçgen "raflar" inşa edilmiş, gerçek bir şarap mahzenindeyiz. Mahzenin ortasında camekânlı özel bir oda var ve masada tanımadığım iki düzine adam oturuyor. Ve çoğu zaten orada, ilk şarabını yudumluyor.

Gecenin kokteyli.

"Heyyy!" biz yaklaşırken birkaç ses aynı anda bağılıyor. Bu noktayı seçenin (varlıklı) bir dahi olduğunu düşünüyorum. Bir hokey takımının yemeği oldukça gürültülü olabilir. Öyleyse neden Toronto'nun en güzel bodrum katında ses geçirmez bir odada düzenlenmiyor?

Ben , bu yüzden odaya önce ben giriyorum, ama sonra Wes'in yetişmesi için duraklıyorum. Tam arkamdaydı, eli kürek kemiğimin üzerindeydi. "İyi akşamlar hanımlar," diyor odadakilere. "Bizi nerede istiyorsunuz?"

"Onu şuraya koy!" Blake uzun masanın ortasındaki iki işaret ederek bağılıyor. "Oyunlar başlasın."

Oturuyoruz ve benimkilerden daha güzel takım elbiseli bir garson içki siparişlerimizi almak için içeri giriyor. İnsanlarla dalga geçmek için meyveli bir şeyler sipariş etmeyi düşünüyorum ama o zaman gerçekten içmek zorunda kalacağım. Onun yerine bir Griffon Ale sipariş ettim.

"Ben bir Manhattan alacağım. Kuru olsun. Meyve olmasın."

"Gerçekten mi?" Wes asla karışık içki sipariş etmez.

Nişanlım omuz silkiyor. "Bu babamın içkisi ve böyle bir yere girdiğimde hep onu düşünürüm." Wes sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve havayı kokluyor. "Kokuyu alıyor musun? Eski deri ve para."

Eriksson kıkırdıyor. "Babanla tanıştım mı?"

"Hayır." Wes peçetesini silkeliyor. "Ve hiçbir zaman da olmayacak. Büyük Geylerarası Görüşme'den *önce* ondan yılda sadece üç ya da dört kez haber alıyordum. Artık benden sonsuza dek uzakta."

Biraz şaşkın bir sessizlik oldu.

"Peki ya annen?" Blake sorar.

"Çizginin dışına çıkmaya cesaret edemezdi. Onun kaybı." Ellerini birbirine vuruyor. "Burada iyi olan ne?"

Büyük miktarlarda zengin yemek sipariş ediyoruz. Masanın yarısından fazlasıyla ben de biftek seçtim. Blake kuzu pırzola sipariş etti. şaşırmaktan kendimi alamadım. "Onun bir koyun olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bana IQ'm 50'ymiş gibi bakıyor. "Dostum. En iyi savunma harika bir hücumdur."

Doğru.

Bir sürü meze geldi. Birisi masa için her şeyden üç tane sipariş etmiş. Bir dağ dolusu karides kokteyli, bir okyanus dolusu istiridye yerken playoffların nasıl şekilleneceğinden bahsediyoruz. ve bir sürü ton balığı tartarı.

İyi bir yaşam. Gerçekten öyle.

WES

Hewitt ayağa kalkıp peçetesini sandalyesine fırlattığında alkol üzerimde etkisini göstermeye başlamıştı. "Bana biraz müsaade edin çocuklar." Odadan çıktı. Erkekler tuvaleti üst katta olmalı. Burada bir tane olması mümkün değil.

Birkaç dakika sonra dönene kadar gittiğini unutuyorum. Ve ben kocaman bir çift çekim yapıyorum.

Vancouver'dan aldığım parlak yeşil kareli gömleğimi giyiyor.

"Bu... nereden buldun?" . Benimkinin hâlâ bende olup olmadığını iki kez kontrol etmek için göğsüme bakıyorum.

Hewitt omuz silkiyor. "Karımın alışveriş yapmayı sevdiğini söylemiştim. Seninkini görmüş ve beğenmiş olmalı."

Daha önce bunu giymediğine yemin edebilirim. Ama tüm ekip burada olduğu için belki de fark etmedim. Manhattan'ımdan bir yudum daha alıyorum ve alkol boğazımdan aşağı inerken yanmayı hissediyorum. Bakışlarım odanın içinde dolaşıyor, mum ışığıyla aydınlanan oyuncuların yüzlerini ve mükemmel yiyecek ve içecekleri inceliyorum. Mesele şu ki, babam bu yemeğe bayılırdı. Gerçekten bayılırdı. Ve eğer böyle bir pislik olmasaydı, muhtemelen şu anda burada olabilirdi.

Daha önce de söylediğim gibi, onun kaybı. Ve gerçekten de öyle.

Sommelier kolunun altında dört farklı kırmızı şişeyi içeri girer. "Kimse beyaz seçmedi, doğru mu?" diye sorar.

Çok yüksek sesle "Siktir, hayır" diyorum. Ama bu benim partim. "Yerel homoseksüelinizin bile bifteğinin yanında doyurucu bir kırmızıya ihtiyacı var."

Şarapçı şaşırmış görünüyor ama takım arkadaşlarımın hepsi altlarına işeyecekmiş gibi gülüyor.

Eriksson elini kaldırır. "Ama balığı ben sipariş ettim."

Birisi "Bu senin hatan" der ve ardından Eriksson'un üzerine kokteyl peçeteleri atılır.

Toronto'nun en iyileriyle bir gece daha.

Eriksson ayağa kalkar. "Gidip bardan bir şeyler sipariş edeyim o zaman." Odadan dışarı çıkar.

Jamie, Lemming ile savunma stratejisini konuşuyor. konuşmayı bölmek istemiyorum. Belki Lemming başka bir D-adamıyla konuştuğu sürece gey meselesinden duyduğu rahatsızlığı aşabilir. Bu yüzden Jamie'nin elindeki boş bira şişesini alıp bir bardak kırmızı şarapla değiştiriyorum.

Forsberg, "Tamam, eline içki verirlerse ben de bir koca alırım," diye takılıyor.

"İşte tam bu yüzden benimle evleniyor," diyorum iğrenç bir göz kırpmayla.

Cümlelerin ortasında Jamie uzanıp kafamı şakacı bir şekilde itti ve ardından tarafsız bölge tuzağı hakkındaki düşüncesini tamamladı.

"Ee," diye soruyor Hewitt, gömleğimin içinde harika görünerek. "İki erkek nasıl evlenir ki? Mesela... koridorda kim yürür?"

Jamie ve ben korkuyla birbirimize baktık. Çünkü bu konuşmayı yapmadık. Bunların hepsi Jess'e bırakılacak. "Uh," dedim. "Can- ning? Düşünceler?"

Omuz silkiyor. "Kimin koridora ihtiyacı var ki? Sanırım bir yargıç falan tutacağız ve bunu ailemin güvertesinde yapacağız. Sonra da bir sürü pırzola yiyeceğiz. Annem tütsüleme konusunda bir dahidir."

Hewitt'in gözleri biraz daha açıldı. Kafasının üzerindeki ampulün patladığını neredeyse görebiliyorum. "Yani erkekler evleniyorsa, yemekler sıradan bir düğüne göre daha iyi oluyor."

"Ve bira," diye ekliyor birisi.

Blake, "Yine de pasta olmalı," diyor. "Bence pasta olmadan yasal değil. Bunu bir yerde okumuştum."

İşte o zaman Eriksson odaya döner. İçkisiz. Ama gömleğini giymiştir. Parlak yeşil "gay" gömleği.

"Fuuuuuuuck," diyorum yavaşça. Dikkatini çekmek için Jamie'yi dürtüyorum. "Bebeğim, bu boku *görüyor* musun? Bana şaka yapıyorlar."

Yakışıklı yüzünü çeviriyor. Eriksson masanın ucunda durmuş, trafiği yöneten bir vücut geliştirmeci gibi esniyor.

"Aman Tanrım!" Jamie kıkırdıyor. "Bir resme ihtiyacım var." Telefonunu çıkarır. "Şuraya geçin. Üçünüz de."

Jamie fotoğrafını çeker. Ancak birkaç dakika sonra Blake odadan çıkar ve yirmi beden ya da her neyse o gömleği giyerek geri döner o canavarın giydiği. Ve takım arkadaşlarımdan bunu başarmak için her birine birkaç yüz artı ekspres kargo ücreti ödediklerini fark ettim. Bu çılgınlıktan gerçekten etkilenmem aptalca mı?

Lanet olsun. Bir aptala dönüşüyorum.

"Blake," diye . "Bunu nasıl ?"

Şarabından bir yudum alır. "Anahtarımı kullandım. Bu lanet şeyi kimin yaptığını bulabilmek için daireni aradım. Bulmam yarım saatimi aldı çünkü kazmam gerekti. Dostum, bavulunu açmayı öğrenmelisin."

Jamie pazılarına yumruk attı. "Gördün mü?"

"...markayı aldım ve Google'da aramaya başladım. Çocuk oyuncağı, gerçekten."

Forsberg ayağa kalkar. "Sırada ben varım. Zaten işemem lazım." Odadan dışarı fırlıyor ve birkaç dakika sonra yeşil giysileriyle geri dönüyor.

Ve Tanrım, bu tişörtlerden bir demetini küçük bir odada bir araya getirdiğinizde? Bu renk biraz gürültülü. Ama sadece bu restau-Rant aydınlatması.

Teker teker, ana yemekler geldikten sonra bile, her bir oyuncu odayı terk ediyor ve Gömlek'le geri dönüyor. İçmeye devam ediyorum, her şarap yudumunda daha mutlu ve özensiz oluyorum.

Jamie için bile bir tane almışlar. En son o ayrılıyor ve turuncu yeşili kıyafeti ve kocaman gülümsemesiyle geri dönüyor. "*Şimdi* fotoğrafa ihtiyacımız var," diyor. "Garsondan çekmesini istedim."

Böylece Canning ve ben oturma odamızın duvarında Toronto takımının tamamının pötikareli kıyafetler giydiği çerçeveli büyük bir fotoğrafa sahip olduk. Renklerin baskıda gerçek hayatta görüldüğünden biraz daha cesur olduğuna yemin edebilirim, çünkü bu fotoğraf biraz kör edici. Fakat

Ne zaman bunu önersem Jamie kıs kıs güler.

Ama işte oradayız, şaraptan kırmızıya boyanmış iki düzine sırtış, aptallar gibi kameraya el sallıyoruz. Blake arka sırada, peçetesini başına bandana gibi bağlamış. Bir elim Jamie'nin omzunda-

Der'in tam ortasında. Gülümsemesi onunla tanıştığım günkü kadar rahat ve samimi.

Ve ben... ortalanmış görünüyorum. Bu daha önce kendimi tanımlamak için kullandığım bir kelime değil. Ama istediğim her şey o fotoğrafta - hayallerimin erkeği ve takım arkadaşlarım. Kendimi beğenmiş g l msememi geride bırakıp, kendimi zor tanıyacağım kadar parlak bir gülümseme tercih ettim.

Ama orada kesinlikle ben varım. *Biziz*. Ve bu m kemm l.

E n d

Bizi okuduğunuz için teşekkür ederiz! Umarız .

Wes ve Jamie'nin düğününe gitmek ister misin?

[Buradan LCV yapabilirsiniz.](#)

AYRICA SARINA BOWEN G ELLE KENNEDY

[HIM & US ekibinden daha fazlası bizi](#) için izlemeye devam edin!

Daha fazla hokey romantizmine hazır mısınız?

Elle Kennedy'nin New York Times çoksatan serisini : [The Deal](#), [The Mistake](#) ve
kaçırmayın [The Score](#)

Ve Sarina'nın yeni NHL serisi başlangıcı [Rookie Move](#) için hazır olun.

Daha fazla M/M mi istiyorsunuz? Sarina Bowen'[Yılın Belirsizliği](#)dan 'ni kaçırmanın

TEŞEKKÜRLER

O ve *Biz'i* yazmak çok . Bu projeye eğlenceli olacağını bilerek girdik, ama aynı zamanda başarılı olacağını bilmiyorduk! *O* ve *Biz'in* en çok satanlar listesine girmesine yardımcı olan herkese teşekkür ederiz!

Bu kitapları yorulmak bilmeden savunan birkaç kişiye özellikle teşekkür etmek istiyoruz. Size bakıyoruz: Mollie Glick, Emily Brown, Jess Regel ve Foundry ekibi. Ve Colleen Hoover, Lauren Blakely, Lorelei James, Nina Bocci, Rachel Blaufeld, Shannon Lumetta, Edie Danford, milyonlarca hayran-bazı blog yazarları ve tüm Locker Room ekibi!

İÇİNDEKİLER

Telif Hakkı

İthafı

1. Wes
2. Jamie
3. Jamie
4. Wes
5. Jamie
6. Wes
7. Wes
8. Wes
9. Jamie
10. Jamie
11. Jamie
12. Wes
13. Jamie
14. Wes
15. Wes
16. Jamie
17. Wes
18. Jamie
19. Jamie
20. Wes
21. Jamie
22. Wes
23. Jamie
24. Wes
25. Wes
26. Wes
27. Jamie
28. Wes
29. Jamie
30. Jamie
31. Jamie
32. Jamie

Ayrıca yazan Sarina Bowen & Elle Kennedy

Teşekkür

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

